

စာအုပ်အုပ်စု

မူပိုင်ခွင့်အခွင့်အလမ်း

ဆရာမကြီးလို့ စံအိမ်လှာမတပ်နဲ့

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ယဉ်မိုးပိုင်
(ဆောင်းညပြာသို့ စာပေ)
အမှတ်-၄၃၊ ၃ (ဘီ)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နီနီခိုင် (၀၇၁၃၅)
သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုံး-၀၁ ၃၉၉၀၆၄
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - သီရိမေ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - (Asia Glory)
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ
(ပထမအကြိမ်)
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀

၈၉၅ • ၈၃

မူပိုင်နှင်းဆီ
ဆရာမကြီးလို့ တံဆိပ်လာမတပ်နဲ့ /မူပိုင်နှင်းဆီ - ရန်ကုန်
ဆောင်းညပြာသို့ စာပေ၊ ၂၀၁၄ မတ်လ
၂၁ရ စာ၊ အလျား ၁၂ • ၇ စင်တီ၊ အမြင့် ၁၇ • ၈ စင်တီ
(၁) ဆရာမကြီးလို့ တံဆိပ်လာမတပ်နဲ့

(၁)

‘အထင်ကရမေ’သည် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေဥအား ဆရာ
လုပ်လျက် ရှိသည်။ ဒီအိမ်မှာ သူ မပါသည့်နေရာ မရှိပါပေ။ ဘယ်
နေရာမဆို ဆရာလုပ်ရမှကျေနပ်သူ။ မျက်နှာကြောမတည့်လို့ သုံးနံ့
လေးလို ကျောခိုင်းနေတဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွားကို ရွှေပြည်အေးတရားဟော
ရမည့်အစား အားပေးအားမြှောက်ပြုနေသည်။

“အဘွားပြောပုံအရဆို အဘိုးက တော်တော်လွန်တာပဲ . . .
ဘယ်နှယ် အသက်ပဲ ခုနစ်ဆယ်ရှိနေပြီ . . . အဘွားရေချိုးတာ ချောင်း
ကြည့်စရာလား . . . မသကွာ မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေ ဘီကနီ ဝတ်လို့ သွား
ချောင်းတယ်ဆို လူကြားလို့ကောင်းသေးတယ် . . . ခုတော့ ဟိုရွဲဒီရွဲ အို
နာရွတ်တွ့ . . . အဲ . . . အဲ . . . မှားကုန်ပြီ၊ အဟီး . . . ပြောချင်ဇောတွေ ကြီး
ပြီး စကားတွေ မှားကုန်တာ အဘွားရဲ့”

ဆောင်းညပြာသို့စာပေ

သူ့စကား မှားသွားလို့ သွားအောက် မျက်နှာချိုသွေးပေမယ့် ဒေါ်ရွှေဥက တင်းလာပြီ။

“ပြောတုန်းက ပြောပြီးတော့ အခုမှ ဘာမှားပြီလဲ... ဟင်... ငါ့ကိုများ အိန်နာရွတ်တွလေးဘာလေးနဲ့... အေး... အဲဒီ အစိုးမကြီး ကြောင့် ညည်းအမေ လူဖြစ်လာတာ... ညည်းအမေကြောင့် တစ်ခဲ ညည်းက လူဖြစ်လာတာ နားလည်လား၊ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ် စမ်းပါ အထင်ကရမေရယ်၊ ညည်းအဘိုးက ငါ့ရေချိုးတာ ဘာမှချောင်း စရာမလိုဘူး ရှင်းလား၊ သူပဲ ငါ့ကို တစ်သက်လုံးဂိုးတွန်းပေးလာတာ”

“ဟင်... ပေါ်လာပြီ... ပေါ်လာပြီ၊ အခုထိလား”

အထင်ကရက စပ်ဖြဖြရုပ်နဲ့ မေးလာတော့ ဒေါ်ရွှေဥက

“ဒါပေါ့”

ဟဲ့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ဖြေလေသည်။

“အဟိ... ရှက်လည်း မရှက်ဘူး၊ ကြီးကောင်ကြီးမှားနဲ့ ဝေ အတူတူချိုးရတယ်လို့... ခစ်ခစ်”

“ဟဲ့... ဆရာမကြီး၊ ငါတို့က ဗမာလိုပဲ ရေချိုးတတ်တာ... ထာဘီရင်လျားနဲ့လေ၊ ညည်းတို့လို ဂျပန်ချိုးနည်းချိုးတာ မဟုတ်ဘူး ပေါက်ကရတွေ တွေးမနေနဲ့အေး၊ ညည်းပြောတာနဲ့ပဲ ငါပြောနေတာ တွေ ပျောက်ကုန်ပြီ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“မသိဘူးလေ... အဘွားပဲ အဘိုးကတဲ့... အဘွား ဘာလုပ် လုပ် ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ အမြဲချောင်းနေတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ... ငါ လစ်ပြီဆိုတာနဲ့ နင့်အဘိုး ကာရာအို ကေဆိုင် သွားပြီ၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ ကောင်မလေးတွေကို ပန်းကုံး ဝှပ်ပြီ... သူ့အသက်အရွယ်မှအားမနာ... သေခါနီး ရိက္ခာယူနေတယ် လေ”

“ယူပါစေ အဘွားရယ်... သဘောထားကြီးပြုလိုက်စမ်းပါ... ဒီဘဝ ယောက်ျားဖြစ်တုန်းလေး ယူရတဲ့ဟာကို ဒါမှမဟုတ် အဘွားက တစ်ခါတည်း လိုင်စင်ချထားပေးလိုက်ပေါ့၊ နို့ဖို့ဆိုလည်း ခိုးစားနေမယ့် ဘာပဲကို”

အဘွားလက်က အထင်ကရခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပစ်လိုက်သည်မို့ ဆရာမကြီးခမှာ အိစလံဝေသွားပြီး အော်နေ ရသည်။

“အား... နာလိုက်တာ အဘွားရယ်၊ သမီးမှာ နဂိုက ဉာဏ် မကောင်းရတဲ့ကြားထဲ အဘွားလုပ်တာနဲ့ ပိုပြီး ထိုင်းကုန်တော့မှာပဲ”

“ထိုင်းပစေပေါ့... နေရာတကာ ဆရာမကြီးလုပ်လို့ နင့်ကို ငါ ကြည့်မရချင်တော့ဘူး”

“ကြည့်မရဘူးလည်း ပြောသေးတယ်... မနက်ကတည်းက

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

သမီးရဲ့ ဟောဒီ... နုရွာကြွနေတဲ့ မျက်နှာလေးကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေပြီး တော့များ”

အထင်ကရမေက သူမမျက်နှာလေးကို မော့ပြီး မေးစရာကို လက်နဲ့ပွတ်ကာ

“သေသေချာချာ တွေးကြည့်လေ... အဘွားကို နားမလည် လေပါပဲ... ဒီအိမ်မှာ အဘွားကြည့်လို့ရတာ ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ... အဘိုးကျတော့လည်း ကြည့်လို့မရဘူးတဲ့၊ ရတဲ့အချိန်တုန်းက ရခဲ့ပြီး ပြီ ဆိုတော့လေ... (ကြည့် မရဘူး... မရဘူးနဲ့... သားသမီးက ငါးယောက် တောင်)”

အထင်ကရရဲ့လေသံက တဖြည်းဖြည်းတိုးတိုးသွားပေမယ့် နားအလွန်ပါးတဲ့ ဒေါ်ရွှေဥက ချက်ချင်းအထာပေါက်လေသည်။

“အထင်ကရမေ... ညည်း ကျုပ်အတင်းပြောနေတာ မဟုတ် လား... ညည်းအဘိုးကို ကျုပ် ကြည့်လို့ မရတာက မရတာပဲ... သား သမီးငါးယောက်မွေးတာက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလုပ်ထားတာ... ငါ့သမီးတွေ အားလုံး လင်ရှာတော်တော့ အခု... ကျုပ်တို့ ဇိမ်နဲ့ထိုင်စားနေရတယ် လေ... သားနှစ်ကောင်နဲ့ကျမှ လုံးလုံးကြီး အရှုံးပေါ်တော့တာဟေ့ မတွေ့ဘူးလား... သူတို့မိန်းမအတွက်ပဲ သူတို့ကြည့်တယ်၊ မအောက် တစ်ချက်လေးမှလှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အဘွားရဲ့ ရင်တွင်းဖြစ် အပြင်းစားသံစဉ်တွေကို ပိုပြီးပေါက် ကွဲလာအောင် ဆရာမကြီးတို့က ဘေးတီးပေးတာ တော်သည်။

“အဘွားကို ဘယ်ကြည့်တော့မလဲ... အန်ကယ်လေးဆို သူ့ မိန်းမဘောင်းဘီတွေ လျှော်ပေးနေရတာနဲ့ မအားဘူးလေ”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုန်းတွေကတွေ နိမ့်ကုန်တော့မှာပဲ... အထင်ကရမေ... ညည်းပြောတာတွေက အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပေါ့... အဘွားသားက ပြောသေးတယ် သိလား... သူ မလျှော်ရင် အဘွားလျှော်နေရမှာမို့လို့တဲ့... အဘွားပင်ပန်းမှာမို့ လို့ သူပဲ လျှော်လိုက်တော့မယ်ဆို...”

ဒေါ်ရွှေဥတို့ ရင်ဘတ်စည်တီးဖြစ်ပြီပေါ့။

“အောင်မယ်လေးဟဲ့... မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ သား၊ အမေ ကိုများ သူ့မိန်းမဘောင်းဘီပေးလျှော်ဦးမတဲ့... အောင်မယ်လေး”

“အဘွား... အဘွား တက်ချင်ပြီလားဟင်... သမီး ဂျင်းသွား ပြေးယူရမလား”

ဒေါ်သထွက်နေမှန်း မသိ၊ တက်ချင်နေမှန်းမသိတဲ့ ဆရာမ ကြီးကို ဒေါ်ရွှေဥက

“ငါ မတက်သေးဘူးဟဲ့၊ နင်အန်ကယ်လေးမိန်းမကို ကြုံရင် ပြောလိုက်စမ်းပါတော်... နောက် ဘယ်တော့မှ အတွင်းခံဘောင်းဘီ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

မဝတ်နဲ့လို့... ကြားလား”

“ဟင်... ဒါဆို ဟောင်းလောင်းကြီးနေရမှာလား”

“အေး... နေပစေပေါ့... ငါ့သားကို ငိုဖို့ပက်စက်ခိုင်းစားနေလို့ ခောက်မြင်ကတ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဟင်း... ဒင်း ဝတ်နေသရွေ့ ငါ့သားက လျှော်နေရဦးမှာ”

“အဘွား... သမီးပြောတာ မိုးရိုးဘောင်းဘီလေ... underwear မဟုတ်ပါဘူး... နားလည်မှုတွေ လွဲကုန်ပြီ ဟဲ... ဟဲ”

ပြောတုန်းက ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နဲ့ အာပေါင်အာရင်းသန် သန်ပြောပြီး နောက်ဆုံးမှာ လျှော့ချတတ်တာလည်း အထင်ကရမေရဲ့အကျင့်ပဲလေ။

တကယ်တော့ အထင်ကရမေက ဖြစ်စဉ်အမှန်ကို နည်းနည်းလေး ပိုပြောမိတာလေးပါပဲ။ မဆိုစလောက်လေးပေါ့။

အဘွားရဲ့သားအငယ်ဆုံး ဗိုက်ကယ်ဂျက်က လူပိုးပုလင်းထိထားတာ။ သူ့အသက် သုံးဆယ့်ကိုးနှစ်ကြီးနဲ့ ဆယ့်ကိုးနှစ်ကောင်မလေးကို ယူထားတာလေ။

အသက်က နှစ်ဆယ်ကြီးများတောင် ကွာနေတော့ ဟိုကကိုကြီးဆိုတာနဲ့ ပိုပြီးလုပ်ပေးနေတော့တာ... အန်ကယ်လေးမိန်းမက အထင်ကရထက် တစ်နှစ်ပဲ ကြီးတာ...

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အဘွားက ပြောတာပေါ့၊ မြေးအရွယ်ကို ချွေးမ တော်နေရတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က မွေးလာတဲ့ ကလေးဆို ဒေါ်ရွှေဥရဲ့မြစ်လားလို့ အမေးခံနေရဦးမယ်တဲ့။

ဘွားရွှေဥရဲ့သမီး သုံးယောက်စလုံးကတော့ လင်ရှာရာမှာ ထိပ်တန်း။ တော်ကီက အသေလန်းတဲ့အစားတွေ။

အထင်ကရရဲ့အမေက သမီးအကြီးဆုံး။ ယူတော့ သင်္ဘောတပွတ်နဲ့ဆိုတော့ ဒေါ်လာစားပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့အငြိမ်ဖွယ်ဖွယ်ပဲ။ နှာမည်က ဒေါ်ရွှေငှါတို့။

အမေ့ညီမ ဒေါ်ရွှေပိတောက်ကကျတော့ အမေ့ထက် ပိုသာသွားပြန်ရော။ (လင်ရှာတဲ့နေရာမှာ ပြောပါတယ်။) ရေနံသူဌေးနဲ့ ရသွားတာ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှာက ပိုက်ဆံတွေရှိပြီး သားသမီးရတနာကျတော့ မထွန်းကားပြန်ဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာမကြီးကိုပဲ သမီးလေးလို သဘောထားပြီး လိုတာထက်လျှံအောင် ဖောဖောသီသီ အလိုလိုက်တော်မူလေသည်။

အမေ့ညီမနောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်ရွှေခတ္တာ တဲ့။ သူ့ကျတော့ အစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ကျောပြီး နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက အထူးကုဆေးရုံပိုင်ရှင်နဲ့ ရသွားတာ။

အဲဒါကျတော့ ဘွားရွှေဥတို့ ကောင်းစားဖို့ဖြစ်လာတာပေါ့။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

သမီးတစ်ယောက် အရင်းပြုပြီး ခေါင်းနာတယ်၊ ဖင်နာတယ်နဲ့ အား အားရှိ ဆေးရုံပဲ တက်နေတာ.. ဆေးရုံပေါ်က ဈေးအကြီးဆုံးခန်းမှာ တက်နေပြီး အဘွားတစ်ခါ ဆေးရုံတက်ရင် အခန်းထဲမှာ အိမ်ရှိလူကုန် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသလား အောက်မေ့ရသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ယူလာကြတဲ့ စားစရာတွေနဲ့ ပွဲတော်တည်နေကြတာ..

တီလေးခတ္တာရဲ့ယောက်ျား အန်ကယ်ထွန်းက ယောက္ခမ အတွက် special nurse တွေ day ရော night ပါ ထည့်ပေးထား တာ.. အဘွားက အဲဒီ nurse တွေကို ဘယ်လိုအသုံးချတော်မူသလဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့အတင်းပြောဖော်ပြောဖက်လို့ သဘောထားပြီး နေ့ရော ညပါ ပါးစပ်မညောင်းတမ်းပြောတော့တာ။

အဲဒီလို.. အဲဒီလို.. အမေတွေ အဒေါ်တွေက ယောက်ျား ရှာတဲ့နေရာမှာ အစဉ်အလာကောင်းခဲ့တော့ ဆရာမကြီးတို့ကလည်း ကြွေးကြော်ထားလေရဲ့။ သူ့ယူတဲ့ယောက်ျားဟာ သူ့အမေတွေ အဒေါ် တွေ ယူထားတဲ့ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီးသာရမယ်တဲ့။ သူမ စိတ်ကူး ထဲမှာ ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားထားတဲ့ ယောက်ျားမျိုးက -

နံပါတ် တစ် - ချယ်ဆီးဘောလုံးအသင်းပိုင်ရှင် အေဓရာမိဗစ်ချီလီ ချမ်းသာတဲ့သူ (မှတ်ချက် - အဲဒီသူဌေးလို့ မိန်းမ မများရ) ဒါမှ လကမ္ဘာပေါ်မှာ မြေကွက်ရမှာကိုး။

အောင်ညမြာ သို့စာပေ

နံပါတ် နှစ် - ခရစ္စတီယာနို့ ရော်နယ်ဗိုလို ဝင်ငွေကောင်းကောင်း၊ အသက် ငယ်ငယ်၊ ဗလ တောင့်တောင့်၊ ရုပ်ပြောင် ပြောင်နဲ့ ကမ္ဘာကျော်တဲ့ ဘောလုံးသမားမျိုး။

နံပါတ် သုံး - ဘီလိဂိတ်လို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမြင့်မားတဲ့ ကျွမ်း ကျင်ပညာရှင်မျိုး။ (မှတ်ချက် - သူ့ထက်တော့ ရုပ်ချောရမည်။)

နံပါတ်လေး - ဂျပ်စတင်ဘီဘာလို ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော်မျိုး။ (မှတ်ချက် - နို့နံ့တော့ စင်ရမည်။)

ဦးစားပေးအနေနဲ့တော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ ကျန်တဲ့ နံပါတ် တွေတော့ ရှိသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက အရန်သဘောပါ။ အထင်ကရ တကယ် ယူမှာက ပထမဦးစားပေး လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်လိုမျိုးပေါ့။

အဘိုးနဲ့အဘွားက အထင်ကရတို့နဲ့ အတူတူနေသည်။ ရွှေတောင်ကြားက ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ အန်ကယ်လေး မိုက် ကယ်ဂျက်တို့နေတဲ့ တစ်ထပ်တိုက်လေးလည်း ရှိသေးသည်။

အထင်ကရရဲ့ဖေဖေက ကမ္ဘာပတ်နေရတာဆိုတော့ မေမေ က ပျင်းလို့ဆိုပြီး သူ့အမျိုးတွေခေါ်စာထားတာ.. နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး

အောင်ညမြာ သို့စာပေ

မှာကျတော့ အထင်ကရတို့မိသားစုရယ်၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားရယ်၊ ဘာ အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အားအားရှိ မိန်းမတွေငမ်းပြီး အချိန်တန်ရင် ညီမ သုံးယောက်က တစ်ယောက် တစ်သိန်းစီ ထောက်ပံ့ပေးနေရတဲ့ ဦးလေးကြီး မိက်ကယ်သက်လည်း နေသည်။ တစ်ပြုတ်မကြီးနဲ့ ပျော်စရာကြီး ပေါ့။

မေမေစကားပုံက ဘာတဲ့... သစ်တစ်ပင်ကောင်းရင် ငှက် ငါးထောင်နားရတယ်ဆိုပဲ။

ယောက်ျားဘက်က ကျန်တဲ့ ငါးထောင်တော့ လုံးဝလာနား မယ်မကြန့်။ လက်ပစ်ငှက် အဆပေါင်းများစွာပြင်းတဲ့ ပါးစပ်လောင် ချာနဲ့ အထုခံရမယ်သာ မှတ်တော့။

နောက်ပြီးတော့ မေမေတို့ညီအစ်မတွေက ယောက်ျားနိုင်တဲ့ နေရာမှာလည်း ပြိုင်ဘက်ကင်းပါပေရဲ့။

“ဟဲ့... ဆရာမကြီး၊ ညည်း ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား”

အဘွားက သူမကို မျက်စိနောက်လာပုံရသည်။ ကောက်ခါ ငင်ကာမေးလေလျှင် ဆရာမကြီးတို့က နှုတ်ခမ်းလေးကို အသာမဲ့ကာ

“ပျင်းလို့... အဖော်လည်း မရှိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့ ဘဲဘဲတွေနဲ့ လိမ့်မယ်တဲ့... အကျင့်ပုတ်တဲ့ဟာမတွေ၊ သူတို့ဘဲတွေနဲ့ မြန်မြန်ကွဲမှ နားအေးမယ်”

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ... လက်စသတ်တော့ အထင်ကရမေ တို့က ရည်းစားထားတဲ့နေရာမှာ မူကြိုအဆင့်ပဲ ရှိသေးတာကိုး... ဆရာမကြီးတို့ ဒီတစ်ခါတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ကျော်တက်တာခံလိုက်ရပြီ မှတ်တယ်”

အဘွားက တဟင်းဟင်းနဲ့ရယ်နေတော့ အထင်ကရတို့ စိတ် ဆိုးလာပြီ။

“အဘွားနော်... ကျောင်းမှာ အထင်ကရမေကိုမှမရရင် သေ တော့မယ့်လူတွေ တစ်ပုံကြီး... မလိုချင်လို့ ခါချထားတာ... သမီးထား မှဲ့ ရည်းစားက မေမေတို့ထက် သာရမယ်လို့ပြောထားပြီးသား... စောင့် ကြည့်လိုက် အဘွားရေး... ကန့်လန့်ကာမချသေးဘူး”

“စောင့်ကြည့်ဆိုလည်း ငါ ရေဝေးမရောက်ခင်ထိပဲနော်... ရေဝေးရောက်သွားရင် ညည်း ဘယ်လိုလူနဲ့ညားမလဲဆိုတာ ငါ မသိ ရှိင်တော့ဘူး”

“တော်ပြီ... အဘွားနဲ့ ဒီနေ့ စကားပြောရတာ သိပ်အဆင် မပြေဘူး... အပေါ်ထပ်မှာ game သွားဆော့တော့မယ်... ဟွန်း”

စိတ်ဆိုးလာရင် သူမ လုပ်နေကျအတိုင်း... ခြေထောက်ကို ဆောင့်ပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့တက်တော်မူသည်။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ခြေချိတ်ထိုင်ပြီး ခြံထဲက အပင်လေးတွေကို

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

အဆွေးမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ကာ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဒေါ်ရွှေငူဝါကိုတွေ့တော့ အထင်ကရက တန်းပြီး သိလိုက်ပြီ။ မေမေ... ဖေဖေနဲ့ဖုန်းပြောနေပြီ ဆိုတာ...

ဒါနဲ့ပဲ ခြေသံကို လုံအောင်ထိန်းကာ ဘာတွေပြောနေသလဲ ဆိုတာ မျက်စိကြီးကြီး၊ နားကြီးကြီးထားပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။

“မောင်... ကိုရိုးယားမလေးတွေက တအားလှတယ်မဟုတ် လားဟင်... ငုဝါနဲ့ဘယ်သူပိုလှသလဲဟင်”

အထင်ကရ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။ မေမေ တို့များ ပြိုင်စရာရှားလို့ ကိုရိုးယားမနဲ့သွားပြိုင်ရတယ်လို့... ဟိုက ပို လှမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ မသိပါဘူး။

“ဟယ်... အဟုတ်လားမောင်... သူတို့က ဒါကြောင့် လှနေ ကြတာပေါ့နော်... ငုဝါအလှက natural ပေါ့ ဟုတ်လားဟင်... ဆီလီ ကွန် မပါဘူးလေနော်”

“x x x x x”

“အိုး... မောင်နော်... သူငယ်ပြန်ပြီး ဘာတွေ လာမေးနေ တာလဲ... သွား... နားရှက်စရာတွေ၊ အဟင်... ဒါပေမယ့်လည်း ငုဝါ မပြောရင် မောင် ဒီည အိပ်ဖျော်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ... မောင် သိလား ငုဝါလေ မောင့်ကိုလွမ်းလို့ ထမင်းမစားနိုင်တာ ကြာပြီ မောင်ရဲ့”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အဟိ... ရယ်ရတယ်တော့။
မေမေက ထမင်းဘယ်စားနိုင်မလဲ... ညတိုင်း ဘော်ဘော် တွေနဲ့ ဟော့ပေါ့တို့ ဆူကီတို့ ကြေးအိုးတို့ ထွက်ထွက်ဆွဲနေတာကိုး။ ဖေဖေတို့တော့ လေလှိုင်းထဲကနေ အချစ်ခံနေရပြီ။

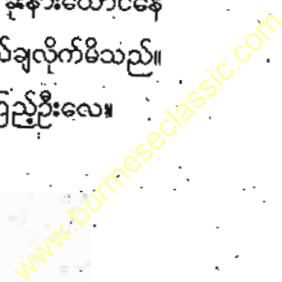
“ဒါဆို မောင် ရှေ့လထဲ ပြန်ရောက်မှာပေါ့နော်... အိုး... ငုဝါပျော်လိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ဒါပဲနော်... ငုဝါ မှာတာတွေ မမေ့နဲ့”
“x x x x x”

“အိုး... သမီးက အရေးကြီးလား... ငုဝါက အရေးကြီးလား၊ ပြော... မောင်ပြော... ဘာမဆို သူ့သမီးမှ သူ့သမီး... ဟွန်း... သမီး ဆရာမကြီးအတွက် ဝယ်ပေးချင်သပဆိုရင်လေ ကိုရိုးယားမင်းသား တစ်ယောက်သာ ဝယ်လာပေးလိုက်”

မေမေရဲ့အင်္ကျီတူးသံကို သူမက အရေထူနေပြီဖြစ်သည်။ သားအဖချင်း ခွဲခွဲနဲ့နဲ့နေချင်လို့လည်း မရ။ လက်ပွန်းတတီးနေတာ လည်း မကြိုက်နဲ့ ဖေဖေကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင် လုပ်ထားတာ ကြာ ပြီလေ။

ဆက်ပြောလိုက်တဲ့ မေမေစကားဆုံးတော့ ဦးနားထောင်နေ တဲ့ အထင်ကရမှာ မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်ချလိုက်မိသည်။ မရယ်ချင်ဘဲ နေမလား... မေမေပြောတာလည်း ကြည့်ဦးလေ။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“အိုး.. အဲဒီကိုရိုးယားမင်းသားတွေနဲ့ မောင်က ယှဉ်စရာ လား.. ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အိုးနဲ့နဲ့ သာဆီလို့ပဲ.. ငှက်ဘဝမှာတော့ ငှက် ရဲ့မောင်က မင်းသားပဲ”

“အဟတ်.. ဟား.. ဟား.. ဟီး.. ဟီး...”

မေမေ ညာဖြိုးနေတာ.. တကယ်တော့ ဖေဖေက ရုပ်ရည် တင် မွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ အရပ်ကလည်း ပုသေးတယ်။ ကိုယ့်အဖေမို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကပ္ပတိန် ဆိုတဲ့ ရာထူးလေး ကယ်နေ လို့သာ လူရာဝင်နေတာ.. မေမေပြောတဲ့ အိုးနဲ့နဲ့ သာဆီဆိုတာ ဟုတ် လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်.. အီးပုံကတော့ ဖေဖေပဲ ဖြစ်မှာ သေချာ ပါတယ်။

အနားကပ်ပြီး အာပြကြီးနဲ့ အော်ရယ်နေတဲ့.. အထင်ကရ ကြောင့် ဒေါ်ငှက်တို့ ဖီးလ်ငှက်သွားသည်။

“တော်ပြီ မောင်.. ဒီမှာ သာသနာဖျက်မ လာနေပြီ အင်း.. အင်း.. ဒါပဲ”

ဖုန်းပြောပြီးတော့ အထင်ကရဘက်ကိုလှည့်လာကာ ဘီလူး ဆိုင်းတီးပြီ။

“နေစမ်းပါဦး.. ညည်းက ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား.. အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အမေဖုန်းပြောတာကို လာဟားနေရတယ်လို့

အဲဒါ ညည်း ငါ့လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ လူ့အခွင့်ရေးကို ချိုးဖောက်တာ.. တင်း”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားလို့လား.. ဒါဆို ဆော့ရိုးနော် မေမေ.. သမီးက ပျင်းလို့ စစ်တာပါ။ မေမေကလည်း ဒေါသချည်းပဲ.. တစ်ရက် တလေလေး အိမ်မှာနေတာ အဘွားက ဆူလိုက်၊ အမေက ဆူလိုက် နဲ့ ဒီအိမ်မှာ ဟောဒီမျက်နှာကို တစ်ယောက်မှမမြင်ချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဆော်ပြီ.. ကျောင်းသွားတက်တာပဲ ကောင်းတယ်.. သွားတော့မယ်”

စိတ်ဆိုးပြီး ခြေဆောင့်သွားပြန်ပြီ။

ဒီသမီးနဲ့တော့ ခက်တော့တာပါပဲ။ ပညာရေးမှာဆိုလည်း အရမ်းကြီးထွန်းပေါက်နေတာမျိုးမဟုတ်။ ဆယ်တန်းကို ဇွဲဇွဲပဲ အောင် လို့ သင်္ချာပဲ ယူထားရတာ။

ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်ရင်တော့ လေကြီးမိုးကြီးတွေ.. ဒီအိမ် မှာတော့ သူပဲ ဘုရင်မဆိုတော့ သူ့စကား အကုန်အောင်နေတာပေါ့။

နောက်ပြီး သူ့အကျင့်က ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ ဆိုသလို သူ နိုင်ရတဲ့သူကို လှည့်ပြီး မဲတတ်သည်။ အခု သူ့အမေနဲ့ပြဿနာတက် ထားရင် ခဏနေကျလို့ရှိရင် သူ့ဦးလေးမိုက်ကယ်သက်ကို မဲပါတော့ မည်။

“လေးလေးသက်”

အနားကပ်ပြီး အလှူအိမ်က လော်နဲ့အော်သလား အောက် မေ့ရသည်။ မိုက်ကယ်သက် ဆိုတဲ့ သူ့မှာတော့ အဲဒီအသံပိုင်ရှင်ကို အကြောက်ရဆုံးပင်။ သူ့အလိုလိုက်ပြီး သူ့အကြိုက်မဆောင်နိုင်ရင် ဒီအိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရမှာဆိုတော့လေ...။

“ဝေ...”

“ဝေ နောက်မှာထား။ လူအရင်လာခဲ့... ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ... နေ့တိုင်း နေဖင်ထိုးလည်း မထတော့ နေလုံးက လေးလေးဖင်ကို မထိုးတော့ဘူးတဲ့”

လေးလေးသက်က ကျာကယာတံခါးဖွင့်ပြီး

“ဟဲ့... ဒါဖြင့် သူက ဘယ်သူဖင်ထိုးမှာတုန်း”

“ကောင်မလေးတွေ... အဲလေ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... သွား မျက်နှာသွားသစ်၊ အာပုပ်ဇော်က နံလိုက်တာ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ညည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ကျိုင်တက်လာပြီ မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

မိုက်ကယ်သက်က အထာသိနေတဲ့ ဆရာကြီးစတိုင်အပြည့်နဲ့ တူမဖြစ်သူကို ဖမ်းမေးပစ်လိုက်သည်။

“သိရင်လည်း ငြိမ်ပြီးနေပါလားလို့... ဘာလို့ လာဆွနေတာ

(၂)

မိုက်ကယ်သက်သည် အိပ်ရမှာလည်း ပျင်း၊ ထရမှာလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ ဆက်ပြီးနှပ်နေလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်က နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လိုနေသေးသည်။ ဒီအချိန် ထသွားရင် ထမင်းဟင်းလည်း ကျက်သေးမှာ မဟုတ်။

မိန်းမတောင် ပျင်းလို့မယူတာဆိုတော့လည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆို ပိုတောင် ပျင်းသေး။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်လာတာဆိုတော့ အချိန်တန်ရင် အိတ်က ဖောင်းပြီးသား။

သူ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်က တစ်ခုပဲရှိသည်။ နေ့တိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး သူ့ညီမတွေ လင်များများနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းခြင်းပင်။ ခုခွန်ထိတော့ သူ့ဆုတောင်းက ပြည့်နေသေးပုံရသည်။ ညီမတွေက လင်နိုင်လို့သာ သူ့ကို တစ်လတစ်ကြိမ် မုန့်ဖိုးပေးကြတာပေါ့။

အောင်ညပြာဆိုစာပေ

အောင်ညပြာဆိုစာပေ

လဲ... ဒါပဲနော် လေးလေး... ဆယ်မိနစ်အတွင်း အပြီးလုပ်ပြီး ဆင်
လာခဲ့... ဒါပဲ”

ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... လုပ်သွားတဲ့ မျက်နှာပေးကိုက
ရိုက်ပေါက်။ တူမလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်... ဦးလေးတစ်ယောက်
ရဲ့ Authority တွေ ပျောက်နေတာ ကြာပြီ။ သူချည်းပဲ ဆရာ လုပ်
နေတာ။

မိုက်ကယ်သက်မှာ တူမကိုကြောက်ရတာမို့ ဘိုထိုင်ပေါ်မှာ
ထိုင်ရင်း သွားတိုက်နေရတဲ့အဖြစ်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်းဆိုပဲ...။

အရင်လို အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ဘိုထိုင်ပေါ်
ဖိမ်ဆွဲထိုင်နေလို့မမှတော့တာ... ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်ရှင်းပြီး break
fast ပင် မစားနိုင်တော့ဘဲ ကားဆီ ပြေးလာရသည်။ မချောက ကား
ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကားဒရိုက်တာကိုစောင့်ရလို့ စိတ်မရှည်တဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့
မိုက်ကယ်သက်က ကားပေါ်အပြေးတက်ရင်း

“ကဲ... လေးလေးသက် ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ မိန့်တော်မူပါ”

“ခုနက အဘွားနဲ့မေမေကို စိတ်ဆိုးလို့ ကျောင်းသွားမယ်လို့
ပြောပြီးထွက်လာတာ... အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ ဟိုမမတွေနောက်
ကို လိုက်ချောင်းမယ်၊ ပြီးရင် ဝင်ပြီးပွဲဖျက်မယ်၊ ဒါပဲနော် အထင်က
ရေးတဲ့ဇာတ်ညွှန်းမှာ လေးလေးက ဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်ရမယ်”

အောင်ညပြာဆိုစာပေ

မိုက်ကယ်သက်ရဲ့ပြုံးနေတဲ့ မျက်လုံးတွေက နှစ်ဆလောက်
ပိုပြီးပြုံးလာသလား ထင်ရသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့
တူမတော်လက္ခဏာကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ပြီး

“ဟဲ့... ညည်းဇာတ်လမ်းထဲ ငါက ဘာလို့ပါရမှာလဲ၊ သူများ
ချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့မစဉ်းစားနဲ့... ဝင်လိုက်တတ်တယ်နော်... ငါမပါဘူး
နော်၊ ဒီဘဝမှာတောင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်နဲ့ ရည်းစား သုံးယောက်
လောက် မထားနိုင်သေးတာ... ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘာလို့
သူတို့ကိုကွဲစေချင်တာလဲ”

အထင်ကရရဲ့အကြောင်းပြချက်က ပြတ်သည်။

“အားတိုင်းယားတိုင်း ရည်းစားနဲ့ချိန်းနေတာ ကြည့်လို့ မရ
လို့... ရှင်းပြီလား”

မိုက်ကယ်သက်က တဟားဟားအော်ရယ်သည်။

“အေး... ညည်းမှာ ချိန်းတွေ့စရာ ရည်းစားမရှိသေးတော့
ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်မလဲ”

“လေးလေး... မျှော်စင်ကျွန်းကိုမောင်းပေး”

“နင်... ဟိုရောက်ရင် ငါ့ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးရမယ်နော်... ငါ
ဒီကိစ္စအနေပြီလား”

“ကျွေးမယ်... ကျွေးမယ်... မြန်မြန်မောင်း”

အောင်ညပြာဆိုစာပေ

အထင်ကရက မြတ်နိုးခင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး

“ဟဲ့... နင် အခုဘယ်မှာလဲ”

“.....”

“ဪ... မျှော်စင်ကျွန်းမှာလား... ငါထင်တော့ ထင်သား

ပဲ... နင့်ဘဲဘဲရော ဘာလုပ်နေလဲ”

“.....”

“ဘာ... ကိုင်နေတယ် ဟုတ်လား... ဘုရား... ဘုရား... ”

သွားပြီပေါ့ မိန်းမရယ်”

“.....”

လေးလေးသက်က နားကြီးကိုစွင့်ပြီး နားထောင်နေသည်။

အဟိ... ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ။

“ဪ... မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့် သူကိုင်ထားတာက ရေခဲ
ချောင်းကြီးပေါ့။ မကြီးမငယ်နဲ့ဟယ်”

“.....”

“ဘာပြောတယ်... အမယ်... ခုကျတော့ နင်က ငါ့ကို သာ
သနာဖျက်လို့ပြောချင်နေတာပေါ့လေ... ဟုတ်လား မြတ်နိုး၊ ရတယ်...
ကျောင်းရောက်ရင် နင် ငါ့ကို လုံးဝလာမခေါ်နဲ့... အထင်ကရမေတ္တာ
က ဟင်ဆိုင်ရင် လှည့်ကြည့်တဲ့အစားမဟုတ်ဘူး နားလည်လား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဟိုက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ မသိပါဘူး... အထင်ကရမေက
ဖိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့အော်ပြီး ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ အင်း... ကုလား
မနိုင်တော့ သူ့ဘက်မဲကျဖို့ များနေပါပြီ။

ပြောလို့မှ မဆုံးသေးဘူး... ”

“လေးလေးတို့ကလည်း ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ 2012 ကား
တို လိပ်တွားသလို ခောင်းနေတယ်၊ ရောက်ပါဦးမယ် အားကြီးကြီး”

“အေး... ပြော... ပြော၊ ညည်းပဲပြော... သိလား၊ ပြိုင်ကား
လိုမောင်းလို့ တိုက်ရင် ငါပဲ ဂျေးထဲရောက်မှာ”

“ရောက်... ရောက်ပေါ့... လေးလေး ထောင်ထဲရောက်သွား
လည်း ငိုမယ့်သူမှမရှိတာ၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး ပူနေတာလဲ”

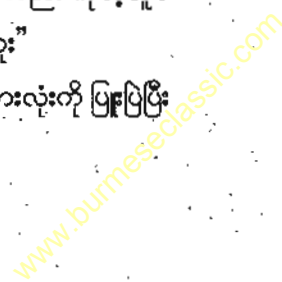
ဒါပဲ... ပြောလိုက်ရင် ဆရာမကြီးလေသံနဲ့ ပြိုင်ပြောလည်း
နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီတော့ ရှိသမျှကားအားလုံးကို ကျော်တက်
ပြီး မျှော်စင်ကျွန်းထဲကိုတွေ့ဝင်ပေးလိုက်တယ်။

မြန်မြန်ရောက် မြန်မြန်အေးရော့

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... သူတို့ ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ... မျက်စိ
ကြီးကြီး၊ နားကြီးကြီးနဲ့ ပြုပြီးကြည့်စမ်းပါ... တကတည်း ကိုယ့်တူမ
လေးက အဝေးမှန်ပါတယ်ဆိုမှ အလိုက်ကို မသိဘူး”

မိုက်ကယ်သက်လည်း ရှိရှိသမျှ view အားလုံးကို ပြုပြုပြီး

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ရှာပေးတော်မူသည်။ ခက်နေတာက... အထင်ကရမေရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ပိန်သလား၊ ဝသလား ဆိုတာ သူမှမသိတာ..

ဒီနေ့ ဒရိုင်ဘာမှလာလို့ သူလိုက်ပို့ပေးရတာဆိုတော့..

“ဟဲ့.. ညည်းသူငယ်ချင်းကို ညည်းရှာလေ.. ငါမှမသိတာပြောတော့ အဝေးမှန်တယ်ဆိုပြီး အတွဲက ချောင်းချင်သေးတယ်”

“ရှာနေတာပဲဟာ.. သိပြီ လေးလေး.. သူတို့ ဟိုဘက်က အသည်းပုံကျွန်းလေးမှာ ရှိနိုင်တယ်၊ ကွေ့.. ကွေ့.. လေးလေး၊ ဟိုဘက်က ကလေးကစားကွင်းနားကိုမောင်း”

စားသောက်ဆိုင်တွေနားက တံတားလေးကို တွေ့တော့.. အထင်ကရက

“လေးလေး.. မျက်မှန်.. နေကာမျက်မှန်တပ်ထားစမ်းပါ”

“အမယ်.. ဘာလို့တပ်ရမှာလဲ.. ငါက ဖြောင့်ပြီးသား.. ဟဲ့.. ဟဲ့”

အထင်ကရမေက ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က မျက်မှန်ကို ဇော်ကနဲယူပြီး မိုက်ကယ်သက်ကို ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ဆိုတပ်.. ဘာမှ မရှည်နဲ့၊ ပြီးရင်.. ဒီတံတားထိပ်မှာ ရပ်နေ.. သမီး လှမ်းခေါ်ရင် ဒေါ်နဲ့ မောနဲ့ ခုပဲ လူသတ်တော့မယ်”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဒီဇိုင်းနဲ့ လျှောက်လာရမယ်နော်.. ဟိုမှာ.. ဟိုမိန်းမကို တွေ့နေရပြီ၊ ကောက်အနီလေးနဲ့လေ”

မိုက်ကယ်သက် လှမ်းကြည့်တော့ အသားဖြူဖြူ ဗလတောင့်တောင့်နဲ့ ရှမ်းတရုတ်ကောင်လေးက တူမလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပယ်ဖယ်နယ်နယ်ကြီးကို ဖက်ထားတာ။

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. ကောင်မလေး၊ မသွားနဲ့.. မသွားနဲ့လေ..”

ဟိုမှာ သူများတွေ ကောင်းခန်းရောက်နေကြပြီ၊ ဟဲ့.. သာသနာဖျက်လေး”

အမယ်လေး.. မယ်မင်းကြီးမ ပြေးသွားလိုက်တာမှ လှစ်ခနဲ ဆုတ်ခနဲပဲ။ ဘာတွေများ သွားပြီး ပြဿနာရှာဦးမလဲ မသိပါဘူး။

အထင်ကရမေက မြတ်နိုးခင်တို့စုံတွဲအရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး ချက်နှာအမူအယာကိုပါ ကတ်ချိန်းကာ အရမ်းကြောက်ပြီး အရမ်းဗိုးဗိမ်းနေတဲ့ ဒီဇိုင်းနဲ့

“မြတ်နိုး.. မြတ်နိုး.. ဒုက္ခတော့ များပြီ၊ နင်.. နင့်ဘဲ..”

နင့်ဘဲကြီးကို ငါ ဟိုတံတားထိပ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်”

ဆရာမကြီးရဲ့ အတည်ပေါက်ဒီဇိုင်းနဲ့ အမောတကောစကား ဆဲအဆုံးမှာ မြတ်နိုးခင်နဲဘေးက ကောင်လေးက -

“မြတ်နိုး.. မင်းက ငါ့ကို အချဉ်ဖမ်းတာလား၊ ခွင့်ရိုက်တာ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

လား... ပြောစမ်း... ဟိုတံတားထိပ်က လူကြီးက ဘာလဲ... မင်းရဲ့စပွန် ဆာလား”

မြတ်နိုးခင်ရဲ့မျက်နှာက ပန်းသီးတစ်လုံးလို နီရဲ့နေပြီ။

အထင်ကရမေကို စားတော့ဝါးတော့မလိုကြည့်ပြီး

“ဆရာမကြီး... နင်... နင်... ဒါဘာလာရှုပ်တာလဲ”

ဆရာမကြီးတို့က ပန်းကို ဟန်ပါပါတွန့်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေး ကို မဲ့ရင်း

“ဒီမယ်... နင့်ဟာနင် လှေနံနစ်ဖက်နင်းထားတဲ့ကိစ္စ ငါ့ကို ဘာမှလာဆွဲထည့်မနေနဲ့... ဒီက ကို... ဘယ်သူ...”

အထင်ကရမေက မြတ်နိုးခင်ရဲ့ရှည်းစားကို နာမည်မေးလာ တော့ ဟိုကလည်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ “ရဲလင်းကိုကို”ဟု ဖြေ သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုရဲလင်းကိုကို... ဒီကနေ အမြန်ရှောင်သွားရင် ကောင်းမယ်သိလား... ဟိုဘိုးတော်က ရဲလည်တင်းနေတာနော်”

“ဟား... ဟား... သူပဲ စိတ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးနော်... သူက တင်းရင် ကျွပ်ကလည်း ဗျင်းပြီးသားပဲ”

“ပြီးရောလေ... ကျွန်မက စေတနာနဲ့ လာပြီး သတိပေးတာ အမှန်တော့ သူများချိတ်ပြီးသား နံပါတ်ပြားကြီးကို ဘာလို့ သုံးတော့

မလဲနော်... ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပြီ... မြတ်နိုး... ငါတော့ သွားပြီ”

တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတော့ မြတ်နိုးခင်တို့သတ္တိ က ကောင်းသည်။

“ဟဲ့... ဆရာမကြီး၊ နေဦး... ငါလည်း လိုက်မယ်၊ ဟိုလူကြီး ပုံစံက ကြောက်စရာကြီး၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲက စိတ္တလူသတ်သမားနဲ့တူ တယ်”

လေးလေးသက်သာ ကြားရင် တက်ပြီး သေသွားလောက် သည်။ အမှန်တော့ ဆရာမကြီးက လက်တခါခါ ခေါင်းတခါခါနဲ့ စကား ပြောနေတာကို သူ့ကို ခေါ်တယ် အောက်မေ့ပြီး မိုက်ကယ်သက်က ကြွတော်မူလာသည်။

“ဒါဆိုလည်း လာဟာ... ငါတို့ ဟိုဘက်နားကဆိုင်မှာ မုန့် သွားစားရအောင်... သူတို့ဟာသူတို့ ဘယ်လိုရှင်းရှင်း”

“အေး... ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဟိုဂိုဏ်းစတားရုပ်နဲ့ လူက မမိုက်ပါဘူးဟာ... ငါ့မှာ ရှည်းစားလေးတစ်ယောက် ဖုတ်ပူစီး ဘိုက် ထားမိပါတယ်၊ ဘယ်က လူမသိ သူမသိ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရှည်းစားက ပေါ်လာသလဲ မသိပါဘူး၊ အကြောင်းမသိရင်တော့ လူ အထင်ကြီးစရာပဲနော်”

မြတ်နိုးခင်က... အထင်ကရမေ နောက်ကို အားကိုးတကြီး လိုက်သွားချိန်တွင် မိုက်ကယ်သက်နှင့်ရဲလင်းကိုတို့မှာ ဝက်နှင့်ငါး ဖောင်ရိုး မျှော်စင်ကျွန်းတွင် တွေ့နေကြသည်။

ဆရာမကြီးတို့ ဇာတ်ညွှန်းကို ဘယ်လိုရေးသွားမှန်းမသိပေ မယ့် အသာလေးမိန်းပြီး သရုပ်ဆောင်ရမယ်ဆိုပဲ။

အဲဒီလောက်ကတော့ မိုက်ကယ်သက်တို့အတွက် ထမင်းစား ရေသောက်ပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းသားပိုး ထဖူးပြီးသားဆိုတော့ အေးဆေးပေါ့။

“ဟယ်လို့... ဘယ်လိုလဲ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ တွဲရတာ အဆင် ပြေရဲ့လား”

ရဲလင်းကိုကိုက ယောင်ပြီးဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်... ရှယ်ပဲ”

မိုက်ကယ်သက်ကလည်း ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ ဒိုင်တွေနဲ့ ဖောသည်။

“ရှယ်လား၊ မရှယ်လားတောင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“ခါနဲ့ နေစမ်းပါဦး... ခင်ဗျားက မြတ်နိုးခင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ် သက်သလ”

တပ်ထားတဲ့မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါပင့်တင်ရင်း လေတစ်ချက် ချန်ကာ

“အဲဒါ... ငါ့မိန်းမ”

“ဗျာ... ”

ကဲ... မှတ်ကရော... တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမရဖူး သေးတဲ့ မိန်းမ... ခုလိုပြောရတာ ပါးစပ်အရသာရှိလိုက်တာနော်။

“ဟုတ်တယ်... မဗျာနဲ့ မင်း ငှီးတော့... ကြာကြာနေရင် မင်း တို့ ငါ မယားအိုးမဲ့နဲ့တရားစွဲမိလိမ့်မယ်... ဘယ်နှယ်ကွာ... ကိုယ်တွဲတဲ့ မိန်းမမှာ ယောက်ျားရှိမှန်း မရှိမှန်းတောင် မသိတဲ့ကောင်”

ရဲလင်းကိုကို မျက်နှာကြီးတည်နေရာမှ မဲ့လာသည်။

မဲ့နေရာမှတစ်ဖန် ပြုံးလာပြီး မိုက်ကယ်သက်မျက်နှာနား ကပ် တာ လေသံဖြင့်

“သေချာလား... တရားစွဲမှာ သေချာတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား မိန်းမကို ပြန်ခေါ်ပေး၊ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲနဲ့တော့ ထောင်ထဲ အဝင် မခံနိုင်သေးဘူး၊ တန်အောင်တော့... ဟင်း... ဟင်း...”

ကျောချမ်းချင်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒီကောင်ပုံက ပြော ရင် ပြောသလိုလုပ်မယ့်ရှုပ်ကြီး။ ကိုယ်ကလည်း ဖောလိုက်တာ လွန်သွားပြီ။ မြတ်နိုးခင်ရဲ့ ရည်းစားလို့ မပြောဘဲ ယောက်ျားဆိုပြီး သွား

ပြောမိတာကိုး။ ဒါပေမယ့် မိုက်ကယ်သက်ပဲလေ... ဘယ်အကြောခံ ပါမလဲ။

“မင်း ငါ့မိန်းမကို ဘယ်စမ်းလို့ရမလဲကွာ... သူက ငါ့ကိုစိတ် ဆိုးတုန်းမို့ မင်းနဲ့ တွဲပြနေတာကွာ။ သူ့သစ္စာတရားကိုတော့ ငါယုံတယ် ကွာ... အဲဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်... မင်း လာမျှော်မနေနဲ့ တော့... မျှော်လည်း မောရုံပဲ ရှိမယ် ကိုယ့်လူ... ဟဲ... ဟဲ...”

ရဲလင်းကိုကိုကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပက်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း အပျိုအောက်မေ့လို့ အလှကြည့်ထားတာ အဘို့ဆိုလို့ကတော့ တိုင်ပြီးသားပဲ”

“မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ... ကဲကွာ”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

စတိုးတာက မိုက်ကယ်သက်ပါ။

ဒါပေမယ့် ရဲလင်းကိုကိုက ငဲ့ရှောင်သွားပြီး ကလန်ကလား မိုက်ကယ်သက်ရဲ့ မေးခွန်းကို လက်သီးနဲ့ပစ်တီးထည့်လိုက်တာ နဂိုကမှ လေတိုက်ရင် လဲနိုင်တဲ့ ဘော်ဒီပိုင်ရှင်လေးဆိုတော့ မိုက်ကယ်သက် မျှော နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။

“မင်း ငါ့ကိုကြောက်ပြီလားကွ၊ မှတ်ပြီလား၊ ဟင်... မိုက်ကယ် သက်တဲ့ မှတ်ထား၊ သူများအကြော နည်းနည်းမှခံတာ မဟုတ်ဘူး”

လေလုံးတွေ ထွားနေတာ... နေတော့ သူက အောက်က။ ရဲလင်းကိုကိုက သူ့အပေါ်က ခွစီးထားပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကိုင်နေ တာ။ အဲဒါကို မိုက်ကယ်သက်က လူကြားကောင်းအောင် အော်အော် ပြီး ပြောနေသေးတာ။

မသိရင် သူကပဲ ကျွေးနေသလိုလို့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုက်ကယ်သက်ဆီကို အထင်ကရမေက ဖုန်း ဆက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဝက်ကြီး၊ ခဏနေဦးကွ... ငါ ဖုန်းကိုင်လိုက် ဦးမယ်”

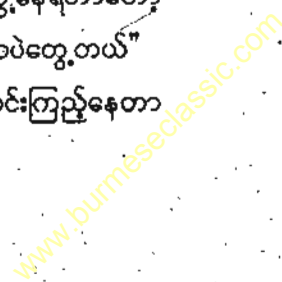
ဟိုဝက်က အပေါ်ဖီးကဆိုတော့ သူ့လက်သီးသူ ခဏ stop ထားပြီး နားထောင်နေလိုက်သည်။

“လေးလေး... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတာပေါ့ကွာ... ဒီမှာ ငါရေလည်ကျွေးထားလို့ ဟိုဝက် ကြီး မှောက်နေပြီကွ... ဟဲ... ဟဲ... ဒါတောင် အားသိပ်ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား လေးလေးရယ်... အခု တွေ့နေရတာတော့ လေးလေးက အောက်ကနော်... ရေလည်ခံနေရတာပဲတွေ့တယ်”

“ဟဲ့ကောင်မလေး... နင်... နင် လာချောင်းကြည့်နေတာ

မဟုတ်လား.. အခု ဘယ်မှာလဲ ကမြင်းမလေး.. နင့်အရှုပ်ထဲ ငါဝင် ပါမိလို့ ခံနေရတာဟဲ့.. တော်ပြီ.. ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်.. ဒါပဲ”

မိုက်ကယ်သက်ပြောနေတာတွေ ကြားပြီး ဝက်ကြီးက ရယ် နေသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်လေလုံးထွားတဲ့သူပဲ.. လက်လန်တယ် ဗျာ.. တကယ်.. တကယ်”

“မင်းဟာမင်း ထင်ချင်သလိုထင်ကွာ.. ဒီနေ့တော့ ငါ အိမ် ပြန်မှကို ဖြစ်မှာ.. အိမ်မှာ ငါ့မိန်းမ မြတ်နိုးခင်လေး စောင့်နေပြီကွ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ရယ်ရလွန်းလို့ အူတွေ တောင် လိမ်ကုန်ပြီ၊ လက်စသတ်တော့.. ဟာသကား လှာရိုက်နေ တာကိုး”

မိုက်ကယ်သက်က ရဲလင်းကိုကို ပေစောင်းစောင်းနဲ့ကြည့် ပြီး လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲလင်းကိုကို အော်ပြီးပြောလိုက်တဲ့စကား ကိုကြားတော့ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး ခြေပါအောင့်ပြီးထွက်သွားလေရဲ့။

“ဟေ့လူကြီး.. မနက်ဖြန်ကျရင် ရွာသာကြီးကို သွားလိုက်ဦး နော်.. ဟား.. ဟား”

ဆရာမကြီးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက.. အတော့ကို တာသွားပါ သည်။ မြတ်နိုးခင်ကို စေတနာပါပါလေး အသိပေးလိုက်တာကတော့

ရဲလင်းကိုကိုဆိုတဲ့ ဝက်ကြီးဟာ လူစဉ်မမီပါဘူးတဲ့.. မြတ်နိုးခင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အဆမတန်ပြူးကျယ်ထွက်လာပြီး

“အထင်ကရ.. နင်.. နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ.. သူ့ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ငါတောင် မသိဘဲနဲ့”

အထင်ကရမေကလည်း ဆရာမကြီးဆိုသည့်အတိုင်း -

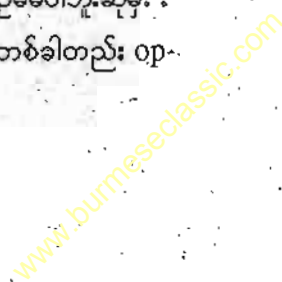
“အေးလေ.. သူ့ရည်းစားမို့လို့ နင် မသိတာပေါ့ဟဲ့.. အဲဒါ ဘာမှမဆန်းဘူး.. ဒါပေမယ့် လင်မယားဖြစ်လာလို့ရှိရင်.. ဟင်း.. ဟင်း.. အသိနောက်ကျလေခြင်း.. ဆိုပြီး နင် နောင်တရနေမှာမို့လို့ ငါ ဖွင့်ပြောရတာ၊ ဒီလိုဟဲ့.. ငါ့အပေါ် ယောက်ျားရဲ့ဆေးရုံမှာ နင့် အကောင် လာတက်ဖူးတယ်”

မြတ်နိုးခင်က ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနဲ့နားသောတဆင် နေလေရဲ့။ အထင်ကရမေက မြတ်နိုးခင်မျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ် သလိုကြည့်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာပဲ ကင်ဆာဆိုတော့လဲဟယ်”

“ဘာလဲ.. ဘာကင်ဆာလဲ အထင်ကရရဲ့”

“နင်ကလည်း ပြီးနီးလိုက်တာဟာ.. လူစဉ်မမီပါဘူးဆိုမှ.. အဓိကနေရာမှာ ကင်ဆာဖြစ်လို့ပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း operation လုပ်ခဲ့ရတယ်လေ”

“ဘုရားရေး . ဒါဆို သွားပြီပေါ့”

မြတ်နိုးက သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ကလေးနဲ့ဖိပြီး ပြောသည်။

ဆရာမကြီးက ဆက်ပြီး -

“နင် စဉ်းစားလေ . ဒီကောင့်ကိုယူရင် နင့်မျိုးဆက်ပါ ပြတ် သွားမှာနော် . . စောင့်လေမျိုးနွယ်တဲ့ . . သိတယ် မဟုတ်လား”

မြတ်နိုးက အထင်ကရလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လာပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးပြောသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ် . . နင်သာ မပြောရင်၊ နင်သာ မကယ်ရင် ငါ့ဘဝတော့ . . . မတွေးဝံ့စရာပဲဟယ် . . . မျိုးဆက်တော့ အတုံးမခံနိုင်ဘူး . . ငါ့အဖေအမေကို ငါ မျက်နှာမပြရဲတဲ့ ဘဝတော့ မရောက်ပါရစေနဲ့ . . ယောက်ျားမရှားဘူးလေဟယ်”

“ဒါပေါ့ . . ငါ့သူငယ်ချင်းတော်လာပြီ . . ရိုက်လိုက်ပါဦး”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

သူများတကာကို ချောက်ချပြီးမှ ကျေးဇူးရှင်ကြီးအဖြစ် ခံယူ ကာ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးနေတဲ့ ဆရာမကြီး။

သူ့ကောင်းမှုကြောင့် ခဲလင်းကိုကိုလည်း လူစဉ်မမီတဲ့ဘဝကို ရောက်ပြီး မြတ်နိုးခင်နဲ့ ကွဲကြပြကြလေသတည်း။

ဆောင်း ဥပြာ သို့စာပေ

(၃)

“ဘောက်ထော် ရွှတင်အိမ်”

“ကမ်း . . . ကမ်း . . . ခောက်သုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ဒီ ရွှတင်မှာ ခင်းတစ်ကောင်ပဲ ခောက်သုံးမကျတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ နည်းနည်းပါးပါး အားနာဦးကွ၊ အလကားကောင် ချီးထုပ်၊ ဒီ တစ် scene တည်းနဲ့ အစ်နေကုန်တော့မယ်၊ ဒီလိုပုံနဲ့ များ မင်းသားလုပ်ဦးမတဲ့ (. . .)”

နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာက စိတ်သိပ်ရှည်တာ။ တက်သစ်စမင်း သား သက္ကရာဇ်ကို အမေတွေ၊ အစ်မတွေနဲ့ ကိုင်တုတ်နေတာ။

ရွှတင်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးက ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့။

တချို့ကျတော့ ငါးခွဲပြုံးလေးတွေနဲ့ ကြိတ်ပြီး ရယ်နေကြ သည်။ အရှိန်အဝါကြီးတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို ကြောက်ရတာကိုး။

သက္ကရာဇ်ဆိုတဲ့ မင်းသားကတော့ သူ့ကို ဘယ်လောက် ဆဲ ဆဲ အပြုံးက မပျက်။ ပန်းနဲ့ပေါက်တယ်လို့ ထင်နေသလားမသိပါဘူး။

ဆောင်း ဥပြာ သို့စာပေ

သူ့ဆရာက မဆဲတဲ့နေ့တွေဆို ည... ည အိပ်မက်တွေဘာတွေ
လို့(ဆဲသံလေးကိုပါ)။ ဒီလိုမှ အဆူအဆဲလေးမခံရရင် ထမင်းစား
မဝင်ချင်သလိုပဲ...။

တစ်နေ့... ဘယ်နေ့မှန်းမသိတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ သူဟာ
သတ်တွေ လက်ခံတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ကို ဖြစ်လာ
မည်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့အဆုံးအစမရှိတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော် ပြန်ငိုမယ် ဆရာ... ဒီတစ်ခါတော့
လောက်ပါပြီ... ပြန်... ပြန်ရိုက်ပေးပါနော် ဆရာ”

“အေး... ဒီတစ်ခါ ငါ့စိတ်တိုင်းကျ မရလို့ကတော့...။ ခု
အဖျက်ပဲ”

ဒါရိုက်တာသူကြီးသျှိုက ပါးစပ်သရမ်းပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပြီးသကာလ သူ့တပည့်ကျော် ကွမ်းခြံကုန်းက -

“ရယ်ဒီ... ဖိုက်... ဖိုး... သနိုး... တူး... ဝမ်း... အက်
ဟုအော်သည်။ ကင်မရာမင်းက သက္ကရာဇ်မျက်နှာကို close up
ယူလိုက်သည်။

မော်နီတာပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ သက္ကရာဇ်မျက်နှာကလေး
သနားစရာလေးပါ။

ဒိုင်ယာလော့ခ် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးခင်... မင်း

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

မျက်နှာက ပြိုတော့မည့်မိုးလို အံ့ပိုင်းနေသည်။ မော်နီတာ ထိုင်ကြည့်
နေတဲ့ ဒါရိုက်တာသူကြီးသျှိုက ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် ထွက်ကာ
ထပြုံး ကပ်ပြန်သည်။

“ကမ်း... ကမ်း... ဟေ့ကောင် ချီးထုပ်၊ မင်းကို သင်ပေးရတဲ့
ငါဆရာ သိက္ခာကျတယ်ကွ... ဘယ်နှယ် ပြောရမယ့် ဒိုင်ယာလော့ခ်
က နောက်ယောက်ျားယူမယ့် အမေကို တောင်းပန်ရမှာ၊ အသနားခံ
ရမှာ၊ ပြီးတော့မှ ငိုရမှာလေ... အခု မင်းလုပ်နေတာက ဘာစကားမှ
မပြောရသေးခင် အဲဒီ ခောက်ရည်က အရင်ကျနေပြီ... ဒီလောက်
တောင်ငိုချင်နေရင် အရပ်တကာလည်ပြီး ရှိသမျှအသုဘအိမ်တွေမှာ
အကုန်လိုက်ငိုကွာ”

သက္ကရာဇ်က ဝမ်းသာအားရလေသံနဲ့ ပြန်ပြီး မေးသည်။

“ဆရာ... တကယ်ပြောနေတာလားဟင်... အဲဒီလို လေ့
ကျင့်မှအိုက်တင်ကောင်းလာမှာလား... ဒါဆို ကျွန်တော် အသုဘအိမ်
လိုက်ရှာလိုက်တော့မယ်နော်”

ရွဲပြောလို့ပြောမှန်းမသိ၊ အရိပ်သုံးပါးလည်း နားမလည်တဲ့
အကောင်။

“အေး... ရှာလိုက်၊ အဲဒီမှာ ငါ ဖဲဝိုင်းလာထောင်ပေးမယ်...
သိလား”

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဖဲကောက်နဲ့တင် ဆရာ အသုဘစရိတ်ကျေလောက်တယ်”

“ဘာ... မင်း ငိုဖို့ ငါက သေပေးရဦးမယ် ဟုတ်စ... ကဲ ကွာ... ကဲ... ကဲ”

သူကြီးသျှိုရဲ့ ရိုက်ချက်က အပြင်းစား။ မိုက်တီးရဲ့ ရိုက်ချက် ထက် ပိုပြီး ပြင်းသည်။

အနားမှာတွေ့တဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ လိုက်ရိုက်လို့ မင်းသား သက္ကရာဇ်... သက္ကရာဇ် မင်းသားက ဇာတ်ပို့မိန်းမကြီးကို ပတ်ပြီးပြော နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ အလျှော့ပေးလိုက်ရတာပဲလေ... ဟို က အသက်နှစ်ဆယ်... သူက အဘိုးကြီးဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

မော်နီတာရှေ့က ထိုင်ခုံလေးမှာ ပြန်ထိုင်ပြီး -

“ဟူး... မော့လိုက်တာ၊ ဇောက်ရွှေလိုလို ဇောက်ပေါလိုလိုနဲ့ လာသမျှမင်းသားတွေထဲမှာ ဒီကောင် အညံ့ဆုံး... IQ အနိမ့်ဆုံး... ဒါနဲ့များ ဆယ်တန်းကို ဘယ်လိုအောင်လာသလဲ မသိတော့ပါဘူး”

တစ်ဆင်း(နံ)မဆုံးခင် တစ်ခါ ကဒ်နေရလို့ ဒါရိုက်တာကြီး ခမျာ အမောဖြေနေတုန်း အလိုက်သတဲ့ model မလေးက ကော်ဖီ ခွက်လေးကိုပေးပြီး ရောက်လာသည်။

ဆောင်းပြော သို့စာပေ

“ဆရာ... မော့နေပြီထင်တယ်၊ ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်ပါ ဦး... အမောပြေပေါ့”

“အေး... သမီး... ကျေးဇူးပဲ... အလိုက်သိရာမှာလည်း ကွာ ပါ...”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ ဆရာ”

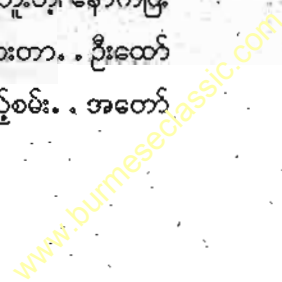
“ဘယ်သူ့ရှိရမလဲ... ဟိုကောင် မင်းသားရွှေကိုပြောတာ” ထိုမြင်ကွင်းကို သစ်ပင်အနောက်မှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ကြည့်နေသူက သက္ကရာဇ်...။

“တွေ့လား... သူများတွေ အလိုက်သိနေလိုက်တာ မင်းနဲ့ များ ကွာပါကွာ၊ မင်းက ဆရာသမား ထမင်းစားနေရင်လည်း အနား မှာနေပြီး ခူးပေး ခပ်ပေးမယ် မရှိဘူး၊ ဟိုးဝေးဝေးမှာပဲ သွားပုန်းနေ တယ်”

ရွှေတင်မန်နေဂျာ ကျီကော်ထော်ထော်က သက္ကရာဇ်ကိုကြည့် ပြီး အားမလိုအားမရတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ... ကျွန်တော့်အမေက မှာထားတယ်ဗျ... ကိုယ့်ဆရာ သမားတွေ စားနေသောက်နေရင် အနားမှာမနေရဘူးတဲ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ စားပြီးမှ ကိုယ်စားရမယ်လို့ ခဏခဏသင်ထားတာ... ဦးထော် က ဘာမှမသိဘူးနော်... ဟိုကောင်မလေးကို ကြည့်စမ်း... အတော်

ဆောင်းပြော သို့စာပေ

ရဲတင်းတာဗျ။ ဆရာနဲ့အတူ ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်း စားလိုစား၊ ကြည့်ရတာနဲ့တင် အသည်းတွေ ယားလာတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး... မင်းက မင်းသားလုပ်ချင်တယ်သာ ပြောတယ်၊ တစ်လ တစ်ကားလည်း ပုံမှန်မရှိဘူး၊ အဲဒီလိုသာ ကားထွက်တွေ ကျနေရင် မင်းကို ပရိသတ်တွေ မေ့ကုန်မှာပေါ့ကွ”

“ရိုက်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကားမရိုက်ရတဲ့နေ့တွေဆို ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှုတင်ရှိနေတာ၊ ခက်တာက... ကျွန်တော့် အမေ ရွာကနေ ပိုက်ဆံတစ်ခါပိုပေးမှ ဒီမှာ တစ်ကားဆင်လို့ရတာ၊ ခုတစ်လော အမေလည်း ကျပ်တည်းနေသလား မသိဘူး၊ သူ့လယ်ကွက်ကို အတင်း လိုက်ထိုးပေးနေရတယ်ဆိုပဲ... အရင်လို ငှားမဲ့သူ မရှိတော့ဘူးတဲ့”

မင်းသားက ဘယ်လို ပြောပြီး... မန်နေဂျာကြီးက ဘယ်လို ချစ်တော့ပေါက်သွားမှန်း မသိပါဘူး။

“ဟေ... ဘယ်သူ့လယ်ကွက်က အငှားလိုက်နေတာတုံး”

“အမေ့လယ်ကွက်ပါဆိုမှ”

“မင်းအဖေကြီး ငုတ်တုတ်ရှိရက်နဲ့လေ”

“အဲဒီလယ်ကြီး အဖေမှမထွန်တာဗျာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ခွီး ခွီး ခွီး”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ကျိုက္ကော်ထော်ထော်ခများ... တဟားဟား အော်ရယ်ပြီး တွေးပင် သီးလေသည်။ ထိုအခါမှ မောင်သက္ကရာဇ်တို့ အထာပေါက်ကပ်မှုလေသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ဟေ့လူ့... ဟေ့လူ့... ခင်ဗျား မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ တွေးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်သိတယ်ဗျ”

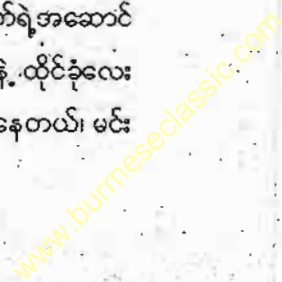
“ဟုတ်လား... ဒါတော့ မင်း သိသေးတယ်ပေါ့၊ မင်းကွာ... အားပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်စကားက ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း ဆို တကယ့်ကောင်... ဟား... ဟား”

“ခဏခဏ ရယ်မနေနဲ့ဗျ... ရွာကနေ ကျွန်တော် ပြန်လာရင် ခင်ဗျားတို့စားဖို့ မြေပဲဆံတွေ၊ ပြောင်းဖူးတွေ သယ်လာရတာ လက်ခံလျှောင်းပဲ... ခင်ဗျားနော် စားပြီးနားမလည်မလုပ်နဲ့”

နေက ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ နေပူရတဲ့အထဲ မီးထိုး၊ မီးထိုးခံထားရတော့ ချွေးထွက်သန်တဲ့ သက္ကရာဇ်ခမျာ မိတ်ကပ်ကခြား လူက တခြားဖြစ်ပြီး ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ယပ်တောင်တစ်ချောင်း တဖျပ်ဖျပ်ခပ်နေရလေသည်။

“မင်းကွာ မင်းသားလုပ်ပြီး မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ ဘာမှမရှိပါလားကွာ... ပန်ကာ မပြောနဲ့ ထိုင်ခုံလေးထိုင် မပါဘူး၊ မင်းသားတဲ့... မြက်တောထဲ တိုးထိုင်နေတယ်၊ မင်း

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

သားနောက်လိုက်လိုရင် ငါခေါ်ပေးရမလား... ကောင်လေးတွေ ပါတယ်ကွာ”

“ဟာ... နေပါစေဗျာ... ကျွန်တော်တောင် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကပ်နေနေရတာ... သူတို့ကိုခေါ်ပြီး မကျွေးနိုင် မမွေးနိုင်ပါဘူး... အံ့မေကခုတော့ တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ ရွာက တောရုံနဲ့ကောက်ရ အာနေတယ်။ မင်းဆို လွတ်ပေးရမလားတဲ့... သူတို့ဆို ပိုက်ဆံပေးစေမလိုဘူး။ ဒီက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ခဏသွားထားလို့ နေသားပဲ”

ဖြစ်ရလေ မင်းသားရယ်...

“မင်းသား... ဆရာခေါ်နေပြီ... ရိုက်မယ်တဲ့”

“ဘာနဲ့ရိုက်မှာလဲဟင်”

လာခေါ်တဲ့ ကင်မရာမင်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်

“ဒီတစ်ခါတော့ ကင်မရာနဲ့ရိုက်မှာပါကွာ”

“အမယ်လေး... တော်ပါသေးရဲ့”

ကလေးလေးလို ပြေးထွက်သွားတဲ့ သက္ကရာဇ်ကို ကြည့် ကျိုက္ကော်ထော်ထော်က ခေါင်းခါနေသည်။

မင်းသားသာ လုပ်ချင်တာ။ မင်းသားတစ်ယောက်က အလိုနေ။ ဘယ်လိုထိုင်ရမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်။

ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ သူ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရိုးသားတဲ့ဝုဏ်လေးက တော့ ချစ်စရာအင်မတန်ကောင်းတာဗျ။

သက္ကရာဇ်နဲ့ရိုက်တဲ့ ရှုတင်မှာ ရေခဲနွေးကျိစရာမလိုဘူး။ ပွက်ပွက် ပွက်ပွက်ဆူနေလို့ တန်းပြီး လက်ဖက်ခြောက်ခပ်လိုက်ရုံပဲ။

“ဟေ့ကောင်... ကမြင်းမသား... ဘေကသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ ကိုယ့်ကောင်မလေးလတ်ကို ဆွဲပါဆိုမှ ညင်ညင်သာသာကလေး ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူး... ဟင်... ပြန်ပေးဆွဲဖို့ အတင်းကာရောဆွဲခေါ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့... ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ကြားကြတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ... ကျက်သရေရှိရှိလေးနဲ့ ဝီဒီယိုရိုက်နေတာကြတာ...
◆

“ဟာ.. အမေနော်.. သားကို အဲဒီနာမည်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့ ဆို”

ဒေါ်ပေါက်စိက ကွမ်းစားထားလို့ နီရဲနေတဲ့သွားတွေ ပေါ် အောင် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကာ -

“ချစ်စနိုးလေးနဲ့ခေါ်တာဟဲ့.. နင်ငယ်ငယ်က ခုလို လူကိုယ် ကြီးကြီးမှမဟုတ်တာ၊ ပီစိညောက်တောက်လေးဖို့လို့ ညောက်တောက် လို့ခေါ်တာ ဘာဖြစ်လဲ.. . ခေါ်မှာပဲ ညောက်တောက်.. ညောက် တောက်”

“အမေနော်.. ညောက်တောက်ခေါ်ချင်ရင် တစ်သိန်းထပ်ပို့ ပေး.. . ဒါပဲ”

“ပိုက်ဆံရှာရခက်တယ် သားရယ်.. . ငွေကို ချွေချွေတာတာ လေး သုံးစမ်းပါ”

“အမေရာ.. သားလည်း ချွေတာပါတယ်၊ ရှေ့တစ်ကားရိုက် ဘုန်းကဆို ဘေဘေစတိုးက အင်္ကျီတွေပဲ သားဝတ်ရတာ၊ တစ်ကား လုံး ဂျင်းဘောင်းဘီ နှစ်ထည်တည်းနဲ့ ရိုက်ခဲ့ရတာ မသနားဘူးလား အမေရာ.. . ခုတောင် သား ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှ ခစားရသေးဘူး.. . ဝယ်စားစရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး၊ တစ်ခါတလေ ဆို လူတောင် မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး အမေရာ.. . သားကိုယ်သား လူပို့

(၄)

“အမေ.. သားမှာ သုံးစရာပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူး”

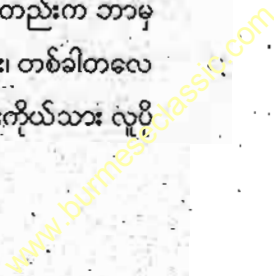
သတ္တရာဇ်အမေ ဒေါ်ပေါက်စိမှာ ကျောထဲ စိန့်သွားသည်။ ဒင်းက မင်းသားလုပ်မယ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို တက်သွားလေရဲ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ခုလိုပဲ ဖုန်းထဲကနေ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ပိုက်ဆံ တောင်းလား တောင်းရဲ့။ ဗီဒီယိုတစ်ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ရွာမှာ ရှိတဲ့ လက်ကွက်ကလေးတွေ ဖဲ့ဖဲ့ပြီး ရောင်းပေးရတာ.. . ခုဆို ရောင်း စရာလယ်ကွက်လည်း ကုန်ပြီ။

ကိုယ့်လယ်ကွက် ကိုယ်ရောင်း.. . အဲလေ.. . သူ့အဖေနဲ့တော့ ကျိုင်တွေ တက်တော့မှာပဲ။

“ဟဲ့.. . ညောက်တောက်၊ နင့်ဆီ အမေ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က တစ်သိန်းပို့ပေးထားတယ်လေ.. . အဲဒါ ကုန်ပြီလား”

အောင် ညပြာ ဆိုစာပေ

အောင် ညပြာ ဆိုစာပေ

ကြီးတစ်ယောက်လို့ခံစားနေရတယ်။ သေလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ် ဗျာ့။”

အဲဒီလိုဒိုင်လေး ပစ်သွင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဒေါ်ပေါက်စီ မှာ စားနေတဲ့ကွမ်းတွေ သီးမတတ် အလောသုံးဆယ်ဖြင့်

“ဟဲ့... သား၊ နင်... နင် စိတ်ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ နော်... အမေ့မှာ မရှိပေမယ့် နင့်အတိုးဆီမှာ သွားဆွဲပြီး ပို့ပေးလိုက် မယ်နော်”

သက္ကရာဇ်က လေထဲကို လက်သီးတစ်လုံးပစ်ထိုးလိုက်ပြီး

“ဟေး... ဒါမှ တို့မေမေကွ၊ အတိုးဆီက ဆွဲပြီးရင် ကြီးဒေါ် ဆီက ထပ်ဆွဲလိုက်ဦးနော် အမေ... နောက်ဆီ သား နာမည်ကြီးလာ ရင် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ လာငှားကြမယ်... သိချင်းဆိုဖို့ လာငှားကြမယ်... ပြက္ခဒိန်လည်း ရိုက်ရဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ အတိုးနဲ့ပြန်ဆပ် မယ်လို့နော်... အမေ”

“အမယ်လေးတော်... ပြောလိုက်ရင်တော့ မစားရ ဝခမနဲ့ ပါပဲ၊ ဒါပဲနော်... နင် မင်းသားမဖြစ်ရင်တော့ ရွာပြန်လာပြီး အိမ်အလုပ် ပဲ လာလုပ်တော့”

“အမေကလဲဗျာ... ပြောလိုက်ရင် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့... မင်းသား မဖြစ်ဘဲနဲ့တော့ အမေ့ရွာကို ပြန်မလာဘူး... ရှက်စရာကြီး၊ ချွတ်...”

ဆောင်းညပြာ သို့စာပေ

ဒါနဲ့ တောရုံနဲ့ ကောက်ရကို ခဏခေါ်ထားလို့ရမလား အမေ၊ သား နောက်မှာ ကူလုပ်ပေးမယ့်လူ မရှိလို့”

“အေးပါ... နောက်နှစ်ရက် နေရင်... သူတို့အလုပ်တွေ ပြီး လောက်ပါပြီ၊ အမေ ပို့ပေးလိုက်မယ်နော် ဟုတ်ပြီလား”

ပြောပြီး အမေက ဖုန်းချသွားသည်။ ဒီသားအသံလေးကို အယ်လောက်တောင် မြင်ပြင်းကပ်နေသလဲ မသိပါဘူး။ တော်တော် လေး အောင့်အည်းပြီး နားထောင်နေရပုံပဲ။

အမေ့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းရတာ အာခေါင်တွေ ခြောက် လာလို့ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေကို မော့သောက်နေတုန်းမှာ ရှုတင်မန် နေဂျာကျိုကြော်ထော်ထော်ဆီမှ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“သက္ကရာဇ်ရေ... မင်းတော့ ထိပေါက်ပြီဟေ့”

“ဟေ့လူကြီး... စောစောစီးစီး လာနောက်မနေနဲ့၊ ထိထိုးဖို့ နေနေသာသာ စားစရာတောင်မရှိလို့ အမေ့ဆီ လှမ်းတောင်းနေရတာ”

ကဲ... ဒီမင်းသားက အဲဒီလို ပွင့်လင်းတာ။ ဟန်ဆောင်ပန် ဆောင်လေးတောင် မရှိဘူး။ စိတ်ထဲမှာရှိရင် ရိုက်အတိုင်း ဘွင်းဘွင်း ကြီးပြောတတ်လွန်းလို့ခက်တာ။

“အေး... အဲဒီစားစရာကိစ္စကိုပြောတာ၊ ရေကူးဝတ်စုံအတွက် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ မင်းကို ငှားခိုင်းလို့”

ဆောင်းညပြာ သို့စာပေ

သတ္တရာဇက သူ့ရဲ့တောင့်တောင့်တင်းတင်းခန္ဓာကိုယ်လေးကို အထက်အောက် စုန်ဆန်ကြည့်ပြီး... မျက်လုံးနှစ်လုံးက စကောလောက် ပြုထွက်သွားကာ -

“ဗျာ... ကျွန်တော်ကို ရေကူးဝတ်စုံကြော်ငြာရိုက်မယ် ဟုတ်လား... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာဗျာ... လုံးရာကနေ ပြားရမယ့်ဒုက္ခ မရှိကိချင်ပါဘူး”

“ဟာ... ရေကူးဝတ်စုံက မင်းဝတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းသမီးဝတ်ရည်ရွှေမှု ဝတ်မှာကွ”

“လှမှာပဲနော်”

“မင်း အနီးကပ်မြင်ရမှာလေ”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ... မင်းသမီးက ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ပြပြီး ကျွန်တော်က ဘာဝတ်ပြီး ဘာတွေလုပ်ပြရမှာတဲ့”

“မင်းက ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ ရေနစ်နေတဲ့ မင်းသမီးကို ဆင်းပြုဆယ်ရမှာလေ”

“ဗျာ”

သွားပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကို မိုးကြိုးပစ်တာပဲ။

ဘယ်နှယ်ဗျာ... ရေမကူးတတ်တဲ့သူက ရေကူးတတ်တဲ့ မင်း

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

သမီးကို ဆင်းဆယ်ရမတဲ့။ မင်းသမီးရဲ့ဗလာကျင်းနေတဲ့ ဟိုပေါ်ဒီပေါ်တွေကိုလည်း အကောင်းပကတိ ရှိနေသေးတဲ့ ဟောဒီ မျက်လုံးတွေက မြင်ရဦးမယ်။ အားနာပီးနာနဲ့ကြည့်ပေးရဦးမှာပေါ့လေ။

“မဗျာနဲ့လေ... ငါ့ကို ဒါရိုက်တာက မေးခိုင်းလို့ မင်း ရေကူးတတ်သလား တဲ့... မတတ်ရင်တော့ တခြားမင်းသား ပြောင်းငှားရတော့မှာ”

ဟင်အင်း... မဖြစ်ဘူး... ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး... မတတ်လည်း ရအောင် တတ်ရမှာပဲ။

“ရိုက်မယ်... ကျွန်တော် လက်ခံတယ်... ရေလည်း ကူးတတ်တယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဒါနဲ့ ရေက သိပ်မနက်ဘူး မဟုတ်လားဟင်...”

“မင်း ရေကူးတတ်တယ်ဆို... ဘာကြောက်စရာလိုလို့လဲကွာ”
ရေကူးသင်တန်းကြေးက ဘယ်လောက်လဲ မသိဘူး။ ဒီကြားထဲ အချိန်ယူပြီး သင်ဦးမှ။ အချိန်ကလည်း ရှိဦးမှလေ...

“ဦးထော်... သူတို့က ဘယ်နေ့ရိုက်မှာတဲ့လဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ဗျာ...”

ဘုရား... ဘုရား။

မနက်ဖြန်ဆိုတော့... ရေကူးသင်ဖို့ ဒီနေ့တစ်နေ့ပဲ အချိန်ရှိ

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

တော့တယ်။ လက်ထဲမှာ သင်တန်းကြေးပေးဖို့ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ဒီကြော်ငြာကို ငြင်းလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

သက္ကရာဇ်ရဲ့အဲဒီအတွေးတွေကို ဦးထော်ရဲ့အသံဩဩကြီးက ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“အနုပညာကြေးက ငါးသိန်းတဲ့ မောင်”

“ငါးသိန်း.. ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ.. နည်းလို့လား။ နာမည်ကြီးမင်းသားတွေက သိန်းနှစ်ဆယ်၊ အစိတ် ယူကြတော့ မင်းကို ဒီချေးနဲ့ဖြတ်ပြီး ပေးတယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟာ.. မနည်းဘူး.. မနည်းဘူး၊ ပေးသလောက်ပဲ ယူမယ်၊ ကြော်ငြာပေါက်သွားရင် လူပိုသိလာမှာ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ကဲ.. အဲဒါဆို မင်းပြင်ဆင်သင့်တာ ပြင်ထားဦး”

ဦးထော် ဖုန်းချသွားတော့ သက္ကရာဇ် ခေါင်းထဲမှာ ရေကူးသင်ဖို့ကစားက မှန်တိုင်းအဆင့်သတ်မှတ်ချက်အရ ပြောမယ်ဆိုရင် အနီရောင်အဆင့်ကိုရောက်နေပြီမို့ ရှိသမျှ သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ရေကူးသင်ပေးဖို့တောင်းပန်ရသည်။

ရေကူးတတ်တဲ့သူတွေထဲက စမ်းချောင်းမှာနေတဲ့ model

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

သူတက သူ့ကိုကူညီပြီး ရေကူးသင်ပေးမယ်ပြောမှ ရင်ပူနေတဲ့ အလုံးကြီး ကျသွားတော့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရာ.. မင်းသာ မကယ်ရင် ငါ့ဘဝက

ရေကူးကန်ထဲမှာ ရေနစ်ပြီးသေတော့မှာ.. ဒါနဲ့ ငါ ဘယ်ကို လာခဲ့ရမလဲ သူငယ်ချင်း”

“ဂရင်းမီးရထားဟိုတယ်က ရေကူးကန်ဆို ကောင်းမယ်ထင်

တယ်ကွ၊ အဲဒီမှာက လူနည်းနည်းရှင်းတယ်”

“အေး.. အေး.. မင်းကြိုက်တဲ့နေရာသာရွေး.. ဒါပေမယ့်

မင်းပြောတဲ့ အဲဒီမီးရထားဟိုတယ်က ဘယ်နားမှာတုန်း”

“မင်းသားလုပ်နေပြီး ဒါလေးတောင် မသိဘူးလားကွာ.. .

Taxi သမားကို ဂရင်းမီးရထားဟိုတယ်လို့သာ ပြောလိုက်၊ သူတို့ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်.. စကော့ဇေးတို့ FMI တို့ဘေးမှာလေကွာ”

“ကောင်းပြီ သူငယ်ချင်း.. ငါလာခဲ့မယ်နော် see you”

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

(၅)

ခုတစ်လော မိုက်ကယ်သက်နဲ့ ဆရာမကြီးအထင်ကရမေတို့ တဖောင့်စေးနဲ့ မျက်ချေးလို သိပ်ပြီး အဖေးမကပ်လှချေ။ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဆရာမကြီးက ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ပွစိပွစိလုပ်နေသည်။

“လေးလေးသက်က တကယ်မမိုက်ဘူးကွာ၊ သူများအခွေတွေ ယူကြည့်ပြီး သေချာလည်း ပြန်မစီထားဘူး၊ အကုန်လုံးပြန် ကျနေတာပဲ”

လူဆင်းရဲတာ ခံနိုင်တယ်။ ခုလိုမျိုး နောက်ဆုံးပေါ်လုံးချင်း လှလှလေးမှာနေပြီး နားဆင်းရဲတာမျိုးတော့ လုံးဝမခံစားနိုင်ဘူး။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်အသက် အယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်လေ... ဘာလဲ... ကိုယ့်တူမအသက်တောင် ကိုယ် မသိတော့ဘူးလား... အလကား မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရမှာစိုးလို့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်လား”

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

“မသိပါဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ပွစိ၊ ပွစိလုပ်နေလို့ ငါ့အမေ ဘွား ရွှေ့ထက် အသက်ကြီးနေပြီလားလို့”

“ဒါဆို လေးလေးက အသက်ကြီးပြီး တူမအပြောအဆို မခံ အောင်နေပါလား”

ဘွားရွှေ့က သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး

“ဟဲ့... နင်တို့တူဝရီး ဘာတွေ အဝေမတည့်ဖြစ်နေတာလဲ ဆင်... ငါ ဘုရားရှိခိုးတာ ကောင်းကောင်း မရှိခိုးရဘူး... နားကို ညီး ချော”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဟောဒီမှာ အမေ့မြေးပေါ့... ဘာဖြစ်နေ နှင်းကို မသိဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး ပွစိပွစိနဲ့... မသိရင် အသက်ရှစ်ဆယ် အဘွားကြီးကျနေတာပဲ၊ ဪ... နေဦး... နေဦး၊ အမေ့ကို တိုင်စရာ မသေးတယ်။ ဒီကောင်မလေး စကားကို လဲကြုတ်လုပ်ပြီး ပြောတတ် ပြီ သိလား၊ ဟိုတစ်နေ့က သူလုပ်လို့ သူ့သူငယ်ချင်း မြတ်နိုးခင်တို့ တွဲ ကွဲပြန်ပြီ”

ဘွားရွှေ့က ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။ ရွှေ့မျက်မှန်ကိုင်း အသာပင့်တင်လိုက်ပြီး

“ငါ့မြေးက ဘာတွေသွားလုပ်လာလို့လဲ”

“သူ့လေ သူ့ပေါ့၊ မြတ်နိုးခင်ရဲ့ရည်းစား ရှမ်းတရုတ်ကောင်

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

လေးက လူစဉ်မမီဘူး။ ကင်ဆာဖြစ်လို့ ဖြတ်ထားရတယ်ဆိုပြီး ပြောလို့ ဟိုကောင်မလေးက တစ်ခါတည်း လက်လန်ပြီး ပြေးသွားတာ။

ဇက်ကလေးပုပြီး မျက်လွှာလေး အောက်ချထားတဲ့ ဆရာမကြီးကို ဘွားရွှေ့က တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်လာရင်း

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ သူများကို နစ်နာအောင် ဘာလို့ မဟုတ်မဟပ်စကားတွေ ပြောနေရတာတုံး... ဘုရား မကြိုက်၊ နတ် မကြိုက်ကွယ်... ပြီးတော့ အဲဒီစကားပြောရအောင်လည်း ညည်းကိုယ်ညည်း အပျိုဆိုတာရော သတိရသေးရဲ့လား”

ဆရာမကြီးက နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါးနဲ့စွာသည်။

“အပျိုမို့လို့ ဟိုဟာ မပြောရ၊ ဒီဟာမပြောရ... ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သို့မဟုတ်မထားဘူး အဘွားရဲ့”

ဒေါ်ရွှေငူဝါက အပေါ်ထပ်ကြောင်လိမ်လှေကားပေါ်မှ ဟာပါပါဆင်းလာပြီး နေကာမျက်မှန်လေးကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်ကာ

“ဒီမြေးအဘွား... ဘာတွေ ပြဿနာတက်နေကြတာလဲ... စောစောစီးစီး”

ဘွားရွှေ့က စိတ်ကုန်တယ်ဆိုသည့် ဒီဇိုင်းနှင့်

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ညည်းသမီးလေ... သူများအတွဲကြားဖျက်လိုဖျက်ဆီးဝင် ဝင်လုပ်နေလို့ ငါဆုံးမနေတာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

မီးကို သေလို့”

ဆရာမကြီးက သူ့အဘွားစကားကြားတော့ တဟိဟိနဲ့ရယ်နေတော့တာ။ ဘွားရွှေ့က မြေးမနိုင်တော့ သမီးဘက် တစ်ခါလှည့်လာသည်။

“ဒါနဲ့... နေစမ်းပါဦး... ညည်းက အလန်းဇယားနဲ့ အပျိုရုံးအောင် ပြင်ပြီး ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှုတင်”

သူ ရှုတင်သွားမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဒေါ်ရွှေငူဝါတို့က တန်ပါပါနဲ့ ကြော့ကြော့မော့မော့လေး မြေပစ်လိုက်သည်။ ဘွားရွှေ့က မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနဲ့ ထပြီးအော်သည်။

“ဘာ... ညည်းက ဖေသက်အောင် မရှိတဲ့အချိန်... ဗီဒီယိုတွေ ဘာတွေ ရိုက်တော့မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ မကြံကောင်း မစည်စာကွယ်... တော်ကြာ ဖေသက်အောင် ပြန်လာရင် အမေ့သမီး အမေဆုံးမဘူးလားဆိုပြီး ငါပါ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းနေရဦးမယ်”

မိုက်ကယ်သက်က တစ်မျိုး။

“အမေကလဲဈာ... ကိုယ့်သမီး ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦး၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မင်းသမီးမလုပ်ခိုင်းဘူး... အမေခန်းက ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဆရာမကြီး ဝင်ပြောတော့မှ အားလုံးပွဲရှုပ်ကုန်သည်။

“အမယ်လေး.. ကိုယ့်အမေအကြောင်း ကိုယ်သိပြီးသား.. ပြောပြလိုက်စမ်းပါ အမေရယ်၊ အမေ အဖြစ်မရှိတဲ့အကြောင်း”

“သေနာမလေး.. အမေဆိုပြီး သက်သက်ညာညာနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြောတူး.. အမေမို့လို့ နည်းနည်းလေး ဝမလာနဲ့.. အမေဝက်ဖြစ်နေပြီ ဆိုပြီး ပြောလိုပြော.. ဖက်တီးမလို့ ခေါ်လို ခေါ်နဲ့.. ရှုတင်သွားမယ်ပြောတာနဲ့ ရစရာမရှိအောင် ဝိုင်းပြီး သမနေလိုက်ကြတာ.. ဒီလိုအမေရေ.. သမီးသူငယ်ချင်း ဝေဒီလွင်လေ.. အဲဒီမိန်းက ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ထောင်ထားတာ.. မိဒီယိုကားတွေလည်း ဖြန့်တယ်ပြောတာပဲ.. ဒီနေ့ သူတို့ရှုတင်မှာ မင်းသား နေတိုးနဲ့ ဖွေးနွေး ရိုက်ဖို့ရှိတယ် ဆိုလို့ လိုက်ကြည့်တာ.. သမီး နေတိုးကို အသေအရှင်ရရဆိုတာ အမေလည်း သိသားနဲ့”

ဘွားရွှေ့က ဒေါ်ရွှေ့ငါ့ရဲ့ ခေါင်းကို 'ဒေါက်'ခနဲ ခေါ်ထည့်လိုက်သည်။

လက်ကတော့ မြန်ချက်..

“အား.. နာတယ် အမေရဲ့.. ဘာလို့ သူများခေါင်းကို လှဲခေါက်နေတာလဲ”

“ဘက်မြင်ကပ်လို့ဟေ့.. ရှင်းပြီလား.. ကိုယ့်သမီးပျို

ရှေ့မှာ ကိုယ့်အသက်ကိုယ့်အရွယ်မှ အားမနာ.. နေတိုးကို အသေရရ အရှင်ရရ ဖြစ်နေရတယ်လို့”

ဒေါ်ရွှေ့ငါက ချက်ချင်း ချေပဂိုး ပြန်သွင်းလေသည်။

“အတုမြင် အတတ်သင်တာလေ.. သမီး အပျိုဘဝတုန်းက သမီးရှေ့မှာ အမေပဲ ဝင်းဦးကိုရရင် ညည်းအဖေကို ချက်ချင်းကွာပစ်လိုက်မှာဆို.. အဟီး.. အဲဒါကြောင့် သမီးလည်း အမေလိုပြောကြည့်တာ”

ဘွားရွှေ့က သမီးဖြစ်သူကို ကောင်းကောင်းကြီးမေတ္တာပို့လေသည်။

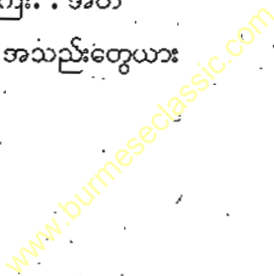
“တီ.. တီ.. တီ.. တီ”

ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ဒေါ်ရွှေ့ငါက ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးက အနံ့ပေးရလောက်အောင် ဖလန်းဖလန်းထပြီး ပြေးထွက်သွားရင်းမှ အားလုံးကြားအောင် အော်ပြီးနှုတ်ဆက်သွားသည်။

“အားလုံးပဲ သွားပြီနော်.. ဝေဒီ လာခေါ်နေပြီ၊ ဩော်..

ထမင်းစား မစောင့်ကြန့်နော်.. တော်ကြာ နေတိုးက dinner တွေ ဘာတွေ ဖိတ်ကျွေးနေရင် ငြင်းရမှာ အားနာစရာကြီး.. အဟိ”

မိုက်ကယ်သက်သည် သူ့ညီမကိုကြည့်ပြီး အသည်းတွေယားနေသည်။

“ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း.. လုပ်ချသွားလိုက်တာ... တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆတ်စလူးခါနေတာပဲ.. မကြီးမငယ်နဲ့ ခြေကျင်းက ဝတ်ရသေး.. ဆရာမကြီး.. နှင့်အမေ နင်မနိုင်တော့ဘူးလား.. ဟင်.. သူများတွေကိုကျ နှင် ဆရာမကြီးလိုက်လိုက်လုပ်တယ်လေ”

အထင်ကရမေကလည်း စွာသည်။

“ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ်လုပ်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် သမီးက ပြောမှာပဲ”

“နင်တို့နှစ်ကောင် တွေ့တိုင်း ကိုက်နေကြတယ်.. ငါ ရေနဲ့ ပက်လိုက်ရမလား.. ပြော”

ဘွားရွှေက ထပြီး ကောတော့မှ လူစုကွဲသွားကြသည်။

“တော်ပြီ.. သမီးလည်း သမီးသူငယ်ချင်းနဲ့.. ရေလိုက်ကူးတော့မယ်၊ လေးလေးသက်စိတ်ပုပ်.. လေးလေးသက်ချီးထုပ် ဟွန်း”

အထင်ကရမေက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ပြောပေမယ့် ဗိုက်ကယ်သက်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေးဖြစ်လာကာ လေသံလေးကပါချီသွားသည်။ ခုနတုန်းက သူတို့တူဝရီးနှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း

“ငါ့တူမလေး ဘယ်ရေကူးကန်မှာ သွားကူးမှာလဲဟင်.. လေးလေး လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့.. ဟဲ့.. ဟဲ့၊ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းက ဘယ်နှယောက်တောင် ပါမှာလဲဟင်”

ဆရာမကြီး စတိုင်(လ်)နဲ့ မျက်လုံးလေးကို ထောင့်ကပ်လိုက်ပြီး လေးလေးသက်ကို မျက်စ တစ်ချက်ပစ်ပြလိုက်ရင်း..

“မလိုပါဘူး.. လေးလေးသက် လိုက်ပို့စရာ လုံးဝ မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား.. ဒီနေ့ ရေလာကူးမဲ့သူတွေက သမီးသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အလန်းဆုံးတွေဆိုတာချည်းပဲ.. အခုလက်ရှိ model လောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ယူဗီလည်း လာမှာ”

“ဟေ.. ကောင်မလေးနော်.. နင် မယုတ်နဲ့၊ အလိုရှိတုန်းကတော့ ဟိုပို့ပေး ဒီပို့ပေးနဲ့၊ ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့.. ကိုယ့်ဦးလေး လူပျိုကြီးကို ချန်ထားခဲ့စရာလားလို့”

အထင်ကရမေက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ချောင်းလေးတွေလှုပ်ကာ နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။

“တုတ်.. ငှက်ပျောတုံးလေး ဈေးမကြီးခင် အမြန်ပြေးဝယ်လိုက်ဦး လေးလေးရေ”

ဗိုက်ကယ်သက်က စိတ်တိုပြီး အော်သည်။

“အေးပါ.. နှင့်အတွက် ငါ တစ်တုံးပိုဝယ်လာပေးမယ်.. သဘောပေါက်.. ဒီလောက် ပစ်ပစ်များမှတော့ အပျိုကြီး မဖြစ်ရင် နီးတဲ့ဖိနပ်နဲ့ ပါးလာရိုက်.. ဟွန်း”

(၆)

သုတရဲ့ body structure က အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားကာမှ ကြွရွှံ့ပြီး အဖုတွေ အထစ်တွေနဲ့ ယောက်ျားပီပီသသ ဆွဲဆောင်မှုကောင်းနေလေတော့ သတ္တရာဇ်များ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သူ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး ယောက်ျားကြီးတန်ဖဲ့ အားငယ်မိတာ အမှန်ပင်။

ဒီကောင် သုတက နေ့တိုင်း Gym သွားသွားဆော့နေတာကိုး။ ကိုယ့်မှာတော့ သူ့လို Gym သွားမဆော့နိုင်တော့ အိမ်မှာ ရေဝအောင် သောက်ပြီး ဒိုက်ထိုးနေရတာ။

“ဟေ့ကောင်.. ရေကူးသင်မယ်ဆိုပြီး ရေထဲ မဆင်းဘဲ အရပ်လုပ်နေတာလဲ”

သုတက ရေကူးကန်ထဲတနေ့ လှမ်းခေါ် နေပေမယ့် သတ္တရာဇ်မှာ ရေထဲ မဆင်းရဲ။ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ရေမြင်တိုင်း

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ရေနစ်တော့မှာပဲလို့ တွေးထင်နေတတ်တော့ ရေကြောက်တာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။ အခုလည်း ရေကူးကန်ထဲက ရေတွေကို ကြည့်ပြီး ဒူးတွေတောင် တုန်နေပြီ။

နဂိုက ကြောက်နေပါတယ်ဆိုမှ နောက်ထပ် ကြောက်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်က သူ့ပခုံးထက်မှာ လာနားလေသည်။

သတ္တရာဇ်ဟာ ဟိုး.. ပိစိညောက်တောက် ကလေးဘဝက တည်းက ကျီးကန်း.. ဆိုတဲ့ အသားမည်းမည်း သတ္တဝါကို ဘယ်လို ကြောက်မှန်းမသိ။ အခု အဲဒီမည်းမည်းကြုပ်ကြုပ်ကျီးကန်းက သူ့ပခုံးပေါ်မှာ..

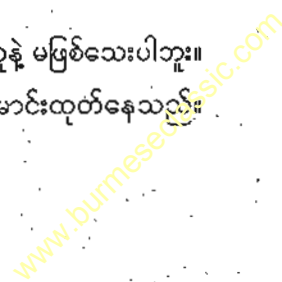
လက်နဲ့ ခြောက်လည်း မသွား။ ပါးစပ်နဲ့အော်လည်း မပျံ။ သူ့ပခုံးကို သစ်ကိုင်းနဲ့များ မှားလာသလား မသိပါဘူး။ သတ္တရာဇ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့..

“သုတရေ.. လုပ်ပါဦးဟာ ဒီမှာ.. ကျီး.. ကျီးကန်းကြီး၊ လာမောင်းထုတ်ပေးဦး”

“ဒါများကွာ.. မင်း ရေထဲဆင်းနေလိုက်ရင် သူ့အလိုလို ပျံသွားမှာပေါ့”

ရေထဲဆင်းရမယ်.. ဒီရေကူးကန်နဲ့သူနဲ့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း တရှူးရှူးနဲ့ ကျီးကန်းကို မောင်းထုတ်နေသလို

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မျက်လုံးက အကူအညီရလိုရငြား ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်... နောက်ဆုံး ကြံရာမရသည့်အဆုံးမှာတော့ ဘေးနားမှာ ရှိသည့် ကလေးရေကူးကန်ထဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

သုတက သူ့ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါ ကလေးရေကူးကန်ကြီးကွ... ဒီဘက်ကန်ကို လာလေ”

သူကလည်း ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းလေသည်။

“မလာဘူး... မင်းကန်က ရေနက်တယ်”

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှသူ့အားမနာ။ ကလေးရေကူးကန်ထဲမှာ ဆင်းစိမ်နေရရှာသည်။ ဒါတောင်မှ ဟိုလင်းတံ... အဲလေ... ကျီးကန်းက သူ့အနားမှာ ရစ်ဝဲ... ရစ်ဝဲနဲ့။

ကြည့်ရတာတော့ အဲဒီကျီးကန်းက သူ့အသားအရေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတဲ့ သက္ကရာဇ်ကို ကြည့်မရတာ နေမှာ... သူတို့ နှစ်ကောင်... မဟုတ်ပါဘူး... တစ်ကောင်နဲ့တစ်ယောက်က ကျီးကန်းနဲ့ ကြက်ဥ ဖြစ်နေတာကိုး။

“ရှု... ရှု... သွားလေ... ဘာလို့ ငါ့အနားမှာ လာဝဲနေတာလဲ... သွားလို့ မင်းကို ငါပြောနေတယ်လေကွာ”

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

ကန်ထဲမှာ ရေကူးနေတဲ့ ကလေးလေးတွေက သူ ကျီးကန်းနဲ့ရန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ပြီး ဝိုင်းဟားကြသည်။

“ဦးလေးကြီး... ဘာလို့ ကျီးကန်းနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် လာလေ... သားနဲ့ရေပြိုင်ကူးမယ်”

နောက်ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး အရှက်ခွဲတော်မူလေသည်။

“အလကား... သူ သတ္တိမရှိလို့ ကလေးကန်ထဲမှာ လာစိမ်နေတာပေါ့... ကြည့်ပါလား... ဟိုဘက်ကန်ထဲမှ မဆင်းရဲတာ”

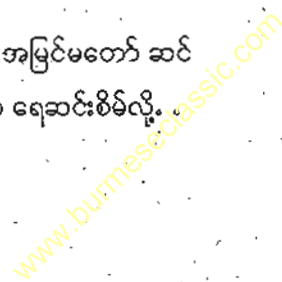
“အမယ်လေး... ကျေးဇူးရှင်လေး... ညည်းပြောမှပဲ ငါ့အရှက်တွေ လုံးလုံးကွဲတော့တယ်”

သက္ကရာဇ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ဂရင်းဇီးရထားဟိုတယ်မှာ Gym ဆော့ပြီး ရေကူးမလို့ ဆင်းလာတဲ့ အထင်ကရမေက အစအဆုံးတွေ နေရသည်။

ဆရာမကြီးသာ အမည်တွင်နေတာ၊ သူမတစ်သက်မှာ ဒီလို ချောတဲ့ယောက်ျားမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး... သူ့ပုံစံက မင်းသားတစ်ယောက်လို ရုပ်ထွက်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ အမြင်မတော် ဆင်တော်နဲ့ ခလောက်ပါပဲ။ ကလေးရေကူးကန်ထဲမှာ ရေဆင်းစိမ်လို့...

ဆောင်း ညပြာ သိုစာပေ

သူပြစ်ပျက်နေတာတွေကြည့်ပြီး ဆရာမကြီးမှာ စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ တခစ်ခစ်နဲ့ရယ်နေမိသည်။

သူတက ရေကူးကန်ထဲမှတက်လာပြီး ကလေးကန်ထဲမှာ စိမ် နေတဲ့ သတ္တရာရင်ကို စိတ်မရှည်စွာ ဆွဲခေါ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ လာ... တက်တော့၊ မကြီးမငယ်နဲ့ မင်းမရှက် ဘူးလား။ ဟိုကောင်မလေး မင်းကို ရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီကွ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို မင်းသားဆိုတာ သတိလေးဘာလေး ထားဦး”

အဲဒီတော့မှ သတ္တရာရင်က ရှက်ရှက်နဲ့တက်လာတော်မူသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရေကူးဝတ်စုံလဲပြီး ယူမိနဲ့ ထူးထူးနွယ် အနားရောက် လာသည်။

ယူမိက သုတကိုတွေ့သွားပြီး

“ဟယ်... သုတ၊ နှင် ရေလာကူးတာလား... ခါတိုင်း နှင့်ကို ဒီမှာ ငါမတွေ့ပါဘူး”

“ရေလာကူးတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ရေကူးလာသင်ပေးတာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ... ခြောက်... သိပြီ၊ ဟို ကလေးလေးတွေက နှင့်တူလေးတွေလား”

“ဘယ်ကလား... ဟောဒီက ငှါသူငယ်ချင်းကို လာသင်ပေး တာ၊ သူ့ကို နှင်တို့မြင်ဖူးမှာပါဟာ... သတ္တရာရင်လေ၊ သူက မင်းသား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ယူမိက သိပေမယ့်... အထင်ကရကတော့ ဗီဒီယိုကားတွေ သိပ်မကြည့်ဖြစ်သူမို့ အဲဒီလူကို မင်းသားမှန်း မသိပါ။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သတ္တရာရင်၊ ဒါက... တို့သူငယ် ချင်း အထင်ကရမေ”

သတ္တရာရင်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်း အပေး အထင်ကရမေက အရယ်တစ်ဝက်နဲ့ မအောင်နိုင်ဘဲ မေးမိ၏။

“ခုနက ကလေးကန်ထဲမှာ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲဟင်၊ ခစ်... သ... ”

“သွားပါပြီဗျာ... အရှက်တော့ ကွဲပါပြီ၊ ကျွန်တော် ကျီးကန်း ကြောက်လို့ဗျ”

ရှက်သွားတဲ့ပုံလေးက တကယ်ချစ်စရာလေး။ သူ့မျက်နှာက မှန်းသီးအရောင်လို နီရဲလာသည်။ အာသွက်လျှာသွက်ရှိတဲ့ ယူမိက သိပ်ပြီးနောက်သည်။

“ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့များ ကျီးကန်းကို ကြောက်ရတယ်လို့ကွယ်”

သူတက ဖော်ကောင်ဝင်လုပ်သည်။

“သူကြောက်တာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ် ယူမိ... ဟေ့ ဆောင်း... ငါပြောလိုက်ရမလား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ရှက်စရာကြီး”

“သူ့ကြောက်တာ သူ့ဒါရိုက်တာကြီးလေ”

ယူမီက ချက်ချင်းဓာတ်ပေါက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ အန်ကယ်သူကြီးသျှိုလား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... နောက်ပြီး... သူ့ကြိုက်တာလည်း ကျွန်တော်သိတယ်”

ဆရာမကြီးက ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးနဲ့ ဝင်မေးသည်။

“ဘာလဲဟင်... သူ ဘာကြိုက်တာလဲ”

“ဘရာစီယာ”

“ဟင်...”

“မထင်ရဘူးနော်၊ သူ့ရုပ်နဲ့ ဒီလိုဟာမျိုးကိုကြိုက်ရတယ်လို့”

“သုတ... မင်း များနေပြီနော်၊ မင်းကို ငါတင်းလာပြီ၊ ရေကုသင်ပေးမယ်ဆိုလို့ သည်းခံနေတာ”

အံ့ကြိတ်ပြီး သွားကြားက ထွက်လာတဲ့အသံနဲ့ကြမ်းနေတာ ဒီကောင်လုပ်တာနဲ့ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ ကွဲစရာအရှက်မရှိတော့တဲ့အဖြစ်။

ကောင်မလေးတွေက သူ့ကို နှာဘူးလို့ထင်ကြတော့မှာပဲ။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“မဟုတ်ဘူးလား... မင်းပဲ ပြောတယ်လေ... ည... ညဆို... မင်းအမေရဲ့ဘရာစီယာကြီးကို ကိုင်ပြီးမှ အိပ်တတ်တာဆို”

“အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကကွ၊ အခုမဟုတ်တော့ဘူး”

“အေးပေါ့... အခု တားတားက လူကောင်ကြီးလာပြီလေ... အမေ့ကြီးကို မကိုင်တော့ဘူး... မိန်းမဘရာစီယာကြီးပဲ ကိုင်တော့မယ်... ဟားဟား”

သက္ကရာဇ် စိတ်တိုလာပြီး... သုတကို ရေကန်ထဲ တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

သုတက ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ သက္ကရာဇ်ခြေထောက်ကို ရေထဲမှနေပြီး ပြန်ဆွဲချလိုက်သည်။

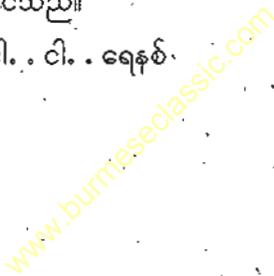
“အား... မလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ငါ ရေမကူးတတ်ဘူးကွ”

ရေမွန်းပြီး ငလုံးငလုံးထွေးနေအောင်နေသည့် မင်းသား... ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို အထင်ကရမေ အရမ်း... အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ သူမဘဝမှာ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဒီကောင်လေးက သူမကို ပျော်ရွှင်အောင်လုပ်ပေးနိုင်သည်ဟု ထင်သည်။

“အား... ဟေ့ကောင်... သုတ လုပ်ဦး၊ ငါ... ငါ... ရေနစ်နေပြီကွ”

“အား... ဟေ့ကောင်... သုတ လုပ်ဦး၊ ငါ... ငါ... ရေနစ်နေပြီကွ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ကြည့်စမ်း... သူ တကယ်ရေနှစ်နေတာပဲ... ဘယ်က ဘယ်
လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ သနားစိတ်တွေက သူမသွေးတွေထဲမှာ စီး
ဝင်နေသည်။ ဦးနှောက်က အချက်ပြမီးလင်းနေပြီဦး... ဆရာမကြီးက
ရေကန်ထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ဆင်းချသွားသည်။

“သတ္တရာဇ် မကြောက်နဲ့... ကျွန်မ လာပြီ”

ကျွန်မလာပြီဆိုတော့ နည်းနည်းပြဿနာရှိသွားသည်။ သူတို့
လည်း ကြောင်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ယူမီက အထင်ကရမေကို စိတ်ပူ
ပြီး အော်နေသည်။

“အထင်ကရမေ... နင်က ဆယ်တတ်လို့လား၊ ဟဲ့... သတိ
ထားဦးနော်”

ရေကန်ထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်နေတဲ့ သတ္တရာဇ်ကို
တော့ တွေ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့်... ဘယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်ရမှန်း
မသိတော့ ဆရာမကြီးက မင်းသားရဲ့ခြေထောက်ကို ဆွဲပြီး ကယ်မယ်
ပြင်သည်။ သူတကလည်း အထင်ကရမေကို အထင်တွေကြီးပြီး အသံ
လေး ကြည့်နေလိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ရေထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဆရာမကြီးကောင်
ဆွဲလိုက်တာက သတ္တရာဇ် ဝတ်ထားတဲ့... ဘောင်းဘီတိုကြီး ဖြစ်နေ
သည်။

ရေမကူးတတ်တဲ့ကြားထဲ ဘောင်းဘီပါ ကျွတ်သွားတော့...
သတ္တရာဇ်ရဲ့အဖြစ်ကို စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး။

ယူမီဆိုတဲ့ မမကလည်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ စွတ်အော်နေ
သည်။

“ဟဲ့... လူဆင်းဆယ်တာ ဆိုပြီး... ဘာကြီး ကောက်ဆယ်
လာတာလဲ... ခက်တော့တာပဲ ဆရာမကြီးရယ်”

အထင်ကရမေက သူ့လက်ထဲက ဘောင်းဘီကြီးကို တစ်
လှည့်... သတ္တရာဇ်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေလို့ သတ္တရာဇ်မှာ သူ့အရှက်
သူ့ လုံအောင်ဖုံးပြီး

“ခင်... ခင်ဗျား... ဘာလာကြည့်နေတာလဲ သွား... ဟိုဘက်
လှည့်လေ”

သူတ ဆိုတဲ့ ငကြောင်က ခုမှ သဘောပေါက်သွားဟန် ရှိ
၏။ သူ့ဆီ အတင်းကူးလာပြီး ရေထဲကနေ အပေါ်ကို မမလို့ ပြင်သည်။

“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်... ငါ့ကိုခင်ရင် အပေါ်ကို မမ
ပါနဲ့ ကွာ၊ ဟိုမှာ သူ့လုပ်လို့ ငါ့မှာ ဘောင်းဘီမရှိတော့ဘူးကွ”

ရေကူးကန်ထဲမှာ ဗရုတ်သုတ်ခတွေ ဖြစ်နေတော့ ကလေး
အတွတောင် မနေသာဘူးနဲ့ တူရဲ့။ ကလေးလေးတစ်ယောက်က ဘော
ဘွင်းတစ်ကွင်းကို ပစ်ပြီးပေးသည်။

သက္ကရာဇ် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီကောင်မလေးကို ကျိန်ဆဲနေ
သည်။ 'ဂန်းမာ' သေချင်းဆိုးမလေး... လူကို လာကယ်မလိုလိုနဲ့...
နေခက်ဆုံးကျတော့ ဘေးကရှက်လာခဲ့တာ'

"သူငယ်ချင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်း ဒီဘောကွင်းနဲ့ အသာလေး
ဟန်မပျက်နေလိုက်... မင်းဘောင်းဘီကိုင်ပြီး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတဲ့
မမဆီက ဘောင်းဘီသွားပြန်တောင်းပေးမယ်"

ဆရာမကြီးက သက္ကရာဇ်ရဲ့ဘောင်းဘီကို လွှင့်ပစ်ပြီး ရှက်
ရှက်နဲ့ ရေကူးကန်ပေါ်ပြေးပြီး တက်သွားသည်။ ယူမီလည်း ဘုမသီ
ဘမသီနဲ့ သူ့နောက်ကိုပြေးပြီးလိုက်လာသည်။

"ဆရာမကြီး... ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ယူမီ... ငါ... ငါလုပ်လိုက်တာ တလွဲတွေဖြစ်ကုန်ပြီ"

"အဲဒါပြောတာပေါ့... နင်က ကလေးလောက်တောင် ဉာဏ်
မထွက်ပါဘူးလို့ အစကတည်းက ဘောကွင်းပစ်ပေးလိုက်ရင် ပြီး
တဲ့ဟာကို"

"မဟုတ်ဘူး... ခုနတုန်းကလေ ငါ... ငါ... သူ့ခြေထောက်
နဲ့ဘောင်းဘီကို မှားပြီး ဆွဲလိုက်မိလို့"

"ဟင်... ဒါဆို နင်ခုနက ကိုင်ထားတာ သူ့ဘောင်းဘီကြီး
ပေါ့... ဟုတ်လား"

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ဆရာမကြီးက ရှက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"သေပြီဆရာ... နင့်ကြောင့် ဟိုမင်းသားတော့ ဆင်ဆာထိ
သွားရှာပြီ"

"ဒါဆို... ငါ သွားပြန်ဝတ်ပေးရမလားဟင်..."

ယူမီက ဆရာမကြီးလက်မောင်းကို တစ်ချက်ရိုက်ထည့်လိုက်

ပြီး -

"ဟဲ့... နင်သွားဝတ်ပေးစရာလား... ဟိုက ယောက်ျားလေး၊

နင်က မိန်းကလေးလေ"

အထင်ကရမေ ဇက်ကလေးပုသွားသည်။

"မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါဟယ်... ငါ သူ့ကို ဘယ်လို

တောင်းပန်ရမလဲ မသိတော့ဘူး ယူမီရယ်"

"သူပြန်တဲ့အထိ စောင့်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ဟာ"

"ဘယ်လိုပြောပြီး တောင်းပန်ရမလဲဟင်"

"ကျွန်မ ရှင်ကို ဘောင်းဘီဆွဲချွတ်မိတဲ့အတွက် dinnerလိုက်

ကျွေးပါရစေလို့ ပြောပေါ့"

"ဟာ... နင်ကလဲ၊ ငါ အဲလိုကြီးတော့ မပြောရဲပါဘူးဟာ..."

ခက်စရာကြီး"

ဆရာမကြီးကျေးဇူးကြောင့် ထိုနေ့က သက္ကရာဇ် ခုရကူးတတ်

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

သွားပါသည်။ ရှက်ပြီး အပေါ်မတက်ရဲတော့ ညမောင်တဲ့အထိ ကျေးကန်ထဲမှာ ကူးရင်း လူလည်း ပဲကြီးရေစိမိထားသလို ပွထနေပြီ အအေးတောင် ပတ်ချင်နေပြီ။ နှာတွေလည်း ချေလိုက်တာမှ အဆင်မပြတ်။

ဒါကို အိမ်ပြန်သေးဘဲ ချောင်းကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးက သနားပြီးရင်း သနားကာနေလေသည်။

ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး မလွတ်ထားသင့်တော့ဘူးလို့ သူ ထင်သည်။ အဲဒီမင်းသားဆိုတဲ့ ကောင်လေးအတွက် သူ ဘာလို့စိုးရိမ်ရတာလဲ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ချစ်ခြင်းအစ သနားခြင်းက ဆိုတာ ဟုတ်များ ဟုတ်နေပြီလား။ ဒါဆို သူ့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။

အထင်ကရမေသည် ရေကူးကန်နားကို ယောင်လည်လည် ပြန်ရောက်လာကာ -

“ဒီ.. ဒီမှာ.. ရှင် မချမ်းဘူးလား၊ အကြာကြီးရှိနေပြီ”

သက္ကရာဇ်က ကျေးဇူးရှင်မလေးကို အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့်

“စိတ်ပူနေလို့လား.. ငါ နင့်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊ လာ

စိတ်ပူမနေနဲ့”

“ဘာ.. ဘာပြောတယ်.. ရှင်တော်တော် မိုက်ရိုင်းပါလား”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစားထင်လို့လဲ ဟင်.. လူကိုများ သားပြော မယားပြောနဲ့၊ ဒီက စေတနာနဲ့မေးတဲ့ဟာကို၊ ချမ်းနေရင် ရွှေကောင်းမှာ ဟော့ပေါ့လိုက်တိုက်မလို့စွာ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကောင်မလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူ့အများ သူသိပြီး တောင်းပန်ချင်လို့နဲ့ တူပါရဲ့။ ရေကူးတာ များသွားလို့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာလည်း တဝိုက်နဲ့ ဆန္ဒပြနေပြီ။

“အခု လိုက်တိုက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း.. စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မယောက်ျားမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလို့ လိုက်တိုက်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားစိတ်က normal မှမဟုတ်တာ”

“တကယ်တော့ ကျွန်မ ရှင်ကိုတောင်းပန်မလို့လာတာ၊ ညနေက ကိစ္စလေ”

အထင်ကရမေ ဆက်ပြောမည်စိုး၍ သက္ကရာဇ်က အတင်းတားသည်။

“ဟာ.. ဟေ့.. ဟေ့.. ဒီကိစ္စ အစမဖော်ကြေးလေ”

“ဒါဆို.. ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့”

မင်းသားက နည်းနည်းတော့ မူသေးသည်။

“ရွှေကောင်းလိုက်တိုက်ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

နီယွန်မီးတိုင်လေးအောက်မှာ ပြောစဉ်နေတဲ့ ဆံနွယ်လေးတွေနဲ့ သိပ်လှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေတော့ ဒီညနေခင်းလေးဟာ သာသာယာယာရှိသွားပြီပေါ့။

“လာ... ဒါဆို ခုတက်ခဲ့”

နှစ်ခါ ခေါ်စရာမလို။ သက္ကရာဇ်က ဝုန်းဆို ကန်ပေါင်ပေါ် ခုန်တက်လာသည်။

“အ... မယ်... လေး... လန့်လိုက်တာရှင်... ဘယ်လိုကြီးတက်လာတာလဲ”

“အဟဲ... ဝိုက်ဆာနေပြီလေ။ ဒီတစ်ခါတော့ တန်အောင်စားရမှာပဲ။ ကိုယ့်အရှက်နဲ့လဲထားရတာ”

အထင်ကရမေရဲ့မျက်စောင်းလှလှလေးက သူ့ဆီတန်းတန်း မတ်မတ်ရောက်လာလေသည်။

“ခဏလေးစောင့်နော်၊ ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီးလာခဲ့မယ်”
သူထွက်သွားတော့ သူ့ရဲ့နောက်ကျောကို ကျွန်မ ခိုးကြည့်မိပါတယ်။

အရမ်းမိုက်တာပဲ။

သူ... မင်းသားဖြစ်သင့်တာပဲလေ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ သူ့ရဲ့မင်းသားလေး ပြန်ထွက်လာလေရဲ့။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း မိုက်နေတာပဲ။ ဆံပင်မှာ ရေမခြောက်သေးတော့ တစ်မျိုးကြည့်လိုကောင်းနေတာပေါ့... .

“ဘာငေးနေတာလဲ... လာလေ... သွားမယ်”

သူငေးနေတာ လူမိသွားတော့ ရှက်ပြီး ပြေးပါလေရော။

ကောင်မလေး စီးနေတဲ့ကားကိုကြည့်ပြီး သူ့အခြေအနေနဲ့ အဆင့်အတန်းကို မှန်းကြည့်လိုရသွားသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း သက္ကရာဇ် ဆိုတဲ့ကောင်က ပိုက်ဆံရှိတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကျကျလုပ်တတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ။

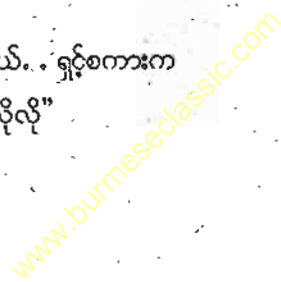
အထင်ကရမေက ကားမောင်းနေရင်း သက္ကရာဇ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စ,စရာ စကားမရှိတော့ ကားထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သက္ကရာဇ်မှာတော့ မိသားစုနဲ့ ဝေးနေသူပီပီ၊ တွေ့တဲ့သူတိုင်းကို စကားပြောချင်နေတာ အကုန်ပေါ့နေလေပြီ။ စကားမပြောဘဲ ကြာကြာမနေနိုင်တော့ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး -

“အဟမ်း... ဟို... လေ... အခုခေါ် အခုလိုက်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို အထင်များသေးသွားလား မသိဘူး”

“ဘာပြောတယ်... ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်... ရှင်စကားက မသိရင် ကျွန်မကပဲ ရှင်ကို ကားတင်ပြီးခိုးလာသလိုလို”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ကိုယ်ပြောတာက တခြား၊ သူ့အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နေတာက တခြား ပြီးတော့ စကားပြောရင်လည်း တုတ်ထိုးဖိုးပေါက်ဆိုတော့ သက္ကရာဇ် က သူ့ဝသီအတိုင်း စ.ချင်လာသည်။

“ဒါပေါ့၊ စ.ခေါ်တာက မင်းလေ. . ကိုယ်ကလည်း စားချင် လို့လိုက်လာတာ. . ဟဲ. . ဟဲ”

ဟိုကလည်း ကက်ကက်လန်ဆိုတော့

“ဘာဟဲဟဲလဲ. . ရုပ်ကိုက မျက်နှာရှူး. . ဒါနဲ့များ မင်းသား တဲ့. . ”

“ဟာ. . ကျွန်တော် မင်းသားဆိုတာ မင်းသိတယ်ပေါ့၊ ဘယ် နှုကား ကြည့်ဖူးလဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမလား”

အထင်ကရမေက ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ပြန်မေးသည်။ သက္ကရာဇ်က

“ပြောလေ”

“တစ်ကားမှမကြည့်ဖူးဘူး”

မင်းသားက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ရိုက်ပြီး

“သေပြီဆရာ. . ငါ တော်တော်နာမည်ကြီးနေပြီပဲ”

“ခစ်. . ခစ်. . အဟင်း. . ဟင်း”

ဘာဒေး ညာဒေး တစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ ထိုနေ့လေးက သူတို့နှစ်

ဆောင်း ညပြောဆိုစာပေ

ယောက်အတွက် တကယ့်ကို အမှတ်တရနေ့ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေကောင်းမှာ ဟော့ပေါ့သောက်ပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပဲ သူတို့ နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားကြသည်။

စိတ်တူကိုယ်တူရှိတာချင်းပါ တူနေလေတော့ သီချင်းသွား ဆိုဖို့ အကြံရပြီး ကာရာအိုကေဆိုင်ကို ဆက်ပြီး ခိုးကြသည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာလို့ ကြာမှန်း မသိ။ သူ့အသံ က ပိုကောင်းတယ်၊ ငါ့အသံက ပိုကောင်းတယ်နဲ့ အပီဟဲပြီး ဝန်းခိုင်း ကြနေကြသည်။

သီချင်းဆိုလို့ မောရင် သံပုရာရည်သောက်ပြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။

စကားပြောကြည့်မှ အဲဒီကောင်လေးဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဖြူတယ်ဆိုတာ သူ့သိလာရသည်။

“အထင်ကရ. . ကျွန်တော် နယ်မှာ သီချင်းသွားဆိုလို့ရှိရင် လေ နယ်ပရိသတ်တွေက ဝက်ဝက်ကွဲအားပေးတာ သိလား”

“တကယ်. . ”

“တကယ်ပေါ့. . ဘယ်လောက်ထိ အားပေးလဲဆို ကိုယ်ပေါ် မှာ အင်္ကျီမကျန်တော့တဲ့အထိပဲ”

“ရှင်”

ဆောင်း ညပြောဆိုစာပေ

“ဟုတ်တယ်လေ.. သူတို့က ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို အမှတ်တရလိုချင်ကြတာ.. သီချင်းဆိုပြီးရင် ချွတ်ပြီး ပေးခဲ့ရတာ ချည်းပဲ.. ဦးထုပ်တို့၊ နာရီတို့ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ ပေးခဲ့ရတာ”

တစ်ခါမှမကြားဖူးတာတွေ ကြားနေရတော့ ဆရာမကြီးက အံ့ဩပြီး သူ့ဝတ်အင်္ကျီစင်စင်ပေးလေတော့သည်။

“ဒါဆို ရှင်က ယောက်ျားလေးပရိသတ်ကို ပေးတာလား.. မိန်းကလေးပရိသတ်ကို ပေးတာလား”

“အမယ်.. နယ်က ပရိသတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို အသေချစ်တာဗျ.. စင်ပေါ် တက် တက်လာပြီး အာဘွားတွေ ပေးသွားကြတာ”

“ကြည့်စမ်း.. ကြည့်စမ်း.. ရှင် အမြတ်ထွက်နေတယ်ပေါ့”

“အမြတ်ထွက်ဖို့နေနေသာသာ.. သူတို့ဝိုင်းဆွဲကြလို့ လက်မှာ ပွန်းရာပဲ့ရာတွေ တွေ့လား၊ လက်သည်းနဲ့ထိုးမိလို့လေ.. ပြီးတော့ သီချင်းဆိုပြီး ပြန်ဆင်းလာရင် သတိက ထားရသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ.. လူကြားထဲမှာ စင်ပေါ် အာဘွား တက်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေရဲ့ ရည်းစားတွေ၊ ယောက်ျားတွေများ ပါနေမလား၊ ငါ့ကိုများ လာဆွဲထိုးမလားပေါ့.. နောက်ကျောက တယ်မလုံချင်ဘူး”

ဆောင်းညပြာ သို့စာပေ

“ရှင်က ဒီအလုပ်ကို တကယ်ဝါသနာပါလို့လားဟင်”
သက္ကရာဇ်မျက်နှာက ရယ်နေရာမှတည်သွားသည်။

“ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဗျာ.. တကယ် ဝါသနာမပါဘဲနဲ့ ရန်ကုန်မှာ လာနေပြီး ထမင်းအဝတ်ခံပါ့မလား.. ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်လွန်းလို့ ကိုယ့်အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာရတာ၊ ကိုယ်စုထားတဲ့ငွေလေးတွေနဲ့ ဒီမှာ model သင်တန်းလာတက်တယ်၊ အဆက်အသွယ်တွေ ရှာရတယ်.. ကိုယ်က ဒီလောကထဲက မဟုတ်ဘူးဆိုတော့.. အစမှာ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ဝါသနာက ဂိတ်ဆုံးနေပြီ ဆေးမမိတော့ဘူးဆိုပြီး အမေက သူ့လယ်ကွက်ကို ထုတ်ရောင်းပြီး ကားရိုက်ပေးတာ”

“ခစ်.. ခစ်.. ဒါဆို ရှင့်အမေ လယ်ကွက်ပြောင်ပြီပေါ့”

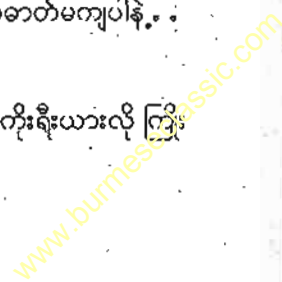
“ကျွန်တော် ပြောထားတယ်လေ.. အောင်မြင်လာရင် ပြန်ဝယ်ပေးမှာပေါ့”

သူ့ အဝတ်ခံဖူးတာတွေ၊ အဆင်မပြေတာတွေ သိရတော့.. သနားစိတ်လေးတွေ တိုးတိုးလာသည်။

“ကြိုးစားရင် အောင်မြင်မှာပေါ့ရှင်၊ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့.. ဝိုက်တင်း”

ကိုးရီးယားရောဂါက မသေသေးတော့ ကိုးရီးယားလို ကြိုး

ဆောင်းညပြာ သို့စာပေ

စားဖို့ အားပေးပြီး -

“ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်မှာ ပရိသတ်တစ်ယောက်တိုးပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့၊ ရှင်ပါသမျှဇာတ်ကားတွေအားလုံး ကျွန်မ အပိုင်ဝယ်သိမ်းပြီးကြည့်မှာ သိလား”

အဲဒီအချိန်မှာ ဘာသားချောက ကျွန်မလက်ကို ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ဆုပ်ကိုင်လာပြီး ကော့ဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြောပါတယ်။ သေချာတာက သူ့မျက်ဝန်းတွေက အင်မတန်မှတောက်ပနေတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရစ်သိုင်းနေပါတယ်။

“အထင်ကရ... မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော့်ရှုတင်ကို လာခဲ့ပါလားဟင်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ပထမဆုံးကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ အထင်ကရကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ရှင် အားငယ်နေလို့လား”

ပြောပြီးမှ... သူ့စကား မှားသွားမလားဆိုပြီး ဆရာမကြီးက စိုးရိမ်သွားသည်။

“sorry နော်၊ ဒီလိုပဲ ကျွန်မက စိတ်ထဲရှိရာ သိပ်ပြောတတ်တာ”

“အထင်ကရပြောတာ အားလုံးမှန်နေတာပဲလေ... ဘာစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ရိုက်ရမှာက ရေကူးဝတ်စုံကြော်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ငြာလေ... မင်းသမီးက ရေကူးတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ရေမကူးတတ်ဘူးလေ... ဒီနေ့ကျမှ အသည်းအသန်သင်ရတာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ရေကူးကန်ထဲမှာ မင်းသမီးကို ကယ်ရမယ်တဲ့... စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ကျွန်တော်မှ စိတ်မလှုပ်ရှားရင် ဘယ်သူစိတ်လှုပ်ရှားမလဲ”

အယ်... သူ တကယ်အားငယ်နေတာပဲ... သူ့ပုံစံက ကျကျလှုပ်နေတဲ့ပုံမှ မဟုတ်တာ။ အားငယ်သူကို အားပေးရဦးမှာပေါ့။

“ကဲပါ... ရှင် ဒီလောက်စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့... မနက်ဖြန် ရှင် ရှုတင်ရှိမဲ့နေရာကို ကျွန်မဆီ message ပို့လိုက်... ကျွန်မ လာခဲ့မယ်လေ”

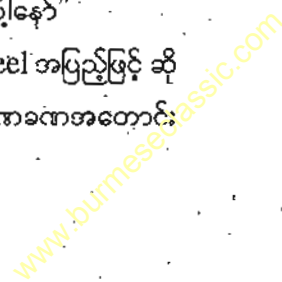
မိဝေး ဘဝေးနဲ့... တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ရုန်းကန်နေရတဲ့ အတွက် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အထီးကျန်တတ်တာပဲလေ။ အဲလိုအချိန်မျိုးမှာဆို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အနားမှာရှိနေစေချင်တာ သဘာဝပဲ။

သူ့ရင်ထဲက တောင်းဆိုတဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ အထင်ကရမေ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဖြစ်နေတာတော့ တော်တော် ထူးဆန်းသည်။

“သက္ကရာဇ်ရေ ကျွန်မတို့တွေ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပုဂ္ဂိုလ် အပီဟဲပြီး ပြန်ကြတာပေါ့နော်”

သက္ကရာဇ်က ချစ်ဦးမေသီချင်းလေးကို feel အပြည့်ဖြင့် ဆိုသလို အထင်ကရမေက ခုတလော FM တွေမှာ ခဏခဏအတောင်း

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဆရာမကြီးလို့... - ၈၆

ခဲနေရတဲ့ အိုင်ရင်းဇင်မာမြင့်ရဲ့ သီချင်းလေးကို ပီပီပြင်ပြင်ကြီး ဆိုပြ
လိုက်တော့ မင်းသားက ပိုပြီး ကြွေသွားပုံရသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ဆရာမကြီးစိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပဲ ထင်လိုက်
တာ)

ဒီလူသာ သူ့အနားမှာရှိရင်... နာရီတွေ လည်တာကိုလည်း
မေ့ထားလို့ရသည်။

ဒါပေမယ့်... သူ့မေ့ထားလို့မရတာက...

(၇)

သတ္တရာဇ်နေတဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်တော့ သူ
က ဆင်းသွားပြီး သူမ ကားမောင်းတဲ့ဘက်ခြမ်းမှာ လာရပ်ကာ ကိုယ်
ကို ညွတ်ပြီး

“ကျေးဇူးပဲ အထင်ကရ၊ ကျွန်တော်က ဒီတိုက်ရဲ့ ခုနစ်လွှာမှာ
နေတာ... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ
ပေါ့လေ”

မရှက်မကြောက်ပြောရဲတာကိုက သူ့ရဲ့ ရိုးသားတဲ့ဂုဏ်တစ်ခု
မို့ ဒါကို မလွဲမသွေ အသိအမှတ်ပြုရပေလိမ့်မည်။

“မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်”

“လာပါမယ်ဆိုမှပဲ... အရမ်းမိုးချုပ်နေပြီ၊ ကျွန်မ ပြန်တော့
မယ်နော်”

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ သူ့ပုံရိပ်ကို ကားမောင်ရင်း တစ်ဝကြီးကြည့်နေမိသည်။

သူက အပေါ်မတက်သေးဘဲ လက်ကလေးပြုပြီး ရပ်ကျန်ခဲ့ရှာသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားသွားရသည်။

ကားမှာပြနေတဲ့နာရီက ညဆယ့်နှစ်နာရီ။

သွားပြီ..

အိမ်ရောက်ရင်တော့ ရှော့ရိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။

ကားလီဇာကို ဖိနင်းမိသည်။ အထင်ကရမေရဲ့ကားလေးက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ အရှိန်နှင့်ပြေးနေသည်။

ခြံမှာ ကားရပ်ပြီး အခြေအနေကိုကြည့်သည်။ အခြေအနေက သိပ်ပြီး မကောင်း။ ဧကန္တ ရာသီဥတုက သူ့ဘက်မှာရှိပုံမရချေ။

အိမ်မှာ ဘာပါဝါမှ မရှိတဲ့ လေးလေးသက်၊ သူ့ထက်ပိုပြီး ပါဝါရှိတဲ့ မေမေ ရွှေပေါ့၊ အိမ်မှာ အာဏာအကြီးဆုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သွားရွှေ။

သုံးယောက်သား အိမ်ရှေ့မှာ တန်းစီ ရပ်ပြီး အလေးပြုနေကြသည်။ အဲလေ.. သူ့ကိုစောင့်နေကြသည်။ အိမ်ပြင်အထိတောင် ရောက်လာပြီဆိုတော့ ပြဿနာက အကြီးကြီးဖြစ်နေပြီထင်သည်။ ဒါတောင်မှ ကားဟွန်းမတီး၊ ရှေ့မီးမထွန်းဘဲ အသာလေးဝင်လာပေလို့။

အထင်ကရမေက ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“အဘွား.. မအိပ်သေးဘူးလား.. အိမ်ရှေ့မှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ.. မေမေရော ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လေးလေးသက်က ငေါ့ပြီး

“တူတူပုန်းတမ်းကစားနေတာဟေ့.. ရှင်းပြီလား”

“ဒါ.. မိန်းမကောင်ငံတွေ အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်လား ဆရာမကြီး၊ ပြောစမ်းပါဦး.. စည်းမရှိကမ်းမရှိ ညည်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာတုန်း”

ဒါက သွားရွှေရဲ့ငှားကြဲတဲ့အသံ။

“ဘွားကလဲ.. သမီးက သူ့ငယ်ချင်းတွေနဲ့ပွဲကြည့်ချင်လို့ လိုက်သွားမိတဲ့ဟာကို အမေလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ.. နာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေက နောက်ဆုံးမှဆိုကြတော့ သမီးက သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာပေါ့.. အမေတို့ ဆူချင်ရင် သမီးကို မဆူနဲ့.. သူတို့ကို သွားဆူ.. ဟွန်း”

“ဟဲ့.. ဆရာမကြီး၊ နင် လာပြီးမနေနဲ့.. နင်ပြီးချင်ရင် နင့်အဘွားနဲ့ အမေပဲ ငြီးလို့ရမယ်၊ ငါ့ကို ငြီးလို့မရဘူး နားလည်လား၊ ဒီနေ့ ဘာပွဲမှမရှိဘူး”

လေးလေးသက်က ဝင်ပြီးထောင်တော့

“လေးလေးက ပွဲကန်ထရိုက်ဖို့လား... ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့...”

“ဒီမယ် သမီး... အမေပြောမယ်။ သမီး ရှိုးပွဲသွားကြည့်တာ အမေ အပြစ်မပြောဘူး... အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်က လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့... အခုဟာက ဖုန်းလည်း မဆက်၊ ဖုန်းဆက်ပြန်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်နဲ့... အမေတို့မှာတော့ တောင်တွေး မြောက်တွေးနဲ့”

အမေဖြစ်သူရဲ့စကားကို ဆရာမကြီးက

“ဘာတွေတွေးနေကြလဲ”

“ဪ... ငါ့သမီးလေး လင်နောက်များ လိုက်သွားပြီလား ဘယ်သူက ကားတင်ပြေးသွားလဲ၊ ဘယ်အဖွဲ့ကများ ပြန်ပေးဆွဲသွားလဲ... အမျိုးစုံပဲကွယ်”

“အဟိ... အထင်တွေကြီးနေလိုက်ကြတာ... အမေတို့ ထင်သလို သမီးကလည်း ပြစ်ချင်နေတာ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

လေးလေးသက်က ဗိုက်နှိပ်ပြီး အော်အော်ရယ်နေလို့ ဘွားရွှေ့က ဗိုက်ခေါက်ကိုဆွဲလိပ်ရင်း

ဆောင်း ညဖြာ ဆိုစာပေ

“ဟဲ့အကောင်၊ ဒါ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်ဟဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းပါးပါး အားနာဦး၊ ဘယ်နှယ် အာပြုငါးလာလုပ်နေတာလဲ”

“အမေကလဲဗျာ... လူကြီးတွေ အိပ်လို့ ကျွန်တော်တို့လူငယ်တွေ ကမြင်းကြောထတာပေါ့... အမေ့မြေး ပြောတာလည်း ကြည့်ဦးလေ... သူ့အဖြစ်မရှိတာကို လာပြီး ကြော်ငြာဝင်နေတယ်”

“ကဲပါ... လာ... အိပ်ကြတော့ နင့်သမီး အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီပဲ ဥစ္စာ၊ လာကြ... အထဲဝင်မယ်”

အထင်ကရ ဘွားရွှေ့ရဲ့ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကိုဖက်ပြီး ကလေးလို တွတ်ထိုးသွားသည်။ အိမ်မှာတော့ သူမက ကလေးပါပဲ... အပြင်မှာသာ...

ကလေး... ကလေး... အထင်မသေးနဲ့ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။

ဆောင်း ညဖြာ ဆိုစာပေ

ဖုန်းချပြီး ဘယ်လောက်မှတောင် မကြာပါဘူး.. အမေ ပို့လိုက်တဲ့ ရွာက တောရုံနဲ့ ကောက်ရက Taxi တစ်စီးနဲ့ အိမ်အောက်မှာ ရောက်နေပြီ။

ဒီနေရာမှာ သူတို့ပုံစံကို ပြောပြရဦးမယ်။

တောသားမြို့တက်ဆိုပြီး.. လူအထင်သေးမှာစိုးလို့နဲ့ တူပါရဲ့။ တစ်ယောက်က ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့လန်ထွက်နေသလို၊ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း D II ရုပ်နဲ့ အပီလုပ်ချလာတာ။ နေကာမျက်မှန်လည်း ပါသေး။

“ဟေ့ကောင်တွေ.. စောလှချည်လားကွ၊ ရောက်လာတာ”

“စောဆို အိမ်ကားနဲ့ ကားကြုံလိုက်လာတာကိုး၊ ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးစားဖို့ ကြီးဒေါ်က ဟင်းတွေ စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်”

ခြင်းထဲမှာ ငပိကြော်က ဘူးကြီးတစ်ဘူး၊ အညာငပိထောင်းက တစ်ဘူး၊ ကြက်ကြော်တွေလည်း ပါလာသေးသည်။ တစ်ပတ်စာ လောက်တော့ ကောင်းကောင်းဖူလုံပြီပေါ့။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ ဘာစားလာပြီးပြီလဲ”

“ဘယ်က စားရမှာလဲ အစ်ကိုရာ.. ကားက လမ်းမှာ တစ်ချက်မှမရပ်ဘူး။ တန်းပြီး မောင်းလာလို့ ရှုမပေါက်ချိန်တောင်မရပါဘူး ဆို.. လူလည်း ဆီးဖြူသီးလိမ့်သလိုပဲ လိမ့်ပြီးပါလာတာ၊ ဗိုက်လည်း

အောင် ညပြာဆိုစာပေ

(ဂ)

မနက်စောစောစီးစီး အမေ့ဆီက ဖုန်းလာတော့ နှိုးစက်မလဲ

ဘဲ သူနိုးသွားသည်။

“အမေ.. ပြော”

“သားရှေ့.. တောရုံနဲ့ ကောက်ရကို ငါပို့ပေးလိုက်ပြီနော်..

အဲဒါ လောလောဆယ်တော့ မင်းတို့ဆီမှာ ခဏခေါ်ထားလိုက်ဦး”

“ဟာဗျာ.. အမေကလဲ.. ဒီမှာ မိန်းမပျိုလေးတွေလည်း

နေတဲ့ဥစ္စာ.. သူတို့တွေနဲ့ဆို အနေကျနေမှာပေါ့.. ရတယ်.. ရတယ်

သား ကြည့်ပြီးစီစဉ်လိုက်မယ်”

“အေး.. အေး.. ဒါဆို နောက်မှ အမေ့ဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်

နော် သား..”

“ဟုတ်”

အောင် ညပြာဆိုစာပေ

ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီ၊ လုပ်ပါ အစ်ကိုရ၊ မုန့်လေးဘာလေး ဝယ် ကျွေးပါဦး”

ကောင်းရော။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် ခြိုးခြံချွေတာပြီး စား နေရတဲ့ဥစ္စာ။ ဒီနှစ်ကောင်ကိုပါ ကျွေးရဦးမယ်ဆိုတော့..

“လာ.. လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုသွားကြမယ်”

“ဒါဆို ဒီအထုပ်တွေအပိုးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“သယ်ခဲ့ကွာ.. ငါလည်း ခုနစ်လွှာကို ပြန်မတက်နိုင်တော့ ဘူး.. ပြန်မှ တစ်ခါတည်းယူသွားကြတာပေါ့”

လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ တောရုံက

“ညီလေး.. ဒီဝိုင်းကို ရှိတဲ့မုန့် အကုန်ချမယ်၊ ပေါက်စီပါ ချ

ပေး.. လက်ဖက်ရည်ကျဆီခွံ တစ်ခွက်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ”

သူ့ပါးစပ်နဲ့သူ မှာချသွားတာ။ ကောက်ရကလည်း အားကျ မခံ။

“နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲ၊ နပ်ကော်ဖီတစ်ခွက်”

တောသားဆိုတော့ Nes ကော်ဖီပြောတာ မပီတော့ စားပွဲ ထိုးလေးက

“အစ်ကို.. ဒီဆိုင်မှာ နပ်ကော်ဖီမရဘူးခင်ဗျ။ Nesကော်ဖီ ပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. မင်းပြောတဲ့ကော်ဖီ”

ဘုရား.. ဘုရား.. ဒီနှစ်ကောင်ကို အိမ်ပေါ်တင်ပြီး တစ်နေ့ သုံးကြိမ် ဘယ်လိုကျွေးရပါ။

တော်သေးတာပေါ့.. မနေ့က ကြော်ငြာအတွက် ငွေလေး နည်းနည်းပါးပါး ကြိုရထားလို့၊ သူတို့အတွက် သူတို့မှာချသွားတာ။

လုပ်ဖို့လာတာက မင်းသားနောက်လိုက်။ ဘာတစ်ခုမှလည်း သိတတ် ခဲ့ မရပါလား။

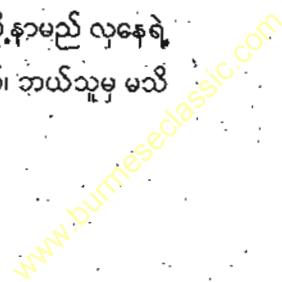
နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ပဲ မှာရတော့တာပေါ့။

“ညီလေး.. အစ်ကို့ကို ပဲနံ့ပြားတစ်ပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ် ခွက် ချပေး”

“ကိုညောက်တောက်.. ခင်ဗျားက ရန်ကုန်သားဖြစ်သွားလို့ ထင်တယ်.. အစားနည်းလှချေလားဗျ”

“ဟေ့ကောင်.. ဟေ့ကောင်.. မင်းကို ငါကြိုပြောထားမယ် နော်.. ရွာကနာမည် ဒီမှာ လာမခေါ်နဲ့၊ အထူးသဖြင့် ရွာတင်မှာ လာ ခေါ်နဲ့၊ ကြားလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. အစ်ကိုကလည်း အစ်ကိုနာမည် လှနေရဲ့ သားနဲ့၊ ရွာမှာဆို သက္ကရာဇ်လို့သွားမေးကြည့်လိုက်၊ ဘယ်သူမှ မသိ ဘူး၊ ညောက်တောက်လေးဆိုမှ သိကြတာ”

“မခေါ်နဲ့ဆို မခေါ်နဲ့ကွာ... အဲဒီနာမည် လာခေါ်ရင် မင်းတို့
တွေ ရွာပြန်ဖို့ အထုပ်ပြင်တော့”

အဲဒီထော့မှ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က မျက်နှာငယ်လေး
တွေနဲ့

“ရွာတော့ မပြန်ပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ခုနလေးကမှ ရောက်
လာတာလေ”

“အေး... ဒါဆို အပြောအဆိုဆင်ခြင်လေကွာ”

ဟိုနှစ်ကောင် တစ်ဖြုန်တစ်ဖြုမ့်ဆိုနေတာ ကြည့်ပြီး စေတနာ
တောင် နည်းနည်းပျက်ချင်လာသည်။

“ကဲ... စားမှာဖြင့် မြန်မြန်စားကြ၊ ကိုးနာရီထိုးရင် ငါ ရွာတင်
သွားရတော့မယ်၊ မင်းတို့လည်း အဆင်သင့်ပြင်ထား... ငါယူသွားမယ်
ပစ္စည်းတွေ ပြမယ်... သေချာယူခဲ့ကြ”

ဒီလိုမှ မဆော်ဩရင် ဆိုင်မှာ ရှိသမျှမုန့်တွေ အပြောင်စား
မယ့် သဘောမှာ ရှိသည်။

Taxi ကားပေါ်မှာ ရွာတင်ယူသွားမယ့် ခုံ၊ အဝတ်အိတ်ခြင်း
ထဲမှာတော့ ရေဘူးတွေ၊ မုန့်တွေ၊ ဘီးတွေ၊ ယပ်တောင်က မပါမဖြစ်
ပေါ့။ သူက အရမ်းအိုက်တတ်တာဆိုတော့ နည်းနည်းလေးလှုပ်ရှား
လိုက်တာနဲ့ ချွေးက ကျလာပြီ။ အားလုံး စုံပြီဆိုတော့... သူတို့အုပ်စု
ရွာတင်ကို ထွက်လာကြသည်။

သူ့မှာ ကားပေါ်ကနေ အထင်ကရဆီ message လှမ်းပို့ရ
သေးသည်။

“နိုးပြီလား... ဒီနေ့ ရွာတင်က ချမ်းသာကွန်ဒိုမှာ၊ ဆက်ဆက်
လာခဲ့နော်”

ဟိုတောသားနှစ်ကောင်က ဖုန်းမြင်တော့ ဖုန်းကို ကလိချင်
လာပြန်ပြီ။

“အစ်ကိုဖုန်းမှာ သရဲဂိမ်းပါလားဟင်”

“ပါတော့ မင်းတို့က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆော့ချင်လို့... ရွာမှာဆို သူများတွေ ဆော့နေတာ မြင်ဖူး
တယ်။ ဂိမ်းဆိုင်တွေမှာလည်း ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ ကြီးဒေါ်က ပိုက်ဆံမပေး
လို့ သွားမဆော့ရပါဘူး”

သားရှေ့မှာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းနဲ့ အမေ့အတင်း တုပ်
နေလိုက်ကြတာ။

“အေး.. ဆော့ချင်ရင် စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ဆော့ကြ၊ ဒီဟန်းဆက်က ငါးသိန်းကျော်တန်တယ်.. နားလည်လား”

ရှုတင်ရောက်တော့ ရေကူးကန်နားမှာ မင်းသမီး မရောက်သေးလို့စောင့်နေရသေးသည်။ တစ်နာရီလောက် စောင့်အပြီးမှာတော့ မင်းသမီး မလာဘဲ သူ့ရဲ့နတ်သမီးလေး ကြွလာလေသည်။ ရှုတင်အဖွဲ့ကလူတွေက အရမ်းလန်းနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဝိုင်းပြီးငမ်းကြောထူနေကြသည်။ အထင်ကရမေ ဆိုတဲ့မမကလည်း ဝတ်ချလာလိုက်တာ ကမ်းခြေဒီပိုင်းနဲ့ မင်းသမီးချင်းမှားလောက်ပါပေရဲ့။

ဒါရိုက်တာကတောင်
“မင်းသမီးမလာရင် သူ့ပဲ ခေါ်ရိုက်လိုက်ရအောင်”
ဆိုပြီး ပြောနေသေးသည်။ သတ္တရာဇ်က စပ်ပြီးပြီးရပ်နဲ့
“အဟီး.. ဒါလေးတွေ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ”

လိမ္မော်ရောင်လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးနဲ့ အောက်မှာ ပဝါအပိုးစလေးကို ထဘီလိုပြန်ပတ်ထားတာဆိုတော့ လေတိုက်လိုက်တိုင်း လွင့်ခနဲ၊ လွင့်ခနဲ.. အသည်းတွေတောင် အေးသွားသလိုပဲ။

အထင်ကရမေက သူမကို လူတွေ ပြူးပြုပြီးကြည့်နေလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရချေ။ အနည်းဆုံးတော့ မိန်းကလေးအတော်များများမှာ

တတ်သည့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာမျိုး သူမဆီမှာ မတွေ့ရ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် တပ်ထားသောမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်ကာ

“မောနင်း သက္ကရာဇ်.. ရှင် ရေကူးမကျင့်ဘဲ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

သူ့ဝသီအတိုင်း နည်းနည်းတော့ ဆရာမကြီးလုပ်လိုက်သေးသည်။

“မင်းကိုစောင့်နေတာ”
“ဒါဆို.. အခု ကျွန်မ လာပြီပဲ ရှင်ရေကူးတော့လေ.. ဒါမှ မင်းသမီးလာရင် ရယ်ဒီဖြစ်မှာပေါ့”

“အခု ဆင်းရမှာလား”
“ဆင်းပေါ့”

ဘေးနားမှာ ဒါရိုက်တာကြီးက ငုတ်တုတ်။ မဆီမဆိုင် ဆရာမကြီးက ဝင်ပြီး သြဇာပေးနေသည်။ မင်းသားက ရေထဲကို တကယ် ဆင်းမလို့ပြင်နေပြီ။

ရေကူးတာက မကျွမ်းမကျင်ဆိုတော့ ကြောက်စိတ်လေးက နောက်ပြန်ဆွဲနဲ့ သက္ကရာဇ်ရဲ့မျက်လုံးတွေက ရေထဲမှာ မိကျောင်းကြီးနဲ့လို့ မဆင်းရဲဘဲ ကြောက်နေသလိုလိုဖြစ်နေသည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာက

“မင်းသား ရေထဲဆင်းလို့မရသေးဘူးလေ၊ ဆံပင်တွေ ရေစိုကုန်မှာပေါ့”

“ရေစိုလို့ မရဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ရေကူးကန်နံဘေးမှာ Love scene ရိုက်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ မင်းသမီးက ရေဆင်းကူးမယ်... ခြေထောက်ကြွက်တက်တော့မှ မင်းသားက ဆင်းကယ်ရမှာ”

သတ္တရာဇ်က ဆရာမကြီးရဲ့မျက်နှာကို အားနာသလို မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ကြည့်လာပြီး

“သူတို့က မဆင်းနဲ့တဲ့၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အထင်ကရ”

အထင်ကရမေရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး စူထော်လာချိန်တွင် ဒါရိုက်တာရဲ့တပည့်ကျော် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးက သိန်းထောင့်ငါးဆူ ပေါက်သလို ထပြီးအော်သည်။

“မင်းသမီးလာပြီ မင်းသမီးလာပြီ”

မင်းသမီး ဝတ်ရည်ရွှေမုန်က လကမ္ဘာပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေသလို တိမ်တွေပေါ်မှာလွင့်မောလာတဲ့ဒီဇိုင်းနဲ့ တြူကြူရွရွလေး လှပပမျက်နှာပေးနဲ့ လျှောက်လာလေရဲ့။

ပြီးတော့ အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးကို လှမ်းပြုံးနှုတ်ဆက်သည်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“ဆရာ... သမီး နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ ညတုန်းက သုံးနာရီမှ အိပ်ရလို့လေ”

မင်းသမီးရဲ့တယောသံလေးကို အကြားမှာတော့ ခုနတုန်းက မင်းသမီးမလာလို့ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးက လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားပြီး

“ဟာ... အိပ်ရေးမဝရင် သမီး မူးနေမှာပေါ့... လိပိုကလေး”

သောက်လိုက်ပါလား၊ ဟေ့ကောင် မူးရစ်၊ မင်းသမီးအတွက် လိပိုအေးအေးလေးတစ်ဘူး ချက်ချင်းသွားဝယ်လာခဲ့”

သူ့တပည့်က မူးလာရင် ရစ်လွန်းလို့ မူးရစ်လို့အမည်တွင်နေတာ။

ဒီဒါရိုက်တာပုံစံ ကြည့်ရတာ သတ္တရာဇ်ထက် နာမည်ကြီးမင်းသမီးကို ပိုပြီး အလေးပေး(တည့်တည့်ပြောရရင် ဖား)နေသလိုပဲ။

ဆရာမကြီးမျက်စိထဲမှာ GROSS ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သတ္တရာဇ်က ကိုက်ပြုံး တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဒီမှာ ရှင့်ကျတော့ စောင့်နေရတာ နှစ်နာရီတောင်ရှိနေပြီ၊ ဒီဒီမပြောနဲ့ Blue Mountain လေးတစ်ဘူးတောင် တိုက်ဖော်မရဘူး... မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဘာကွာနေလို့လဲဟင်”

“ဪ... အထင်ကရ သောက်ချင်လို့လား၊ ကိုယ့်မှာ အအေး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဘူးတွေ ပါ ပါတယ်... တောရုံနဲ့ ကောက်ရဆီမှာ သွားတောင်းပေးမယ်လေ”

“နေပါ... မသောက်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မအိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အအေးဘူးတွေ အပြည့်ရှိပြီးသား”

သူ့အတွက် ပြောလို့ပြောမှန်းမသိဘူး။

“အထင်ကရ... တောရုံတို့နားမှာ သွားစောင့်နေလေ၊ သူတို့ဆီမှာ ထိုင်ခုံလည်း ပါတယ်၊ ဆီးထုပ်တွေ နေကြာစေ့တွေလည်း ပါတယ်”

အထင်ကရမေက အငေါ်တူးပြီး

“နေပါဦး... ရှင်က ရှုတင်လာတာလား၊ ဈေးဆိုင်တည်မလား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ရတယ်လေ၊ အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်တည်တဲ့ အခု အထင်ကရပြောတော့မှ ကျွန်တော်လည်း idea ရသွားပြီ၊ ရှုတင်မှာ ဈေးဆိုင်တည်ရင် တွက်ချေကိုက်လောက်တယ်နော်”

ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိတာ။ ရွဲ့လို့လည်း ရွဲ့မှန်းမသိ။ စောင်းလို့လည်း စောင်းမှန်းမသိ။ သူ့ကို indirect ပြောရင် သူက အတည်ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်တတ်တော့ ပြောတဲ့လူပဲ ငပေါမကြီးလုံးလုံးဖြစ်လို့။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“မင်းသားရေး... ရိုက်ဖို့ခေါ်နေပြီ”

မင်းသမီးဝတ်ရည်ရွှေမုန်က ရေကူးဝတ်စုံလှလှလေးဝတ်ပြီး ထွက်လာပါသည်။

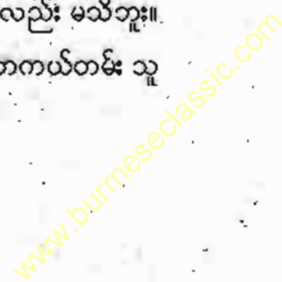
လှလိုက်တာ။ အသားရောင်လေးက ဖွေးပြီး အိနေသည်။ မင်းသမီးဆိုတော့ body make-up လိမ်းထားလို့ ဖြူတယ် အောက်မေ့နေတာ။ ဒီမင်းသမီးကျတော့ natural ကိုက လှနေတာ။ ရှုတင်ဆစ်ဖွဲ့လုံး အလှူကြီးပေးနေသလား အောက်မေ့ရတယ်။ မျက်စိစားပွဲဆိုင်နေကြတာပြောပါတယ်။

အင်းပေါလေ... မိန်းမချင်းတောင် ငေးနေရတဲ့ဥစ္စာ။

အမယ်... သက္ကရာဇ် ဆိုတဲ့ ကိုယ်တော်လေးက ကြည့်ရမှာ အားနာလို့နဲ့တူပါရဲ့၊ တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲနေတာ။ အထင်အရမေစိတ်ထဲမှာ အဲဒီမင်းသားကို အမှတ်တစ်မှတ်တော့ ပေးမိသွားသည်။

ဒါရိုက်တာရဲ့အသံက တိုးတိုးလေးမို့ ရိုက်ကွင်းမှာ လော်တစ်ခုတော့ ငှားပေးရမည်ထင်သည်။ မင်းသားမင်းသမီးအနားကိုကပ်ပြီး ဘီးတိုးလေး သင်ပေးနေတာ။ ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း မသိဘူး။ မကြားမှမကြားရတာ။ မကြားရတဲ့အကြောင်းရင်းကို တကယ်တမ်း သူတို့ရိုက်တော့မှပဲ သိရတော့သည်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မင်းသမီးက ဘီကနီပေါ်မှာ ပဝါပိုင်း ပတ်ပြီး အအေးခွတ်လေးကိုကော မင်းသားဆီ လျှောက်လာသည်။ သူမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုအား ဆုံး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနဲ့

“ဒါလင်”

ဟု ခေါ်ပြီး ရှမ်းလုံစိုလက်နေတဲ့ မျက်လုံးလှလှလေးနဲ့ မင်းသားကို ကြည့်နေစဉ် မင်းသားက

“Thanks...ဟန်နီ”

လို့ ပြောပြီး မင်းသမီးရဲ့ နဖူးလေးကို ငုံ့ပြီး နမ်းလိုက်သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့်ပဲ ဆရာမကြီးမှာ shock ရသွားသည်။ ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း။ လူမြင်ကွင်းမှာ နမ်းနေလိုက်တာ။ လူပုံကြည့်တော့ ခိုးရိုးလက်နဲ့ ကျကျမလုပ်တတ်တဲ့ပုံနဲ့ (ဆင်ဆာထိပါစေတော်။) စိတ်ကောင်းလေးမွေးပြီး ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

ဆက်တောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး။ ဂျေဝင်နေတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်ပြီး ဆန်းစစ်မိသည်။ ဒီအလုပ်က သူ့ရဲ့ professional ပဲလေ... သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

Love scene ရိုက်နေတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်ပြီးကြည့်ချင်စိတ်မရှိသဖြင့် အထင်ကရမေက တောရဲ့တို့အနားကို ထွက်လာ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

လိုက်သည်။ မင်းသားရဲ့ နောက်လိုက်နှစ်ယောက်က တော်တော်လည်း အဆင့်မြင့်သား။

တစ်ယောက်က ရှုတင်မှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ (ခေါက်ပြီး သွားလေရာယူသွားလို့ရတဲ့) ခုံပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး ဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် ဝမ်းဆော့နေသည်။

အဲ... ကျွန်တို့နောက်တစ်ယောက်ကတော့ နံဘေးမှာရပ်ပြီး ယပ်ကောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခတ်ပေးနေလေရဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းက ဝင်လာပုံရသည်။ ဘသားချောက ဒိမ်းဆော့နေရာမှဖုန်းကို ဖွင့်ပြီး နားထောင်ကာ မှီရသွားတဲ့ မျက်နှာပေးဖြင့် -

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သက္ကရာဇ်ပါ... ပြောပါဦးမ”

“.....”

“ဟာ... အဝေးကြီးကနေ ဆက်နေတာလား၊ ရှမ်းပြည်ဘက်ကဆိုတော့ ရှမ်းမလေးဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ အစ်ကိုကြားဖူးတာတော့ ရှမ်းမလေးတွေက အရမ်းလှတာပဲတဲ့... ပါးအိုလေးတွေက နီရဲလို့ဆို”

အမယ်... အမယ်... ဒင်းက သက္ကရာဇ်နေရာဝင်ပြီး မိန်းကလေးပရိသတ်တွေကို ကျကျလုပ်နေတယ်ပေါ့လေ။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

တောရုံက အချိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ပြီး လှိမ့်နေလေသည်။

“ဟာ... ရတနာပေါ့ဗျာ။ ညီမလေးသာ ဆက်မယ်ဆိုရင် နေနေညည အချိန်တိုင်းပါဗျာ။ အစ်ကိုလည်း နှိုးစက်မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဥပမာ လူခြေတိတ်တဲ့ညဖက်တွေဆို ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့။ ကိုယ်က သရဲကြောက်တတ်တယ်လေ”

နှာဘူး။ လူအိပ်ချိန်ဆက်ခိုင်းပြီး သားပြောမယားပြော ပြောမလို့။ မသိတာလိုက်လို့။

“ဒါနဲ့ ညီမလေးက အပျိုဟုတ်ပါတယ်နော်”

“.....”

“ဟာ... နေပါစေ၊ ရပါတယ်။ မှတ်ပုံတင်ထုတ်ပြစရာမလိုပါဘူး... အပျိုစစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

စကားထဲက ဇာတ်ပြနေပြီ။ တော်တော် IQ နိမ့်သေးတာပဲ။ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ အပျိုစစ် မစစ် ပါနေတာကျလို့။

တောရုံဆိုတဲ့တောင်ကို ကြည့်ပြီး အထင်ကရမေ အသည်တွေ ယားလာသည်။

“ညီမ ရန်ကုန်လာမယ်... အစ်ကို့ဆီ လာမလို့ ဟုတ်လား... ဟာ... အဲဒါမှဒုက္ခပဲ။ အစ်ကိုက ရှေ့လဆို တစ်လလုံးလုံး နယ်တွေ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မှာ သီချင်းဆိုဖို့လက်ခံထားပြီးပြီ။ ညီမနာမည် အစ်ကိုသိနေပြီပဲ။ ဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောကြတာပေါ့”

ဆရာမကြီးဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုရိုးကားရားတွေ လုပ်ပြနေတော့ သိပ်ပြီး ကြည့်မရချင်တော့။ ‘တောရုံလက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး တစ်ဖက်က ကောင်မလေးကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ညီမ၊ အခုပြောနေတာ မင်းသားသက္ကရာဇ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသားတပည့် တောရုံတဲ့... ရှင်းတယ်နော်၊ ထပ်ပြီး အညာခံရမှာမို့လို့ ပြောပြတာ”

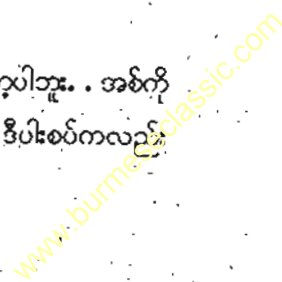
တောရုံမျက်နှာ ဆီးရွက်လောက် ဖြစ်သွားသည်။ အထင်ကရမေက

“ကဲ... ငါထိုင်မယ်၊ နင် ထပေးတော့” လို့ လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ပြောတော့ တောရုံက မတ်တတ်

ထရပ်ပြီး အူကြောင်ကြောင်ပုံစံနဲ့ ဆရာမကြီးကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ “စိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဖုန်းမဟုတ်ဘဲ သူများဖုန်းကို ယူပြောတာ

သိပ်ပြီး အောက်တန်းကျတယ် သိလား” “ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ နောက်တစ်ခါ မပြောတော့ပါဘူး... အစ်ကို

ညွှောက်တောက်နဲ့ ပြန်မတိုင်ပါနဲ့နော်... အဲလေ... ဒီပီးစပ်ကလည်း ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဒီနာမည် ခေါ်မိပြန်ပြီ”

မင်းသားငယ်နာမည်က ညောက်တောက် ဆိုပါလား။

“တိုင်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ့ . . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့မှ နယ်က တက်လာတာ၊ ရန်ကုန်မြို့အနဲ့ လျှောက်မလည်ရသေးဘူးလေ . . အိမ် မပြန်ချင်သေးဘူး . . နော် . . ဟေ့ကောင် ကောက်ရ ဝိုင်းပြောဦးလေ တောရုံက တေမိလုပ်နေတဲ့ ကောက်ရကို တံတောင်နဲ့တွတ် ပြီး အဖော်ညှိသည်။

“အစ်မရယ် . . ကိုယ်ချင်းစာတရားလေးထားပြီး ပြန်စဉ်းစား ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အကျိုးမရှိတဲ့ကိစ္စဆို ဘာလို့ရှေ့ဆက် ဦးမလဲ၊ မတူတာတွေဘေးဖယ်ပြီး တူတာလေးတွေပဲ ညီယူကြတာပေါ့”

ဆရာမကြီးခမျာ ကောက်ရစကားကြောင့် မျက်လုံးကြီး ဖြူ သွားသည်။

“ဟဲ့ . . နင့်စကားတွေက မြင့်လှချည်လား၊ အမယ်လေး . . တောက တက်လာပေလို့ပဲ”

“ဟဲ့ . . ဟဲ့ . . ကျွန်တော် ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာပဲ ပြန်ပြီး ပြောပြတာပါ”

ဘယ်လိုလူတွေကိုများ ခေါ်ထားပါလိမ့် မင်းသားရယ်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ -

“ကမ်း . . ကမ်း . . ကမ်း . . မှားနေပြီလေ . . မင်းသားက မင်း သမီးကို ဆယ်ရမှာ . . ဘယ်နှယ် မင်းသမီးက ဆယ်လာရတာလဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက monitor ထိုင်ကြည့်ပြီး ထအော်တော့ မင်းသမီး ဝတ်ရည်ရွှေမှုန်က ပြန်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေး။

“သူက သမီးကို မဆယ်တော့ သမီးက သူ့ကိုပြန်ဆယ်ခဲ့တာ ပေါ့ . . သူ ဆယ်နေတာလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“မင်းသားက ရေမကူးတတ်ဘူးလား”

မျက်နှာကလေး ငယ်ပြီး အဖြေပြန်မပေးနိုင်တဲ့ သက္ကရာဇ်ကို ကြည့်ပြီး အထင်ကရ အရမ်းသနားသွားမိသည်။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပေမယ့် လည်း ပါရဦးမှာပေါ့လေ။

“မ . . တတ် . . ဘူး”

အထင်ကရမေရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ အားလုံးက သူမဆီ ကို အကြည့်ရောက်လာကြသည်။

“သူ့ခမျာ ဒီကြော်ငြာလေးရိုက်ချင်လို့ မနေ့ကမှ ရေကူးသင် ငြီး ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ရေကူးလေ့ကျင့်ထားရတာ၊ မင်းသမီးကလည်း နည်းနည်းပါးပါး စိတ်ရှည်ပေးမှပေါ့ . . ကိုယ်လည်း ဒီလောကထဲကို အသစ်ဘဝကနေ လာရတာပဲလေ . . မဟုတ်ဘူးလား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဆရာမကြီးရဲ့ထိမထင်တဲ့မျက်နှာပေးနဲ့ ခပ်ထေ့ထေ့စကား
ကြောင့် မင်းသမီးမျက်နှာလေးက ချက်ချင်းပင် ရဲတက်လာခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦး... သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ မဆီမဆိုင်ဝင်
ပြောနေရတာလဲ”

ဒါရိုက်တာကြီးက မင်းသမီးကို သူ ဘာမှမသိဘူးဆိုတဲ့ ပုံစံ
နဲ့ နိုင်ငံခြားကားတွေထဲကလို ပန်းတွန့်ပြလေသည်။ အဲဒီမှာ ဆရာမ
ကြီးက ပိုပြီးပေါက်ကွဲသွားသည်။

“သက္ကရာဇ်... ရှင်မှာ ပါးစပ်မပါဘူးလား... ပြောပြလိုက်ပါ
လား... ရေကူးမကျွမ်းရင် မကျွမ်းတဲ့အကြောင်း”

သက္ကရာဇ် ခေါင်းတွေ နောက်လာသည်။

အထင်ကရမေ လုပ်ပုံနဲ့တော့ ရှုတင်မှာ သူ့အရှက်တွေ ပြန်
ပြန်နဲ့ကွဲကုန်ပြီ။ ရစရာကိုမရှိတော့တာ။ ဒါရိုက်တာကြီးကလည်း ရှင်
ရှင်းပြောမှ ဘွင်းဘွင်းကြီးသဘောပေါက်တော်မူလေသည်။

“ဒါများကွာ... စောစောက ပြောရောပေါ့... လူစားထိုးပြီး
ရိုက်လို့ရနေတာပဲ”

မင်းသမီးကတော့ ဆရာမကြီးကို သိပ်ပြီးကြည်ပုံမရချေ။ နီး
ကြောင်နီးငှက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးနေတာ။ သူတစ်ချက်ထိုးရင် ဆရာမ
ကြီးတို့က နှစ်ချက် ပေါ်တင်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ဒီရှုတင်မှာ ကြာကြာထိုင်ကြည့်တော့မှ ဒီလောကရဲ့အထာ
တွေကို သဘောပေါက်လာရသည်။ monitor ရှေ့မှာ ခုံတစ်လုံးချပြီး
ထိုင်နေသောသူကို ဒါရိုက်တာမှာခေါ်သည်။

ကင်မရာမှာ အပေါက်ချောင်းနေတဲ့သူကို ကင်မရာမင်းဟု
ခေါ်သည်။ ရှုတင်မှာ ဟိုလူ့မြှောက်လိုက်၊ ဒီလူ့ငေါက်လိုက် လုပ်နေ
တာက ရှုတင်မန်နေဂျာဆိုပဲ။

နေပူကြီးထဲမှာ အလှတေ့ပြင်၊ မိတ်ကပ်တွေလိမ်းပြီး မီးထိုး
မှန်ထိုးခံနေရတဲ့သူတွေက မင်းသားနဲ့မင်းသမီးတဲ့။

ရေကူးကန်ထဲမှာ လူစားထိုးရိုက်ပြီး မင်းသားက မင်းသမီး
ကို ရေထဲမှပွေ့နှိမ့်လာကာ ထုံးစံအတိုင်း(ဝီဒီယိုကားတွေထဲမှာ ကြည့်ပြီး
နေကျမို့ ပြောပြတာပါ) ကန်ပေါင်ပေါ်မှာချပြီး ဟိုဒင်းဟိုဟာပြုဖို့ ပြင်
နေသည်။ (ရေတွေအန်အောင်လုပ်ပေးတာကို ပြောတာ)

ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဆရာမကြီးအနားကို တောရဲ့နဲ့ကောက်ရက
မုန့်ထုပ်တွေနဲ့ရောက်လာကြသည်။

“အစ်မ စားဖို့”

“ဒီမှာ အအေး... သောက်လိုက်ပါဦး”

“အမယ်လေး... ခုမှလာပြီး အသည်းအသန်ဖားမနေကြနဲ့
ဟေ့”

“ကတိနော် ကတိ. . အစ်မ ကတိတည်ရမယ်နော်”

“လာ. . လာ၊ အစ်မ အိုက်နေပြီ၊ ခွဲမှာ လာထိုင်၊ ကျွန်တော် ယပ်ခတ်ပေးမယ်”

အထင်ကရမေ ဒီရိုက်ကွင်းမှာ ဆက်ပြီးလည်း မနေချင်တော့ ဆက်ပြီးလည်း ကြည့်နိုင်တဲ့အစွမ်းမရှိတော့သလို ခံစားရသည်။ သူတို့ ထပ်ရိုက်တဲ့အခန်းတွေက သာမန်ထက်ပိုပြီး over တွေ ဖြစ်နေသလားလို့ ဒီလိုနဲ့ပဲ မွန်းတည့်လာတော့ ထမင်းစားဖို့ နားကြသည်။

သက္ကရာဇ်က ဆရာမကြီးဆီ ရောက်လာပြီး

“sorry ပဲ အထင်ကရရယ်. . ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးမိပြီထင်တယ် ခုနကကိစ္စ မင်းသမီး တင်းသွားရင် သွားပြီနော်. . တော်သေးတယ် ဘာမှမဖြစ်လို့”

“ဘာလဲ. . ကျွန်မ ပြောလို့လား. . အမြင်မတော်ရင်တော့ ပြောရမှာပဲ. . သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

အထင်ကရမေက ဂျေဝင်ပြီး ဘုတောတော့ သက္ကရာဇ်မှာ မျက်လုံးမျက်ဆံတွေ အကုန်ပြုးကာ

“မလုပ်ပါနဲ့ အထင်ကရရယ်. . ကျွန်တော့်မှာ သူနဲ့တွဲရုံက မလွယ်ဘူးလေ. . ဒီကြော်ငြာလေးတောင် ကံကောင်းလို့ ရိုက်ခွင့်ရတာ”

အထင်ကရမေရဲ့မျက်စောင်းက သက္ကရာဇ်ဆီ ဒိုင်းခနဲရောက်လာခဲ့သည်။

“အထင်ကရ ငိုက်ဆာပြီလား. . ရှုတင်ထမင်း စားဖူးတယ်ရှိအောင် စားသွားဦးလေ”

သူ့ကြည့်ရတာ ချမ်းနေပုံပဲ။ ပြောသာပြောနေတာ သွားချင်း ရိုက်တော့မလား မသိဘူး။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ခပ်တင်းတင်းပိုက်ထားသေးသည်။

သူ့တပည့်တွေ အလိုက်သိပုံများပြောပါတယ်။ ဒီအတိုင်းကို ရုပ်ကြည့်နေကြတာ။

အမြင်မတော်တော့ သူမပဲ ဝင်ပြောရပြန်ပြီပေါ့။

“ဟဲ့. . ဟိုမှာ နင်တို့ဆရာ ချမ်းနေပြီလေ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ယူပြီး သုတ်ပေးကြပါလား. . ဆံပင်တွေ သေချာသုတ်ပေး၊ အေးလိုက်ပူလိုက်နဲ့ နှာတွေစေးကုန်တော့မှာပဲ”

ဒီကောင်မလေး ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ အသက်သာ ငယ်တာ. . အကုန်လုံး ထောင့်စေ့နေအောင်တော့ ခိုင်းတတ်သား။

တောရုံ သုတ်ပေးနေတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျတော့ အထင်ကရမေက တောရုံလက်ထဲမှမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူလိုက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

“နင်သုတ်နေတာကလဲဟယ်.. ဒီမှာ ကြည့်.. ဟောဒီလို သုတ်ရတယ်”

သူမ အရပ်မမိုတမိလေးနဲ့ ခြေဖျားထောက်ပြီး သုတ်ပေးရှာ သည်။ ဘာ perfume လဲတော့ မသိဘူး.. သင်းသင်းလေးနဲ့ ရစ်ထဲ တန်းရောက်သွားတာ။

အပြုအစုတော်တဲ့ ကောင်မလေး ရုထားတယ်ဆိုပြီး ရှုတင် က လူတွေတော့ သူ့ကို ဝိုင်းပြီးအထင်ကြီးကြတော့မှာပဲ။

ဟိုနှစ်ကောင်က စပ်ဖြူဖြူရုပ်တွေနဲ့ အနားမှာ ရပ်ပြီး ကြည့် နေကြလို့ သူက ပထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထမင်းသွားယူတော့လေကွာ.. မင်းသား စားမလို့ လေး ယောက်စာလို့ပြော.. ကြားလား”

တောရုံတို့ထွက်သွားတော့ အထင်ကရမေက

“သက္ကရာဇ်ရယ်.. ရှင်လူတွေက ပုံမကျပါဘူး.. သူတို့ကို ကောင်းကောင်း training ပေးရဦးမယ်”

“မင်းသားရေ.. မင်းသမီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်.. သူနဲ့ အတူတူ ထမင်းလာစားပါတဲ့”

မင်းသမီးရဲ့အလှဖန်တီးရှင် မာမိက သက္ကရာဇ်ကို သူတို့နဲ့ အတူ ထမင်းလာစားဖို့ ခေါ်သည်။

ဒါကို ဘသားချောကလည်း မငြင်းရှာ။

“ဪ.. လာခဲ့မယ်နော် မာမိ”

“ဟယ်.. မာမိတဲ့လား သားရယ်၊ သူမိမိတွေလိုပါပဲလား..

တို့နာမည်ကလေး မကြီးနန်းတဲ့.. ခေါ်ကြည့်ပါလားဟင်”

အရေးထဲ မာမိကြီးက သူငယ်လာဖမ်းနေသေးတယ်။ သက္က ရာဇ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့မင်းသားကလည်း ချက်ချင်းပဲ မကြီးနန်းဖြစ်သွား ပါရော။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ.. နောက်ဆို ကျွန်တော် မကြီးနန်းလို့ပဲ ခေါ် မယ်နော်”

မာမိကြီးက သဘောတော်ကျပြီး သက္ကရာဇ်ရဲ့မေးဖျားလေး ကို ဆတ်ခနဲကိုင်ကာ ဘယ်လိုအသံကြီးနဲ့ပြောလိုက်မှန်း မသိပါဘူး။

“ချစ်စရာလေးတော့”

အဲဒီအသံကြီးကို အထင်ကရမေ အသည်းတွေ ယားလိုက် တာ..

“သွားပြီ.. လာခဲ့နော်”

လမ်းလျှောက်တာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခါနေတာပဲ။ တောရုံနဲ့ ကောက်ရ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်တွေကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာ သည်။

“ဆရာနဲ့အစ်မ စားလို့ရပါပြီ”

“အထင်ကရ စားနှင့်နော်... ကျွန်တော် ခဏသွားပြီး ပြန်လာ ခဲ့မယ် သိလား”

ခွင့်တောင်းသံလား၊ အသိပေးသံလားတော့ မသိပါဘူး။

အထင်ကရမေက -

“ရှင်ကလေး... အခြောက်မကြီး လာခေါ်လည်း လိုက်တာပဲ နော်... မိန်းကလေးတွေဆို မပြောတော့ပါဘူး”

“ဪ... ဒါကတော့ ကိုယ်က မင်းသားအသစ်ဆိုတော့ တွေ့ တဲ့နေရာမှာ promotion ဆင်းရတာပေါ့... ခဏပဲနော်... ဒီဗျက်မှာ လေး ခဏသွားပြပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြောပြေးပြေးနဲ့ သူကတော့ သွားပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူမှာ တော့ ဘယ်သူ့ကိုပေါက်ကွဲလို့ကွဲရမှန်း မသိ။ ဒါနဲ့ နီးရာလူကို ကောက် မဲပစ်လိုက်တာပေါ့။

“သွား... ပြန်ယူသွား၊ ဒီထမင်းတွေ ငါမစားဘူး”

“ဒါဆို ဘာစားမှာလဲဟင်... ကျွန်တော်တို့မှာ ငှက်ပျောသီး ပါတယ်... စားပါလား”

“အယုတ်တမာကောင်၊ နင်တို့ငှက်ပျောသီး ငါက ဘာလုပ် ရမှာလဲ... နင်တို့ဆရာလာမှ အဝကျွေးလိုက်သိလား”

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ တောရုံနဲ့ ကောက်ရကို အော်ငေါက်ပစ် ပြီး ဆရာမကြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံးလည်း သက္ကရာဇ် ဆိုတဲ့ မင်းသားကို ပါးစပ်သေနတ်ပစ်ကာ ပြောက်ဒဏ်တွေ ဖောက်လာ ခဲ့သည်။

“နာအား... ဗျက်နှာရူး... ဟွန်း... ကောင်မလေးတွေ မြင်ရင် တော်သလင်းလရောက်တဲ့ ဟိုဒင်းလိုပဲ... အပြီးလေးကို နှန့်လို့”

ကားကို စိတ်ရှိတိုင်း အရှိန်မြှင့်တာ မောင်းနေမိသည်။ နံဘေး မှာ ကားတစ်စီး ကပ်ပါလာပြီး ကားထဲက ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အထင်ကရမေကို ဖွန်လိုက်ကြောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က

“ကောင်မလေးက မဆိုးဘူးဟ... ကားကို ဖော်မြူလာဝမ်း ပြိုင်ပွဲတွေထဲကလို မောင်းပေမယ့် ပါးစပ်ကတော့ ဘုရားစာတွေသာ တွေ့ရွတ်လို့”

ဖွန်ကြောင်တဲ့သူက ကြောင်မြူ။ သက္ကရာဇ်က အထင်ကရမေ ဆီ ဖုန်းခေါ်နေသည်။ ကောက်တေးမလေးကို ပြန်ချော့ချင်ပေမယ့် မကောက်တေးက ငါးကြိမ်လုံးလုံး ဖုန်းမကိုင်ပေ။

နောက်ဆုံး ဖုန်းပါ ပိတ်ချသွားသေးသည်။

သက္ကရာဇ်က တောရုံနဲ့ ကောက်ရကို ဆူသည်။

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

“သူပြန်သွားတာ မင်းတို့က မတားဘူးလား”

“မသိပါဘူး ဆရာရယ်၊ ပထမတော့ သူက အကောင်းကြီး ပါ... ထမင်းစားမလားဆိုတော့ မစားဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်က သူ့ ငှက်ပျောသီးကိုသွားကျွေးတာ... အဲဒီမှာ စိတ်ကောက်ပြီးပြန်သွားတော့ တာပဲ... ပြီးတော့ ပြောသွားသေးတယ်... နင်တို့ငှက်ပျောသီး နင်တို့ ဆရာလာမှကျွေးတဲ့... ဆရာ စားမလားဟင်”

သက္ကရာဇ်က တောရုံခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲခေါက်ထည့်လိုက် ပြီး -

“ငတုံးတွေ... ငအတွေ... ဟင်... အရိပ်သုံးပါးလည်း မသိ၊ အလိုက်ကန်းဆိုးလည်း မသိ၊ ဘာမှသုံးစားလို့မရဘူး၊ သွား... နောက် တစ်ဆင်းနဲ့အတွက် လဲမယ့်အင်္ကျီတွေ သွားယူ”

အဲဒီနေ့က အထင်ကရမပြန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့အာရုံ တွေက စုစည်းလို့မရတော့ဘဲ ရွာတင်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေလေသည်။

(၉)

အိပ်မပျော်လို့ ညက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရသည်။ အိပ်ဆေးအရှိန်နဲ့ လူက ထချင်ပေမယ့် မျက်လုံးက မဖွင့်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ လို့ ဆက်ပြီး မှိန်းနေတုန်း လေးလေးသက်ရဲ့ငှက်ဆိုးထိုးသကြီးက အိပ် မက်တွေကို လာဖျက်ဆီးနေသည်။

“ဆရာမကြီးရေ... ထတော့ဟေ့၊ အောက်မှာ နင့်ရဲ့mother နဲ့ grandmother စောင့်နေတော်မူတယ်၊ မြန်မြန်ကြွခဲ့ပါတဲ့”

ဒီအိမ်မှာ အာဇာနည်အရိပ်ဆုံးနှစ်ယောက် ဆိုတော့ မထချင် လည်း အတင်းပြုပြီး ထလာခဲ့ရသည်။ သွားမတိုက် မျက်နှာမသစ် နဲ့ ဆင်းလာပြီး မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းကာ ဘွားရွှေ့ရှေ့က ဆိုဖာပေါ် မှာ မှိပြီးထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒေါ်ရွှေငှက်က သမီးရဲ့ပုံစံကို အကဲဖမ်းကာ

www.burmeseclassic.com

“မနေ့ညက game ဆော့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား၊ အိပ်ချိန်မမှန်
စားချိန်မမှန်နဲ့ နင် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးနော် အထင်ကရမေ”

“သိပါတယ် အမေရဲ့... ကလေးမဟုတ်လို့ အပျိုဖြစ်နေတာ
ပေါ့”

ဘွားရွှေဥက ဝင်ပြီး

“အေး ညည်းကိုယ်ညည်း အပျိုမှန်းသိတော့ ကောင်းတာပေါ့
အေး၊ အဘွားနဲ့ နင့်အမေ တိုင်ပင်နေတာ ငါ့မြေးလေးကို အိမ်ထောင်
ဖက်တွေ့ပေးမလို့”

“ဟမ်”

ဆရာမကြီးရဲ့အသံက အံ့သြပြီး အကျယ်ကြီးထွက်လာလေ
သည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာတုန်း အလန့်တကြားနဲ့”

“ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး လုံးဝမတွေ့ဘူး သမီးမှ ယောက်ျား
မလိုချင်သေးတာ”

ဒေါ်ရွှေငဝါက သမီးကို ရွှေ့ပြည်အေးတရားဟောလေသည်။

“သမီးရယ် ခုတွေ့ ခုယူခိုင်းတာမှမဟုတ်တာ အဲဒီလူနဲ့ တွေ့
ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုက်ညီတယ်ဆိုမှ အမေတို့က စိစဉ်ပေးမှာ
လေ ခုတော့ တွေ့ရုံပဲတွေ့ကြည့် ဟုတ်ပြီလား”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဘွားရွှေဥက တစ်မျိုး။

“မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးက သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ရ
ဘယ် သမီးရဲ့... နော် အရွယ်လွန်သွားရင် ရွေးစရာက ရှားသွားရော”

“ဒါဆို သမီးက ငယ်ငယ်ပေးတယ်လေ အဘွားရဲ့သား လေး
လေးသက်ကို အရင်အိမ်ထောင်ဖက်ပေးတွေ့လိုက်ပါလားဟင်”

“ပြောလိုက်ရင် အတွန့်တွေ့ အတက်တွေနဲ့ ဟိုက ယောက်ျား
လေး မိန်းမမရလည်း အချိန်တန် ရှာစားလို့ရတယ်”

ဘွားရွှေဥရဲ့ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် စကားကြောင့် ဆရာမ
ကြီးရဲ့အမေက

“အမေ့စကားက ဘာကြီးလဲ ကလေးရှေ့မှာ”ဟု နားရှက်ဟန်
ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

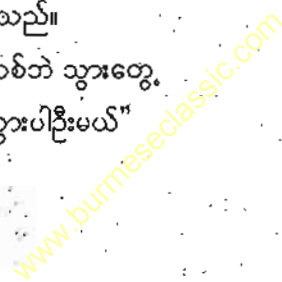
“ဪ ယောက်ျားလေးတွေက အချိန်တန်ရင် သူတို့ထမင်း
သူတို့ရှာစားလို့ရတယ်လေ ငါပြောတာမဟုတ်လို့လား အဲဒါကြောင့်

အောင်ရွှေသွေးနဲ့ ဒီနေ့ပဲတွေ့လိုက်တော့ သမီးရေ”

“ရတယ်လေ အခု ဒီပုံအတိုင်းသွားတွေ့လို့ဖြစ်တယ်မို့လား”
မိုက်ကယ်သက်က ဘေးကနေပြီးထအော်သည်။

“ဒီကောင်မလေး သွားမတိုက် မျက်နှာမသစ်ဘဲ သွားတွေ့
မယ်။ ဟိုကောင်ကတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါဦးမယ်”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဆရာမကြီးက ဦးလေးဖြစ်သူကို စွာသည်။

“လေးလေးသက်က ဟိုင်းကြီးကျွန်းက မျိုးစေ့ မီးတို့က ရန်
ငြိကျွန်းက မျိုးစေ့ အပင်သန်ပြီးသား ဟင်း ဟင်း”

“ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ သမီးလေး
မောင်ရွှေသွေးနဲ့တွေ့ရင်သာ လူကြီးတွေ မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်အောင်
မလုပ်လာနဲ့ ကြားလား”

ဒေါ်ရွှေငူဝါရဲ့စကားကို ဆရာမကြီးက စောဒကတက်စေ
သည်။

“သူ့သဘောနဲ့သူ နောက်ဆုတ်သွားရင်ကော”

“အမယ်လေး ငါ့သမီးလို ရုပ်ရည် ငါ့သမီးလို အဆင့်အတန်း
မျိုးကိုမှ နောက်ဆုတ်မယ်ဆိုရင် ဒီကောင်က ထမင်းစားတဲ့သူမဟုတ်
တော့ဘူး”

“သူ့ဘာကို ကောင်းဘောကန်ရင် သမီးဘက်က ပွဲသိမ်းခေ
မှုတ်ပြီးသားနော်အမေ နောက်မှ သမီးကို အပြစ်လာမပြောနဲ့”

လေးလေးသက်က သူ့တူမကို အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့်

“ပင်နယ်တီလေးတော့ ပေးကန်လိုက်ပါလားဟယ် ဒါမှ
က ကြည့်လို့ကောင်းတာ”

“အရေးထဲ ဒီဘောရူးကတစ်မျိုး”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ဒေါ်ရွှေငူဝါက မိုက်ကယ်သက်ကို ပွစီ၊ ပွစီပြောပြီး သမီးဖြစ်
သူကို မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ

“ဒီည မေမေ စိစဉ်လိုက်တော့မယ်နော် သမီးသာ လှလှလေး
ပြင်ဆင်ပြီး သွားတွေ့ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

လေသံလေးက ချိုပြီးနဲ့ နေသည်။ အဲဒါဆို သတိအကြီးကြီး
သားပေတော့။

ဆရာမကြီးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ဝါ၊
ဉာဏ်ခရမ်းရောင် အရောင်စုံသုံးကာ ဉာဏ်ထုတ်နေတော့သည်။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

(၁၀)

ဆရာမကြီးသည် သူ့အမေ ကျေနပ်စေရန်၊ ဧည့်ပြုလှစေရန် ရောင်းပန်းပွင့်စေရန် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ တစ်နာရီကြီးများတောင် အနံ့ယူကာ ကိုရိုးယားမလေးတွေ့ရုံလောက်အောင် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်နေမိသည်။ အလှပြင်ရင်းကပဲ သက္ကရာဇ်ဆီကဖုန်း ဘယ်အချိန် လာလဲလို့ နားက စွင့်တော်မူရသေးသည်။

“သမီးရေ ပြီးပြီလားဟေ့ ခြောက်နာရီထိုးတော့မယ်နော်”

ဒေါ်ရွှေငဝါက သမီး ဖြစ်သူကို တပ်လှန့်ပြီး ဝင်လာသည်အလှဆုံးပြင်ထားတဲ့ အထင်ကရက dinner သွားမည့် ဝတ်စုံလှလေးဖြင့် ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးစွာ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြပြီး

“I'm ready မာမီ ဒီမှာကြည့် သမီး လှရဲ့လားဟင်”

“Oh! my God လှလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒီပုံအတိုင်း မောင်ရွှေသွေးတို့ ငါ့သမီးကို အိမ်မှ ပြန်လွှတ်ပါမလားမသိဘူးကွ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဟင်း . . ဟင်း”

“မေမေ သမီးတို့က နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ ရမှာလားဟင်”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့၊ သမီးတို့ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အဲလေ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ခရေစေ့တွင်းကျလေလာကြပေါ့”

“သမီးလည်း ဒါပဲပြောမလို့ မေမေရဲ့ သမီးက သူနဲ့တွေ့ကြည့်ပြီး သမီးလက်ခံနိုင်တဲ့ယောက်ျားမျိုးဆို လုံးဝအချိန်မဆွဲတော့ဘူး ချက်ချင်းအဖြေပြန်ပေးမလို့ စဉ်းစားထားတာ မေမေပါနေလို့ရှိရင် မလွတ်လပ်ဘူးလေ အဟင်း”

ဒေါ်ရွှေငဝါက သူမရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်အသာဖိကာ

“အမယ်လေး ပြောတော့ဖြင့် မတွေ့ချင်ဘူးဆို၊ ခုတော့ . .

ညည်းပဲ ကဲနေတာ တွေ့တောင်မတွေ့ရသေးဘူး နေဦး နင့်အဖေဆီ သူ့သမီးကဲနေတဲ့ပုံ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး viberနဲ့ ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“သွားမယ် သွားမယ် သမီးနောက်ကျနေရင် ရွှေသွေးလေး

တစ်ယောက်တည်းစောင့်နေရဦးမယ်”

ဆတ်ကော့ လတ်ကော့ဖြင့် တက်ကြွနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို

ဆေးများ မှားစားမိသလား ဟု နည်းနည်းတော့ သံသယဝင်ချင်လာသည်။ ဒေါ်ရွှေငဝါက ကားကို သတိထားမောင်းနေရင်းမှ သမီးဖြစ်သူကို မိန့်ခွန်းတွေ ချွေရသေးသည်။

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“သမီး ထမင်းစားရင် သူ့ကိုအရင်ဦးချပြီးမှ စားနော်”

“ဟုတ်”

“မိန်းကလေးပီပီသသ စားနော် သမီး... ပါးစပ်က ပလပ် ပလပ်နဲ့ အသံထွက်စေနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“အရေးကြီးဆုံးဟာ ပြောရဦးမယ် ခုမှအိမ်ထောင်ဘက်တွေ တာ ဆိုပေမယ့် ပထမအကြိမ်မှာပဲ သူက ကိုယ့်ကို အပြတ်ပြီသွားစေဖို့ က သမီးရဲ့အစွမ်းအစပဲ... ဈေးဦးပေါက်မှာ ဈေးဦးမလန်စေနဲ့ ကြား တယ်နော်”

“ဟမ်... အမေ့စကားက ဘာကြီးလဲ ဈေးဦးပေါက်တွေရော ဈေးဦးလန်တာရော ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ”

“စကားကောင်းနေတာနဲ့ ဆိုင်ရှေ့တောင် ရောက်လာပြီ”

“Western Park ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဒေါ်ရွှေငဝါက သမီးကို ရှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“ကဲ... သမီး... သတင်းကောင်း ကြားချင်တယ်နော် မေမေ သွားပြီ ရှစ်နာရီခွဲမှ ပြန်လာခေါ်မယ်”

“နေဦး မေမေ ကားပေါ်က ဝှိုးချလေး ချရဦးမယ်”

အထင်ကရမေက ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဘယ်အချိန်က

တည်းက လာထည့်ထားမှန်းမသိတဲ့ ဝှိုးချဲကြီးကို တံခါးဖွင့်ပြီး ချနေပြီ။

“ဟဲ့ အဲဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့ အတွားလေ ရေချိုးခန်းမှာချော် လဲပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်လို့ သမီးက ဒါနပြုမလို့ပါ။ ဒီမှာပဲ လာယူ မယ်ဆိုလို့”

ဒေါ်ရွှေငဝါက စိတ်မသက်မသာပုံစံဖြင့် သမီးကိုကြည့်ကာ

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သမီးရယ်... အိမ်မှာ လာယူခိုင်းလိုက် ရင် ပြီးရော”

“သူတို့က ဒီနားလေးတင်နေတာ မေမေ... အပန်းမကြီးပါ ဘူး။ မေမေ သွားတော့လေ”

“အေး အေး သွားပြီနော် သမီး”

အမေ ထွက်သွားတာနဲ့ အထင်ကရတို့ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ပါ တော့သည်။ ဝိတ်တာကောင်လေးတွေက အထင်ကရမေ့ကို ပြုပြုပြီး ကြည့်ကြသည်။ မကြည့်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားလေ။ လမ်းလည်း လျှောက် နိုင် အကောင်းတိုင်းရှိနေတဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ကောင်မလေးက ခေါက် ထားတဲ့ ဝှိုးချဲကိုချကာ ဝှိုးချဲပေါ်မှာ ခပ်တည်တည်ဝင်ထိုင်ပြီး ဝိတ်တာ ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“အစ်မ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကောင်လေးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ပြောလာသည်။

“ကိုရွှေသွေးရှိတဲ့အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးပါ မောင်လေး။”

နားမလည်အံ့ဩတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကောင်လေးက အထင်ကရကိုကြည့်ပြီး

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ဝှီးချဲ့ကို စပြီး တွန်းပါတော့သည်။ ရွှေသွေးရှိတဲ့ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို အသာလေးဖွင့်လိုက်စဉ် မျှော်လင့်ခြင်းများစွာနဲ့မျက်လုံးတစ်စုံဟာ တံခါးဝဆီမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေသည်။ ရွှေသွေးဟာ သူနဲ့လာတွေ့မည့် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်မလေးကို အိပ်မက်ထဲက နတ်သမီးကလေးလို အစွမ်းကုန် မျှော်လင့်ထားပုံနဲ့ သည်။ ထိုင်ရာမှမတ်တတ်ထရပ်ပြီး ကြိုနေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ပန်းစည်းလေးနှင့်။

ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာကတော့ သူ့ရင်ထဲ တန်းပြီးရောက်လာတဲ့ကောင်မလေးဆို ဒူးထောက်ပြီးတော့ ပန်းစည်းကိုပေးမည်ပေါ့။

ဝင်လာတဲ့ကောင်မလေးက ဝှီးချဲ့နဲ့မို့ ရှေ့မှာကိုင်ထားတဲ့ မှော်စည်းလေးက မသိမသာနဲ့ နောက်ကိုရောက်သွားသည်။ ရွှေသွေးက

“ညီမ အခန်းမှားနေပြီထင်တယ်”

ဟု လှမ်းပြောတော့ ဆရာမကြီးက

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

“မမှားပါဘူး။ ကျွန်မက ဒေါ်ရွှေငူဝါရဲ့သမီး အထင်ကရမေပါရှင်”

“ခင်ဗျာ”

ရွှေသွေး ဆိုတဲ့ သကောင်သားက အထင်ကရမေကို တစ်လှည့် ဝှီးချဲ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ဇီးကွက်လို ပြူးလို့ ရုပ်ကလည်း ပုံမလာ ပန်းမလာ။

“ဟိုလေ ကျွန်မက ဒုက္ခိတမို့လို့ မတွေ့တော့ဘူးဆိုလည်း ရတယ်နော် ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့”

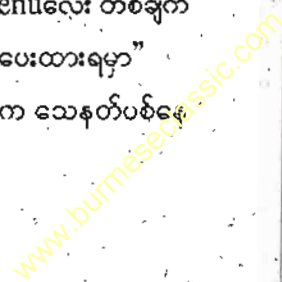
“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းအံ့ဩသွားလို့ပါ”

ရွှေသွေးက ဝိတ်တာလက်ထဲမှ ဝှီးချဲ့ကိုပြောင်းယူကာ စားပွဲရှေ့မှာ နေရာချပေးလိုက်သည်။ သူကတော့ အထင်ကရမေရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူး ကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရ။ ကြည့်ရတာ ဒုက္ခိတမို့ ကျွေးချင် မွေးချင်စိတ်ကုန်သွားတာလား မသိပါဘူး။

“ကိုရွှေသွေး. . . ကျွန်မ ဗိုက်ဆာပြီ. . . menuလေး တစ်ချက်လောက် ပေးပါဦး. . . အမှန်ဆို ရှင်က ကြိုပြီး မှာပေးထားရမှာ”

လက်က menu ကို လှမ်းယူပြီး ပါးစပ်က သေနတ်ပစ်နေ

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

သည်။ ရွှေသွေးဆိုတဲ့ မှန်ကြောင်ကြီးက အူတူတူအတတနဲ့ သူ့ကိုပြန် ကြည့်နေသည်။ အထင်ကရမေက သူမ စားချင်သော ဈေးကြီးပေဆီ သည့် ဟင်းလျာများကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ မှာချနေသည်။

“ဘဲကင်”

ရွှေသွေး မျက်နှာညိုသွားသည်။

“ပုစွန်တန်ပူရာ”

ပိုပြီး ညိုသွားသည်။

“ဝက်စတူးပေါက်စီ”

ညိုရာမှ မည်းလာသည်။

“ဂဏန်းပျော့ချဉ်စပ်”

မည်းရာမှ နီလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို မသိ မသာလေး ဟပြီး ကြည့်သည်။ ကောင်မလေးနဲ့ လာတွေ့ပါတယ်ဆို မှ အိတ်ထဲမှာ ဖောင်းနေအောင် ပါရမှာပေါ့။ အိတ်ဖောင်းမှ ကောင်မ လေးက စိတ်ပြောင်းမှာလေ။ ခုတော့ သူ့အိတ်ကပ်က ပြားပြားလေး ရယ်။ အထင်ကရမေက အမြင်ကတ်ပြီး ဆက်မှာနေသည်။

“ဒီ... ဒီမှာ”

ရွှေသွေးအသံက တုံးပိနေတဲ့ ဖားအော်သံလိုဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မကိုခေါ်တာလား၊ ကျွန်မနာမည် အထင်ကရမေလေ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“ခင်ဗျား မှာတာတွေ အရမ်းများနေပြီ... ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်တည်း စားမှာလေ။ ဘယ်လိုမှ ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မကုန်ရင် အိမ်ထုပ်သွားမှာပေါ့။ ဒီဟင်းတွေဆို အမေရော အဘွားပါ ကြိုက်မှကြိုက်”

ပြောလို့မရမှန်းသိတော့ ရွှေသွေးက နောက်တစ်မျိုးပြောင်း ပြီး ပြောသည်။

“ဒါဆို American System ပဲနော်”

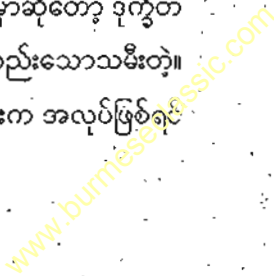
အမေပြောတော့ဖြင့် ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ သူငွေသားဆို ပဲ။ အခုတွေ့နေရတာတော့ တစ်ပြားကိုနှစ်ပြားခွာပြီး နှပ်ချေးကို ငပိ လုပ်စားမည့် လူမျိုး။

မြန်မာပြည်ထဲမှာတော့ တော်တော်ရှားပါးမည့် ယောက်ျားမျိုး ပင်။

“မရှင်းနိုင်ဘူး။ ရှင်ကစပြီး တွေ့ဖို့ခေါ်တာ ရှင်ပဲ ရှင်း။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ရှင်က ကျွန်မအကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“သိပ်တော့မသိပါဘူး။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လာပြတယ်။ ဓာတ်ပုံ ထဲမှာတော့ လှသလိုလို့ပဲ။ ခက်တာက ဓာတ်ပုံထဲမှာဆိုတော့ ဒုက္ခိတ မှန်းမှ မသိရတာ။ ပြီးတော့ သူငွေသမီး၊ တစ်ဦးတည်းသောသမီးတဲ့။ အဒေါ်ဆီတလည်း အမွေတွေ ရဦးမယ်တဲ့။ ပွဲစားက အလုပ်ဖြစ်ရင်

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ပွဲခ သိန်းတစ်ရာတောင် တောင်းတာဗျ။ ကျုပ်မှာ ငါးဆယ်နဲ့ မနည်း ဆစ်ထားရတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဗျာ ခုတော့ ငါးဆယ်လည်းမကုန် တော့ဘူး။ အောက်ပိုင်းကြီးသေနေမှတော့ ရွှေထွက်နေပါစေ မယူတော့ ပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား သုံးစားလို့မှ မရတာ”

ရွှေသွေးရဲ့ပိုးဝိုးပက်စက်အပြောကို အထင်ကရမေက ရွှန်း ရွှန်းဝေအောင် ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင် ဟုတ်တာပေါ့... အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ ဒုက္ခိတမကို ယူမိရင် ရှင်ရဲ့ မျိုးဆက်ပြတ်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့။ အဲဒီ တော့... ရှင်... ကျွန်မကို မယူတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မှာထားတဲ့ ဟင်းတွေ ဝိုက်ဝအောင်စားပြီးမှ ပြန်မယ်။ ကျေးဇူးပဲ ကိုရွှေသွေးရေ”

သူများမသိထားရေစာ စားရလို့လားမသိဘူး။ စားလို့ကောင်း မှကောင်း။ ရွှေသွေးက ဝိတ်တာကိုခေါ်ပြီး ကျသင့်ငွေတော့ ရှင်းပေး သွားသေးသည်။

“ကျွန်တော် နောက်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားလို့ သွား လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အချိန်ရှိတုန်း မြန်မြန်သွား ကိုရွှေသွေးရေ ကျွန်မအထင်ပြော ရရင် အဲဒီတစ်ယောက်ဆို ချိုင်းထောက်နဲ့လာမလား မသိဘူးနော်”

ရွှေသွေးက အယူသီးပုံရသည်။ ပါးစပ်မှ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“ဖွဟဲ့... ဖွ... ဖွ... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရ ဘာတင် ကျွန်တော် ကံဆိုးလှပြီ”

ရွှေသွေးထွက်သွားတော့မှ အထင်ကရမေက ငိုက်နှိပ်ပြီး အူ တက်မတတ် အော်ရယ်လေသည်။ ထိုင်နေတဲ့ ဦးချဲ့ပေါ်မှ ထကာ... ဝိတ်တာကောင်လေးကို ဦးချဲ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ စဉ်းစားမိပြီး

“မောင်လေး... ဒီဟာကြီး မမ အသုံးမလိုတော့ဘူး။ မောင် လေး ယူသွားတော့နော်”

စေတနာဗရပွဲနဲ့ ပေးကာမှပဲ ကောင်လေးက ခေါင်းတခါခါ နဲ့ အတင်းငြင်းပါတော့သည်။

“နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ အစ်မရယ်... ဒါကြီးတော့ မယူပါရစေနဲ့ ဘူး ကျွန်တော့်မှာ ခြေထောက်တွေ အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်ဗျ”

“ဟဲ့... နင်ထိုင်ဖို့ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ နင်တို့ရပ်ကွက်ထဲ က အသုံးလိုတဲ့သူကို ပေးလိုက်ပေါ့... ဒါကြီး အိမ်ပြန်ယူလို့ မဖြစ်လို့ မိဟယ်။ ရော့... မုန့်ဖိုးငါးထောင် ယူသွား”

ကောင်လေးလက်ထဲ ပန်းရောင် ဆင်တစ်ကောင် ထည့်ပေး သိုက်မှ ဈေးတည့်သွားသည်။ အထင်ကရမေရဲ့ဖုန်းထဲမှာ သက္ကရာဇ်ပို့ သားတဲ့ messageတွေ တန်းစီနေသည်။

“အထင်ကရ ဖုန်းခေါ်ရင် ကိုင်ပါ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“အထင်ကရ ထပ်ပြီးတွေ့ချင်တယ်”

“အထင်ကရ တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

ကောင်မလေး ဘယ်နှယောက်ကို ကျကျလုပ်ထားသလဲ
တော့ မသိပါဘူး။ ချောတဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာကြီးပဲ။ နောက်ဆုံး
message မှာတော့ အထင်ကရမဟာ ဘယ်လိုမှ တင်းမခံနိုင်တော့
ဘဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။ မင်းသားက အထင်ကရမေကို

“Chit Tal”

ဆိုပဲ။ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလာမှတော့ တစ်ဆင့်
တော့ လျော့ပေးရမှာပေါ့လေ။ အထင်ကရမေက သက္ကရာဇ်ဆီ ဖုန်း
ခေါ်ပြီး missed call ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ချက်ချင်းပဲ ဖုန်း
ပြန်ခေါ်လာသည်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး စိတ်ဆိုးပြေပြီလားဟင်”

ဒီနေ့နဲ့ဆို သူ့ကို စိတ်ကောက်တာ နာရီလေးဆယ်လောက်
ရှိပြီ။

“ဘာလို့ ပြေရမှာလဲ”

“ပြေပါကွာ... အထင်ကရ အဲလိုကြီး စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွား
တော့ ကိုယ်လုံးဝနေလို့မရဘူး။ တကယ်ပြောတာ . . . ညကလည်း အဲ
လို မပျော်လို့ ကိုယ် message တွေ ပို့ထားတာ တွေ့လားဟင်”

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

အထင်ကရမေရဲ့ အသံက ဘုဆယ်ဆတ်လေး ထွက်လာ
သည်။

“တွေ့သားပဲ”

“အားလုံးကို တွေ့တာလား”

“တွေ့ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“အထင်ကရ မနက်ဖြန်ကျရင် တွေ့မယ်လေနော်. . . 365
မှာ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

ဆရာမကြီးက အထာကြီးနဲ့ ပဲနည်းနည်းတော့ ကျွေးသေး
သည်။

“အခြေအနေအရပဲ . . . ဒါနဲ့ . . . ရှင့်ကိုမေးစရာရှိသေးတယ်
ရှင်က ကောင်မလေးတွေဆီ ဟိုနှစ်လုံးကို ပို့နေကျလား”

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိဘဲ မေးချလိုက်တော့ သက္ကရာဇ်ခမျာ
လန့်သွားပုံရသည်။

“ဗျာ . . . ဘာနှစ်လုံးလဲ”

“ဟိုအောက်ကဟာလေ”

ပြောကာမှ ပိုရှုပ်ကုန်ပြီ။ အထင်ကရမေက အစဖော်ရမှာ
တို့ ရှက်နေပုံရသည်။

နှစ်လုံးတည်းနဲ့ တိုင်ပတ်နေသည်။

ဆောင်းညပြာဆိုစာပေ

“ဪ... သိပြီ... သိပြီ၊ ချစ်တယ်လို့ရေးထားတာ မဟုတ်လား”

“အင်း” ဟု အသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အချစ်တွေ အသလောက် မပေါ်ပါဘူး... အထင်ကရတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်ဖူးတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ရှင်က မင်းသမီးကိုတောင် လူရှေ့သူရှေ့မှာ နမ်းရဲသေးတဲ့ဥစ္စာ... ကွယ်ရာမှာဆို ဘယ်လောက်တောင် ခြေရှုပ်လိုက်မလဲ မသိဘူး”

“အမယ်... အမယ်... သူများကိုပဲ အပြစ်ပြောမနေနဲ့ အထင်ကရကို မေးရဦးမယ်... ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေလို့ ဖုန်းမကိုင်တာလဲဟင်”

ကြားစွင်လေးတော့ ရသွားပြီ။ ဆရာမကြီးက ခေါင်းလေးကို မော့ကာ

“အိမ်က စီစဉ်ပေးလို့ အိမ်ထောင်ဘက်သွားတွေ့တာလေ”

“ဘာ... ဘယ်လို... ဘယ်သူနဲ့လဲ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲဟင် အထင်ကရကရော သူ့ကို သဘောကျလား၊ သူကရော အထင်ကရကို ပြုံးပြပြီးငမ်းသလား။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား... ဟာ... ခေါင်းတွေတောင် မူးလာပြီ ရင်ပူလိုက်တာကွာ”

အထင်ကရမေက သက္ကရာဇ်ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကြည့်ပြီး တဟင်းဟင်းနှင့် ကျေနပ်စွာ ရယ်နေသည်။

“အသက်လေးဘာလေးရှုပါဦးလား သက္ကရာဇ်ရယ်... ကျွန်မက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ယူမှာ၊ ကိုယ် မချစ်လို့ကတော့ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပါစေ မစဉ်းစားဘူး”

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့ကွာ... ကိုယ်ဖြင့် ရင်ထဲ ထိတ်သွားတာပဲ။ ကိုယ့်အတွက် ပါရမီပြည့်ဖက်က အထင်ကရပဲဆိုတာ လုံးဝသေချာသွားပြီ... အဲဒီတော့ အထင်ကရဘက်က အဖြေပြန်ပေးဖို့ပဲ ဆိုတော့တယ်။ ကဲ ပြော... ဘယ်တော့ အဖြေပေးမှာလဲ”

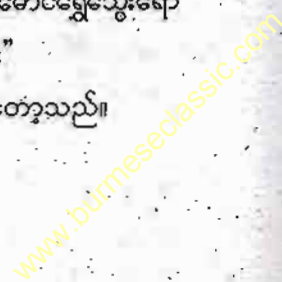
ရှက်လိုက်တာနော် မိန်းကလေးပီပီ အခုပဲ အဖြေပေးလိုက်မိင် ကောင်းမလား။ ဖုန်းက second call ဝင်နေပြီမို့ အထင်ကရက

“သက္ကရာဇ်ရေ... အမေ ဖုန်းဆက်နေပြီ... ပြန်လာခေါ်နေပြီလား မသိဘူး။ ဒါပဲနော်... နောက်မှ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

second call ကို ကိုင်လိုက်တော့ အမေက ချွန်းချွန်းဝေအောင် မေးပါတော့သည်။

“သမီးရယ်... ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ၊ မောင်ရွှေသွေးရော ပြန်သွားပြီလား... ဘယ်လိုလဲ အိုကေတယ်မို့လား”

ဆရာမကြီးက ဆိုင်းမပါမီဆင့်နဲ့ ဝိုပါတော့သည်။

“အီး.. ဟီး..”

“ဟဲ့.. သမီး၊ သမီးလေး.. ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ၊ ဘာလဲ ရွှေသွေးက သမီးကို အာဘွားပေးလိုက်လို့လား”

“အာဘွားပေးရင် ဒီလိုငိုပါ့မလား မေမေရဲ့.. သူကလေး.. သမီးကို သမီးတို့.. ဟီး..”

“ဪ.. အရေးထဲ ငိုကြောက ရှည်နေရသေးတယ်ကွယ်”

“အဲဒီမှန်ကြောင်ပုလင်းဖင်ကြီးကလေး သမီးကို ရွှေထွက်ရောင်တောင် မယူဘူးတဲ့ မေမေရဲ့.. ဟီး”

“သမီးက သူ့ကို ဘာသွားပြောလိုက်လို့လဲ.. သူ စိတ်ဆူအောင် သွားစမိလို့လား သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း.. မေမေပြောသလို သမီးလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတာပဲ.. ထမင်းစားရင်လည်း အသံမထွက်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းလေးတောင် မင်းသမီးတွေလို ဖူးဖူးလေးဖြစ်အောင် စားတာ၊ ထမင်းတစ်လှော်စားတိုင်း သူ့ကို မျက်စိတစ်ခါပစ်ပြတယ် မေမေ၊ နှုတ်ခမ်းပေးနေတဲ့ ဆီတွေကို သမီးက လျှာလေးနဲ့တောင် သပ်ပြလိုက်တယ်.. အဲဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ မေမေရယ်.. သူက သမီးကို ကြိုဆိုမရဘူးဆိုပြီး မယူတော့တာ”

ရွှေငါးက သမီးငိုသံလေးကိုကြားပြီး အသည်းထဲက တဆူ

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

ဆတ်နာလာလေသည်။

“လာ.. သမီး.. အိမ်ပြန်မယ်၊ ဒင်းလိုကောင်မျိုးကို မလွမ်းလောက်ပါဘူး.. အမယ်လေး ငါ့သမီးကိုများ ဒင်းက ငြင်းရတယ်လို့ ငါ့ပါးစပ်နဲ့တော့ တွေ့ဦးမှာပါ”

ကားပေါ်ရောက်တော့ အထင်ကရမေက

“မေမေ.. သမီးကို နောက်တစ်ယောက်နဲ့တော့ ထပ်ပေးတွေ့ပါနဲ့တော့နော်.. သမီး မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်.. ငါ့သမီးလေး စိတ်တိုင်းကျသာ ရွေးချယ်ပေတော့.. ဒါပေမယ့် မေမေသဘောကျတဲ့သူမျိုးမှ လက်ခံနိုင်မယ်နော်”

သားအိမ်နှစ်ယောက် အပေးအယူတွေ တည်သွားကြသည်။

သက္ကရာဇ်ရေ..

ရှင့်ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကြိုက်လို့ မရတော့ဘူး။

ကျွန်မအမေပါ ကြိုက်အောင် ရှင်ကြိုးစားလိုက်ဦး။

အဲ.. ကျွန်မအဘွားလည်း ကြိုက်ဖို့လိုသေးတယ်ရှင့်။

ဆောင်း ညပြာဆိုစာပေ

အဘွားယောက်ျား အဘိုးက လည်ချောင်းမယားဘဲ ချောင်း
ကို တမင်ဟန်နုကာ

“အဟမ်း.. အဟမ်း.. အမေကြီးရေ.. စိတ်ပုတီး ကိုင်ပြီး
တရားအားထုတ်ရမယ့်အရွယ်ရောက်နေပြီနော်.. ဝင်လေ ဒီကာ၊ ထွက်
လေ ဆော်လမ္မန် လုပ်မနေနဲ့။”

“အမယ်လေး.. အမယ်လေး.. ကျွန်မကိုကျတော့ ပြော
တယ်.. ရှင်ကျတော့ ဟိုတစ်နေ့က Miss Universe ပြိုင်ပွဲအခွေ
ဝယ်ကြည့်တယ်လေ.. ဘာတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးနာမည်..”

အဘွားက မေ့နေတော့ အဘိုးက ထောက်ပေးသည်။

“သိလည်း မသိဘဲနဲ့ကွာ.. မိုးစက်ဝိုင်းတဲ့ မှတ်ထားဦး၊ နန်း
ခင်ဇေယျာတို့ ခင်ဝင့်ဝါတို့လည်း လှတာပဲ၊ ခင်ဝင့်ဝါလေးဆို Miss
တွေထဲမှာ အလှဆုံးအယောက်တစ်ရာထဲမှာ ပါနေတာကွ”

အဘွားက အဘိုးပေါင်ကို တစ်ချက် ဆော်ထည့်လိုက်ကာ
ပေါင်တွင်းကြောကို မိမိရရလိမ်ရင်း

“တွေ့လား သမီး.. ညည်းအဖေ နှာဘူးထနေတာ”
သူတို့ရန်ပွဲထဲကို အထင်ကရမေက လက်ဖက်ပန်းကန်လေး
တိုင်ကာ ဝင်လာပြီး(ဖျန်ဖြေတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့) ထောင်သည်။

“ကဲ.. လက်ဖက်သုပ်လေး စားလိုက်ကြဦး၊ ဒါမှ ရန်ဖြစ်ဖို့

(၁၁)

အဘိုး၊ ဘွားရွှေဥ၊ လေးလေးသက်နှင့် မေမေတို့ တီဗီထိုင်
ကြည့်နေကြသည်။

ခုတလော ရေပန်းစားနေတဲ့ ‘အိပ်မက်ဆုံရာ’ အစီအစဉ်ကို
သူတို့ တစ်အိမ်လုံး အစွဲကြီးစွဲနေကြသည်။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို ပြိုင်ပွဲမို့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူတွေ အမှတ်
များများ ရအောင် ဆုတောင်းရတာလည်း အမော။ လေးလေးသက်
ကပါ အဲဒီအစီအစဉ်ကိုစွဲနေတာ။

ဘွားရွှေဥက စပြီး

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းက လန်ထွက်နေတာပဲနော်.. တစ်နေ့တစ်
မျိုး ရိုးကိုမရိုးနိုင်ဘူး.. ဒီကနေ့ ငါကြိုက်တဲ့ ဒီကာလေးကို အမှတ်များ
များပေးလိုက်စမ်းပါ ဖြူဖြူရယ်”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

အားရှိသွားမှာ... သမီး အဘိုးကိုမေးရဦးမယ်၊ အဘိုးက နန်းခပ်ဇေယျာ တို့၊ ခင်ဝင့်ဝါတို့၊ မိုးစက်ပိုင်တို့ကို ဘာလို့သိနေတာလဲဟင်”

“သိဆို သူတို့က အတွင်းခံဝတ်လို့လေ”

“အဟိ... ခပ်... ခပ်”

“ဟား... ဟား... အဖေတို့က လုပ်ပြီ”

မိုက်ကယ်သက်နှင့် အထင်ကရမေ ပွဲကျနေကြသည်။ နေ ကူးဝတ်စုံဝတ်တာကို အဘိုးပြောလိုက်မှ အဘွားက ဘုမသိဘမသိနဲ့

“ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီကလေးမတွေ အတွင်းခံဝတ်

တာကအစ ရှင် သွားချောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား... အဘိုးကြီးနော် သေချင်နေပြီလား ပြောစမ်း”

“ရွှေ့နော်... ငါ သွားချောင်းစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ပုံတွေ အင် တာနက်ထဲမှာ တွေ့လို့ပြောပြတာ”

“ဟော ကြော်ငြာက ကောင်းတုန်းဆို ဝင်လာပြီ”

အထင်ကရ ကြည့်လိုက်တော့ သက္ကရာဇ်ရဲ့ ကြော်ငြာလေးဖြစ် နေသည်။

အဲဒီမင်းသမီးနဲ့ သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ကိုပီပြင်လွန်းနေတော့ ဒီကြော်ငြာ ပေါက်ဦးမှာပါ။

“သမီး... အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

အောင်း ညပြာ ဆိုစာလေ

အမေမေးတော့မှ အားလုံးက ကြော်ငြာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စား လာပုံရသည်။ အဘွားကပါ

“အေးဟဲ့... ချောချောလေး။ ကောင်မလေးနဲ့လည်း လိုက် တယ်နော်”

“မလိုက်ပါဘူး... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

အထင်ကရမေက ဝင်ပြီး ကန့်ကွက်တော့ လေးလေးသက်က

“အမယ်... လိုက်လိုက် မလိုက်လိုက် နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့နာနေ ရတာလဲ”

လို့ ဝင်ပြောသည်။ ဆရာမကြီးက မခံချင်စိတ်နဲ့...

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ... သူ့နာမည်က သက္ကရာဇ် မင်းသား သစ်လေးပေါ့... နယ်က လာတာ... အရမ်းလည်း ရိုးတယ်၊ သူက သမီးကို propose လုပ်ထားတာ မေမေ”

“ဟင်”

“ဟေ”

“ဘုရားရေ”

အာမေဇိုတ်သံတွေ တန်းစီပြီးထွက်လာသည်။ ကြော်ငြာဝင် ဦးသွားတော့ သီချင်းတောင် ပြန်ဆိုနေပြီ။

လေးလေးသက်က သူ့ကြိုက်တဲ့ ယူရီ ဆိုနေပြီဆိုတော့ အာရုံ

အောင်း ညပြာ ဆိုစာလေ

က ဟိုဘက်ရောက်သွားပေမယ့် ဘွားရွှေညွန့် မေမေကတော့ အထင်ကရကို စစ်လားဆေးလားလုပ်ကြပါသည်။

“သမီး.. အဲဒီကောင်လေးက ချမ်းသာလားဟင်”

“ညီအစ်ကို မောင်နှမများလား”

“သူတို့အမေက သဘောကောင်းလား”

“မေမေကလည်းလေ ငုဝါသမီးလေးကို ယောက္ခမအိမ်မှာ ပေးနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သဘောကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဝရုစိုက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

သူတို့ဟာသူတို့ မေး။ သူတို့ဟာ သူတို့ဖြေနဲ့ ဟုတ်နေကြတာပဲ။ အဘိုးက နားရွက်လာလို့လား မသိပါဘူး။ မသိမသာလေး ထထွက်သွားပြီ။

“ကောင်လေးက အလားအလာ ကောင်းမယ့်ပုံပဲ.. သမီးဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အောင်မြင်နေပါပြီ.. နောက်ဆို သူ့ဝင်ငွေက မနည်းဘူးမှာ.. ဒါပေမယ့် သမီးက အဲဒါတွေကိုမမက်ပါဘူး.. သမီးအပေါ်မှာ တကယ်ချစ်ရင် ကျန်တာတွေ ဘာမှမလိုဘူး.. နော်မေမေ.. မေမေပဲ သမီးတို့ကို အိမ်ပေါ်မှာ ခေါ်ထားမှာဆို”

“ဒါပေါ့.. ငါ့သမီးလေးကို ငါမှမခွဲနိုင်တာ”

“ငါ့မြေးက.. ဒီကောင်လေးကို သဘောကျနေပုံရတယ်.. ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား.. အဟင်း.. ဟင်း.. အဘွားတို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါနော်”

အထင်ကရမေက ရှက်ပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ လေးလေးသက်က အာပြုကြီးနဲ့ ထအော်သည်။

“ငါတော့ တူတစ်ယောက် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရဦးမယ်ဟေ့၊ ဆရာမကြီးရေ.. နင်တို့ ဝဋ်လည်ဖို့သာ ပြင်ထားနော်.. ငါ့ကို နိုင်စားထားသမျှ နင် ခံရမယ်သာမှတ်.. ဟွန်း”

“သမီးရေ.. သမီးတို့ချင်း အဆင်ပြေရင် အိမ်ကို တစ်ရက် လောက်ခေါ်ခဲ့လေ.. မေမေတို့ဝိုင်းပြီး အကဲခတ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ပျော်လိုက်တာ။

ဒီမိသားစုမှာ လူဖြစ်ရတာ အရမ်း ကံကောင်းတာပဲ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရင်ဖွင့်လို့ရတယ်။ တိုင်ပင်လို့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။

လှေကားထစ်ပေါ် ပြေးတက်လာတဲ့ အထင်ကရမေရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ မြူးကြွနေသည်။ သွက်လက်နေသည်။ ဒါဆို သူ့ကို ချစ်မိနေတာ ၁၀၀% သေချာနေပြီပေါ့။

ဆရာမကြီးလို့... - ၁၄၆

သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုလည်း မျှဝေချင်
တယ်...

ဝမ်းနည်းနာကျင်စရာတွေကိုလည်း ဝေမျှပြီး အတူခံစားချင်
တယ်။

ဝါဆိုရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေ အမြန်ဖြစ်မှပါပဲ။

(၁၂)

ချစ်သူ... ကိုယ့်ချစ်သူက ဟိုးဝေးလံတဲ့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ
မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝင်ရိုးစွန်းဆီမှာလည်း မဟုတ်ဘူး... ကိုယ် ရှိ
နေတဲ့ ရိုက်ကွင်းနေရာနဲ့ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် သွားရင် ရောက်နိုင်
တဲ့ ရွှေတောင်ကြားထဲက ခြံကြီးတစ်ခြံမှာ ရှိနေတာပါ။

ခါဖြင့် ကိုယ် သူ့ကို ဘာလို့လွမ်းနေတာလဲ... လွမ်းတာကို
လွမ်းတယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ... အထင်ကရရယ်... သိပ်မကြာခင်မှာ
ခရစ္စမတ်ကို ရောက်တော့မယ်။ ဆောင်းခိုဖို့အတွက် ဆောင်းခိုငှက်
လေးတွေကို ဟိုးတိုက်ခေါင်မိုးနီတွေအပေါ်မှာ တွေ့နေရပြီ။

ဟင့်အင်း... ကိုယ်က သူတို့နဲ့အတူ ဆောင်းမခိုချင်ဘူး။

ချစ်သူလေးနဲ့ပဲ ဆောင်းခိုချင်တာပေါ့။ ရွှေဖြစ်မယ့်အရေး
တွေးပါဆိုရင်တောင် ဦးနှောက်ထဲက memory card က လက်ခံ
ညှိမဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီအရေးထက် ခုချိန်မှာ ပိုပြီးအရေးပါနေတာက ကိုယ့်ရဲ့ အထင်ကရမေလေးပေါ့။

“ဆရာ... ရိုက်တော့မယ်တဲ့ ခေါ်နေပြီ”

“လွမ်းတယ်ကွာ”

“ဗျာ”

တောရုံက အဆက်အစပ်မရှိပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အံ့သြပြီး ဗျာထွက်သွားသည်။

“မင်း မကြားဘူးလား၊ လွမ်းလို့လွမ်းတယ်လို့ ပြောနေတာလေကွာ”

“သိဘူးလေ၊ ဆရာဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်မလေးတွေက အများကြီးဆိုတော့ ဘယ်တစ်ယောက်ကိုလွမ်းနေတာလဲ... ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောမှပေါ့ဗျာ”

“တော်ပါပြီကွာ၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို အလွမ်းဋီကာချဲ့ပြနေလို့လည်း ကျွဲပလာတာကျွေးသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့”

ရိုက်ကွင်းမှာ စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်တော့ ဒိုင်ယာလော့(ခ်)တော့ ခဏခဏမှားနေသည်။ ခဏခဏမှားတော့ စိတ်သိပ်ရှည်တဲ့ ဒါရိုက်တာသူကြီးသျှိုက လော်ကြီးနဲ့အော်ပြီး တုတ်တော့တာပေါ့။

“ဟိတ်ကောင်... မင်းက ပြောတော့ မင်းသားတဲ့။ ဘာမင်

ဆောင်း ညပြော သို့စာပေ

သားလဲ... ဒိုင်ယာလော့(ခ်)တောင် ပိုင်အောင်မပြောနိုင်မှတော့ ဖာတ် ဝိဇ္ဇာတံရံတောင် လုပ်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူးကွ... ဒီရှုတင် တစ်ခုလုံးမှာ မင်းကလွဲရင် အားလုံးကောင်းတယ်၊ မင်းတစ်ကောင်ပဲ - ခက်သုံးကျေတာ”

သူ့ပြောနေကျ လက်သုံးစကားမို့ သက္ကရာဇ်လည်း အရေထူနေပါပြီ။

မထူနိုင်တဲ့ တစ်ယောက်သောသူကတော့

“ရှင်ကို အသုံးမကျဘူးလို့ တစ်ပြားမတန်အောင်ပြောနေတာ နာဘူးလား... ဘာလို့ ခဏခဏမှားနေတာလဲ၊ ပြန်ရိုက်... ဒီတစ်ခါ အားရင် ချက်ချင်းလှည့်ပြန်မှာနော်”

ဘယ်သူရှိရမလဲ။ သူ့ရဲ့အထင်ကရမေပေါ့။ မမက ရိုက်ကွင်း ဘုရင်ကြီးကိုတောင် အမိန့်ပြန်ပေးရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး။

“အန်ကယ်... သူ့ကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးပြန်ရိုက်ပေးလိုက်ပါ... ဒီတစ်ဆင်းနဲ့မှာ အဆင်မပြေရင် အန်ကယ်လော်ကြီး သမီးကိုသာ ပေးပေးတော့၊ အန်ကယ်အစား သမီးပဲ အော်ပေးလိုက်တော့မယ်၊ အန်ကယ် ပါးစပ်ညောင်းမှာစိုးလို့နော်”

ရှုတင်ကို အားဆေးလေးရောက်လာပြီဆိုတော့ မင်းသားက ပြီး အသက်ဝင်လာသည်။ အရင်က မင်းသမီးကို ဖက်ရမှာ အားနာ

ဆောင်း ညပြော သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

နေတဲ့သူက ခုကျတော့ အထင်ကရအားကိုးနဲ့ မင်းသမီးကို ဖက်ရဲလှသည်။

One cut one scene ဆိုတော့ ဒါရိုက်တာကြီးလည်း အော်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့။ အော်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ သူ့ရဲ့လော်ကြီးက ဆရာမကြီးလက်ထဲ ရောက်နေပြီကိုး။

သူ့အိမ်မှာ သူ ဆရာလုပ်တာ အားမရလို့ သူများရှုတင်အထိလာပြီး ဆရာ လုပ်တာက ဆိုးသည်။ ရှုတင်မှာက လူပေါင်းစုံတော့ ကွယ်ရာမှာ အထင်ကရမေအကြောင်းကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး နာနာ အတင်အုပ်လေတော့သည်။ ဇာတ်ပို့ကောင်မလေးတစ်ယောက်က

“သူက အကောင်သမီးလား မသိဘူးနော်၊ မင်းသားအပေါ်မှာ အတော်ပြောပျောင်းတာ... တို့ဒါရိုက်တာကြီးတောင် မီးသေဖေတာ ကြည့်ပါလားဟဲ့”

နောက်တစ်ယောက်ကတော့

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဟဲ့... ပုံစံကိုက ဆရာမကြီးအထာနဲ့ ဘဝင်လေဟပ်နေတာ”

“အမယ်လေး... အကောင်သမီးမဟုတ်ရင်တောင် ခရီးနီသေတော့ ဟုတ်မှာပဲ”

ပြောချင်တာ ပြောကြပါစေလေ။ ဆရာမကြီးတို့က ဘာမှ

တာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့သိတာက သက္ကရာဇ်ကို ကာကွယ်ဖို့။ သူများအနိမ်မခံရဖို့... ဒါပဲ။

သူ့ကိုထိရင် ကိုယ့်ကိုပြောနေသလိုပဲ နာသည်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူမလည်း မသိဘူး။ ရိုးရိုးလေးတွေးရင် တိုးတိုးလေး အဖြေထွက်လာသည်။

အဲဒါ... အချစ်ပေါ့။

သက္ကရာဇ်က ဒါရိုက်တာနားမှာ monitor ထိုင်ကြည့်ပြီး ဆရာလုပ်နေတဲ့ အထင်ကရမေကို သဘောအကျကြီးကျနေသည်။

“အန်ကယ်... နှစ်ကျပ်ကွက်လေး ဆွဲပြပါလား... အဲဒါဆို မင်းသားရုပ်လေးက ပိုပြီးကြွလာမှာ”

“ဟဲ့... မင်းသားက ကြွလာပေမယ့် မင်းသမီးက ဝါးသွားမှာပေါ့... ငါလိုချင်တာက နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာပေါ်က mood တွေ ဘစ်ပြိုင်တည်းလိုချင်တာ”

“အန်ကယ်... သမီးကို စိတ်ဆိုးတာလားဟင်... စိတ်ဆိုးရင် မအော်ရဘူးလေ... အော်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ကျက်သရေ ရှိပြီးသား ရုပ်ကြီးက ပိုပြီးအိုစာလာတယ်။ သမီးပြောတာက ဟိုမင်းသမီးက နံပါတ်နှစ်နေရာမှာ ဂဏန်း ငြိမ်နေပြီလေ... အန်ကယ်တပည့်က နေရာမှမရသေးတာ”

ခုပဲ သတ်လိုက်၊ ခုပဲ လေပြည်လေးသွေးလိုက်၊ ခုပဲ အချွေ
ကျွေးလိုက်၊ခုပဲ အချွေကျွေးနဲ့ တတ်ပဲ တတ်နိုင်လွန်းသည့်ကောင်မလေး
သူ ကြည့်နေတာမြင်တော့ ကောင်မလေးက monitor မှာ
မှထလာသည်။

“မောနေပြီလား မင်းသား”

“ဟာ.. ကိုယ့်ကို အဲလိုကြီးမခေါ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်းသား
မဖြစ်ချင်ဘူး.. သရုပ်ဆောင်ပဲ ဖြစ်ချင်တာ.. အထင်ကရ ပင်ပန်းခဲ
ပြီနော်.. ဒီကပြန်ရင် ကိုယ်နဲ့ ညစာအတူစားမယ်လေနော်”

ပန်းနုရောင်မျက်နှာလေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။
အထင်ကရမေက သူမလက်ကိုင်ပဝါလေးကို လှမ်းပေးတော့

“ရော့.. ချွေးတွေသုတ်လိုက်ဦး၊ ဘယ်မှာ သွားစားမှာလဲ”

“အထင်ကရ စားချင်တဲ့နေရာမှာ ကျွေးမယ်လေ.. တစ်
တော့ရှိတယ်.. ကျွေးပြီးရင်တော့ အဖြေပြန်တောင်းမှာနော်”

မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စိုက်ကြည့်ပြီး အတည်ပေါက်နဲ့
လိုက်တော့ ကောင်မလေးရှက်သွားပုံရသည်။

“dinner တစ်ပွဲနဲ့ တစ်သက်လုံးလဲရမှာ မတန်ပါဘူးနော်
သက္ကရာဇ်က ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးပြီး

“နောက်ဆို တစ်သက်လုံးလုပ်ကျွေးပါမယ်ဗျာ”

“အမယ်.. အမယ်.. သူ့ကို ဘယ်သူက အဖြေပေးသေးလို့
လဲ.. တစ်ယောက်တည်း သေချာနေလိုက်တာ”

“ညကျရင် အခန်းပိတ်ပြီး အစည်းအဝေးကျင်းပမယ်လေ..
အဖြေမပေးရင် အိမ်ပြန်မလွတ်တော့ဘူး”

တောရုံက သူတို့နှစ်ယောက်အနားကို အမောတင်ကာပြေး
လာတာ -

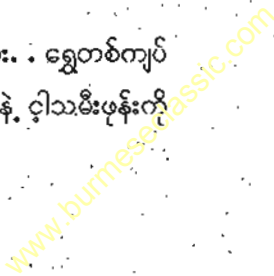
“မလွတ်လို့မရတော့ဘူး ဆရာရေ ဒီကောင်ကို ပြန်လွှတ်မှ
ကို ရတော့မှာ၊ ဟိုမှာ ကျိုင်အကြီးကြီး တက်နေပြီ၊ ကောက်ရလေ..
မင်းသမီးဖုန်းကိုသွားကိုင်ပြီး အောက်ကျသွားလို့ ဖုန်းပျက်သွားလား၊
ကွဲသွားလားမသိဘူး၊ မင်းသမီးအမေကတော့ ရေလည်ပွဲကြမ်းနေတာ”

“ဟာ.. ဒီကောင်တော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ၊ အဲဒါမှကျိုင်
ပဲ.. အဲဒီမင်းသမီးအမေက ရပ်ကွက်ထဲက စရိုက်ကွာ၊ ပါးစပ် အရမ်း
ကြမ်းတာ.. နေဦး.. ငါသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သက္ကရာဇ်နောက်မှာ အထင်ကရမေက ကပ်ပြီးပါလာသည်။
ထင်သည့်အတိုင်းပင် မင်းသမီးအမေက အတော်ကြီးကို ပွဲကြမ်းနေပါ

သည်။

“ဒီဖုန်းတစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးကို မင်းသိသလား.. ရွှေတစ်ကျပ်
သားဖိုးလောက်ရှိတယ်ဟဲ့.. နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ငါ့သမီးဖုန်းကို

ခွဲပစ်တဲ့အကောင်... ခုချက်ချင်း လာလျော်ပေး... မလျော်နိုင်လို့ကတော့ ငါ့အကြောင်းသိပြီသာ မှတ်တော့”

“အန်တီ... သူ့အစား ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... သူက အူကြောင်ကြားလေးမို့ပါ”

သတ္တရာဇ်က လေချိုလေးသွေးတော့ အဘွားကြီးက ပိုဆီလာသည်။

“ပါးစပ်နဲ့ တောင်းပန်တာတော့ လူတိုင်းလုပ်တတ်တာပေါ့ မင်းသားရယ်... ဒီမှာက ကွဲသွားပြီ၊ ပျက်စီးသွားပြီလေ... အကောင်အတိုင်းမှပြန်မရနိုင်တော့တာ”

“ဒီဖုန်းအတွက် ဘယ်လောက် လျော်ပေးရမလဲ... ပြောအန်တီ”

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဝင်ပြောမိသူက အထင်ကရမေ ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ... လျော်ပေးမလို့ မေးနေတာလား”

အထင်ကရမေက သူမ ကိုင်လာတဲ့ COACH တံဆိပ်အိတ်လှလှလေးကိုဖွင့်ကာ ဆင်တစ်အုပ်နဲ့ထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုပြီး အလျော်ပေးလာသည်။

“ရော့... အားလုံး ခြောက်သိန်း”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

အားလုံးက အထင်ကရမေကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေကြပေမယ့် မင်းသမီးအမေကတော့ ပိုက်ဆံခြောက်သိန်းကို သူ့အိတ်အကြီးကြီးထဲထည့်ဖို့ ပြင်နေလေပြီ။

“အန်တီကို ကျွန်မ ဖုန်းအသစ်တစ်လုံးဖို့ လျော်ပြီးပြီဆိုတော့ အန်တီလက်ထဲကဖုန်း ကျွန်မကို ပြန်ပေးခဲ့ပါ”

အထင်ကရမေက ဖုန်းကို ပေါ်တင်ကြီး တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းသမီးအမေကလည်း ပါးလိုက်တာမှလှုပ်လို့။

“ချက်ချင်းပေးလို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွဲ့၊ ဒီဖုန်းထဲမှာ သမီးရဲ့ ပုံတွေ အများကြီးပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ အာဝင်ချောင်တာက တောရုံ။

“ဘာပုံတွေလဲ အန်တီ၊ အင်တာနက်ပေါ်က ပုံတွေမျိုးလား” မင်းသားက တောရုံပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်ပေမယ့် မမိတော့။

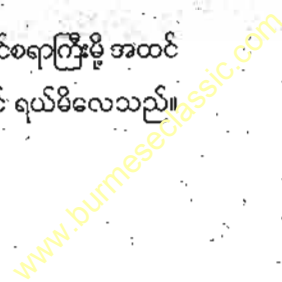
မင်းသမီးအမေက ဘီလူးဆိုင်းတီးပြီး ဝင်လာပြန်ပြီပေါ့။

“နင်က ဘာကောင်မို့လို့ ငါ့သမီးကို စော်ကားနေရတာလဲ အင်... ပဲစားတဲ့ တောသားကများ စကားပြောရင် လူပါးဝလို့ ငါ့ပါးခွက်လိုက်ရင် ပေါင်ကျိုးသွားဦးမယ်”

အဘွားကြီးစွာတေးလန်နေတာက ရယ်ချင်စရာကြီးမို့ အထင်ကရမေမှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မိလေသည်။

အာဝင်ချောင်တာက ရယ်ချင်စရာကြီးမို့ အထင်ကရမေမှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မိလေသည်။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

“ခစ်. . ခစ်”

“ဟဲ့. . ညည်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်ချင်လို့ပေါ့. . အန်တီစကားက ရယ်ချင်စရာကြီးကိုး. . ပါးရိုက်တဲ့ကိစ္စ ပေါင်ကျိုးရတယ်လို့. . အဟိ. . တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး”
သက္ကရာဇ်က အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလို့ အားလုံးရဲ့ရှေ့က နေဝင်ပြီး တောင်းပန်ရသည်။

“အန်တီရယ်. . အားလုံးကိုယ်စား ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်. . သူတို့တွေက အပြောအဆိုမတတ်လို့ပါ ဗွေမယူပါနဲ့”

“မင်းမျက်နှာထောက်နေလို့ ငါစိတ်လျှော့ထားတာနော်. . နောက်တစ်ခါ ဒီလိုကောင်တွေ ပါလာရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ့သမီးတွဲရိုက်ဖို့ ငါစဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

အမယ်လေး. . အမယ်လေး ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ။ သူ့သမီးက ရွှေထွက်နေတာကျလို့။ အထင်ကရမေကလည်း သေးသေးတင်မခံတတ်တဲ့အစားထဲကဆိုတော့ ပက်ခနဲပြန်ပြောပြီးသား။

“အင်းပေါ့လေ. . ခုတော့ ပြောအားရှိမှာပေါ့. . နောက်ဆဲ သက္ကရာဇ်နာမည်ကြီးသွားရင် တွဲချင်လွန်းလို့ ရက်ပေးပါ. . ရက်ပေးပါနဲ့ ပြန်လိုက်မတောင်းပါနဲ့”

“ဟဲ့. . ဒီတစ်ယောက်က ရိုင်းလှချည်လား. . နေစမ်းပါဦး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

သူက မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ. . အိစိကလီလား အအိပြေလား”

အထင်ကရမေရဲ့ဒေါသတွေ ထောင်းခနဲထွက်လာသည်။ လူတို့များ သမီးချင်းမစာမနာ အပျော်တွဲနေတယ်ထင်နေသလားမသိဘူး။

“ဒီရုပ်ကို သေချာကြည့်ပြီးမှပြောပါ အန်တီ၊ အိစိကလီရုပ်မဟုတ်ဘူး. . ကျွန်မက သက္ကရာဇ်ရဲ့ချစ်သူ”

သူ့နားကြားမလွဲပါဘူး။ အထင်ကရမေက သူ့ရဲ့ချစ်သူလို့ ပြောလိုက်သလားလို့။

ဘေးနားကနှစ်ကောင်ကို သေချာအောင် ထပ်ပြီးမေးရသေးသည်။

“သူ. . သူ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်. . မင်းတို့လည်း ကြားဘယ်မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်လေ. . သူက ဆရာရည်းစားလို့ပြောလိုက်တာ”
ကောက်ရက ဝင်ပြောတော့ တောရုံက ကောက်ရခေါင်းကို

ဆစ်ချက်ခေါက်ပြီး
“ဘာရည်းစားလဲ. . ချစ်သူလို့ပြောလိုက်တာကွ”

“ဪ. . အရေးထဲ မင်းတို့က တစ်မျိုး၊ ချစ်သူနဲ့ရည်းစားအတူတူပေါ့ကွ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

သေချာပြီဆိုမှ သက္ကရာဇ်က မင်းသမီးအမေဆီမှာ ခံဝန်ချက်ကို ပါးစပ်နဲ့ထိုးလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ သူက ကျွန်တော့်ကောင်မလေးပါ ကျွန်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်”

သက္ကရာဇ်က အထင်ကရမေလက်လေးကိုဆွဲပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ကားနားကိုရောက်တော့မှ ကောင်မလေးရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး တိုးတိုးလေးမေးသည်။

“ကိုယ့်ချစ်သူဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

အထင်ကရမေက နီးကပ်လှန်းနေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို... မကြည့်ရဲဘဲ

“သိ... ဘူး”

ဟု ပြောသည်။

မင်းသားက ပိုပြီးအသည်းယားလာပုံရသည်။

“တကယ်မသိဘူးလား၊ ခုနက ဟိုအဘွားကြီးကို မဏ္ဍပ်တို့တက်ပြတာ ဘယ်သူလဲ”

“သိရင်လည်း ပြီးရောပေါ့၊ ဘာလို့... ခဏခဏ လာမေးတာလဲ”

“ကြားချင်လို့”

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

ရှုတင်မန်နေဂျာက အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်း လာလုပ်ပြန်သည်။

“မင်းသားရေ ရိုက်မယ်တဲ့ဟေ့”

“လာပြီ”

မလာလို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ ဒီဒါရိုက်တာကြီးတော့ သူကြောက်ရသည်။ ဒီမှာကလည်း ကောင်မလေးဆီက အဖြေကို သူ့နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားချင်သေးသည်။

“ကဲ... ပြောလေ၊ ချစ်တယ်လို့... နှစ်လုံးတည်းဥစ္စာ”

“ပြောရင် သွားမှာလား”

“သွားမယ်... တကယ်သွားမှာ”

အထင်ကရမေက မျက်လုံးလေးကို စုံမှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေး

စုပြီး

“ချစ်တယ်... ချစ်တယ်”

ဟု အရှက်သည်းစွာပြောတော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ထဲပဲ ခုန်ရမလား။ ခုန်ရအောင်ကလည်း ရှုတင်မှာဆိုတော့ လူတွေက အများကြီး။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနည်းချုပ်ထိန်းပြီး လေထဲကို လက်သီးတစ်ချက်ငှေ့ပြီး ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“သွားတော့လေ”

ဆောင်း ညဖြာ သို့စာပေ

ဆရာမကြီးလို့... - ၁၆၀

“နေဦး.. မျက်နှာလေး ကြည့်လို့မဝသေးလို့.. စောင့်နေမှာလား”

“စောင့်နေမှာပေါ့.. သူပဲ dinner ကျွေးမယ်ဆိုပြီးတော့”

“ဒါဆို နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး တောင်းဆိုမယ်လေ၊ ကိုကိုလို့ခေါ်မှ dinner ကျွေးမယ်”

“တောင်းဆိုတာတွေက ပြီးလည်း မပြီးနိုင်တော့ဘူး.. သွားပါတော့ ကိုကိုရယ်.. တော်ကြာ ကိုကိုဒါရိုက်တာကြီးက လော်နဲ့အော်နေဦးမယ်”

သွားပြီဆိုပြီးတော့ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေသေးသည်။ အိမ်ပုံစံလေးကိုပဲ အထင်ကရမေတို့ စွဲသွားပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘွားရွှေ့ကို ကြွားလို့ရပြီ။

မေမေ့ကိုလည်း ကြွားလို့ရပြီ။

လေးလေးသက်ကိုတော့ ပိုပြီးကြွားရတာပေါ့။

ဆရာမကြီးမှာ ရည်းစားရပြီလို့...

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

(၁၃)

သမီးကညာ၊ အခါမလင့်စေနဲ့ တဲ့။ ခုတော့ သမီးလေးက အလားအလာအများကြီးရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ကို အရွယ်လွန်မီ အချိန်ကောင်းလေးမှာ ဆွစ်စ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ဒေါ်ရွှေငှါတစ်ယောက် ပါးစပ်မအားရတော့ဘူးပေါ့။ တွေ့သမျှလူကို မုန့်ကျွေးပြီး ကြွားရလွန်းလို့လေ။

ဒီနေ့လည်း အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်အိုးချက်ပြီး သူ့ရဲ့ဆွေအိုးတစ်အုပ်လုံးကို ဖိတ်မန္တကပြုကာ ကြွားပွဲကြီးကျင်းပပါတော့သည်။

လာတဲ့အမျိုးတွေက ယောက်ျားဘက်က တစ်ယောက်မှမပါဘူး။ ငှက်ဝါးထောင်ပဲ နားလို့ရတာဆိုတော့ အကုန်လုံး သူတို့ဘက်က ချည်းပဲ။ တူက မွေးတဲ့ ကလေးတွေရော၊ တူမ မွေးထားတဲ့ ခွေးတွေရော။ စုံပလုံနေသည်။

ဒေါ်ရွှေငှါရဲ့အသံက စာစာ စာစာနဲ့ညံ့လို့။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

“ဟဲ့... ပိတောက် ထည့်စားလေ။ ဧည့်သည်လုပ်မနေနဲ့... ဒီမှာ နင်ကြိုက်တဲ့ ဘူးသီးကြော်နဲ့ အိုးဘဲဥ... နင့်အိမ်ဦးနတ်ကြီး မပဲ ဘူးလား”

“သိတဲ့အတိုင်းပဲ မမရယ်၊ သူ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ appointment ယူတဲ့လူတွေ များလွန်းလို့ ပိတောက်လည်း သူနဲ့တွေ့ဖို့ appointment ယူရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဘွားရွှေက အမျိုးတွေစုံလို့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်နေသည်။
“ညည်းတို့တွေနော်... ငါ့သမက်မကောင်းကြောင်း ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ”

ဒေါ်ရွှေငုဝါနဲ့ ဒေါ်ရွှေပိတောက် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စပစ်ကာ

“သီတင်းကျွတ်တုန်းက ဆယ်သိန်းကန်တော့ထားလို့ သမက် ကောင်းနေတာ မဟုတ်လား အမေ”

“ငါ့သမက် သုံးယောက်လုံး မကောင်းတာ တစ်ယောက်... မရှိဘူးဟဲ့... ရှင်းပြီလား... ဟော... ငုဝါယောက်ဘူး ငါ့သမက်ကြီး... လည်း သင်္ဘောပေါ်ကနေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပို့ပေးနေတာ”

အမျိုးတွေက ဝိုင်းပြီး ဘွားရွှေက ကံကောင်းလိုက်တာလို့ ပြောပေးကြသည်။

အဲဒါနဲ့ပဲ သမီးပေးလို့တော်ရတဲ့ သမက်ကနေ မြေးသမက် ရုတော့မယ့်အကြောင်း တစ်ဆက်တည်း ကြော်ငြာဝင်ပါတော့သည်။

“ရွှေတို့ ကံကောင်းချက်ကတော့ မြေးသမက်ထိပဲဟေ့... ခဏနေရင် ငါ့ရဲ့မြေးသမက် ချောချောလေး လာတော့မယ်... အဲဒါ ငါတို့အမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့... နင်တို့တွေကို လှမ်းခေါ်ထားတာ”

မုန့်ဟင်းခါးစားနေတဲ့ အမျိုးတွေက ဇွန်းတွေကို ပြန်ချထားပြီး စပ်စုပါတော့သည်။

“အထင်ကရမေ ယောက်ျားယူတော့မှာလား”

“သူ့ကောင်လေးက ဘယ်ကလဲဟင်”

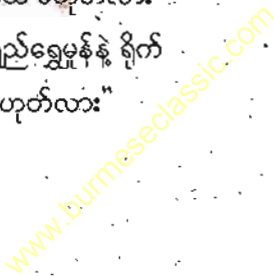
“ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ဘွားရွှေသမီးတွေတုန်းက အကုန်ဘောစီတွေနဲ့ရတာနော်၊ အခု မြေးမလေးရော အဲလိုပဲလား”

ရွှေငုဝါတို့ ငွင်ထဲကို ဝင်လာပြီပေါ့။

“ဒါပေါ့အေ... ငါ့သမီးက ဆရာမကြီးပဲ ဥစ္စာ... အခု သူ့ကောင်လေးက ရုပ်ရှင်မင်းသားသက္ကရာဇ်လေ၊ သီတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... သိတာပေါ့... မင်းသမီး ဝတ်ရည်ရွှေမုန့်နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ရေကူးဝတ်စုံကြော်ငြာထဲက ကောင်လေးမဟုတ်လား”

လား”

တယ်”

“ဟုတ်ပါတော်... ဟုတ်ပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ ချောတယ် မဟုတ်

“ချောမှချောဟေ့... အဲဒီကောင်လေးဆို ငါတို့လည်း ကြိုက်

အထင်ကရမေက သက္ကရာဇ်လက်ကိုဆွဲပြီး ဝင်လာသည်။

“ဘွားရေ... သမီးတို့လာပြီ၊ ဟယ်... လူစုံတက်စုံပါပဲလား

ကိုကို... ဒါ အသည်းလေးတို့အဖို့အကုန်ပဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... ကျွန်တော့်

နာမည်က သက္ကရာဇ်ပါ။ ရုပ်ရှင်နဲ့ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင်ပါ”

သက္ကရာဇ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း တစ်ခါတည်း ကြော်

ငြာတန်းဝင်သည်။ လေးလေးသက်က မတော်ရသေးသည့် တူတော်

မောင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး

“My name is မိုက်ကယ်သက်၊ ဆရာမကြီးရဲ့ဦးလေးတော်

ပါတယ်”

သက္ကရာဇ်ကလည်း ဦးလေးဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ပြားပြားဝယ်

ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုယ့်တူလို့

သားလို သဘောထားပြီး ဆုံးမပေးပါ”

ဆောင်း ညဖြာဆိုစာပေ

“ဒါနဲ့... နေ့စမ်းပါဦး... ငါ့တူမ ဆရာမကြီးက နာမည်တွေ
ဘာတွေ ပြောင်းသွားတာလားလို့... ခုနကြားလိုက်ပါတယ် အသည်း
လေးတဲ့... ဟဲ့... ဆရာမကြီး နင်နာမည်ပြောင်းရင် မုန့်လေးဘာလေး
ကျွေးဦးလေ”

ဘွားရွှေဥက မိုက်ကယ်သက် လက်မောင်းကို တဖြန်းဖြန်း
ရိုက်ပြီး

“နင်ဟာလေ... သူများချစ်သူတွေ ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တဲ့ဥစ္စာ...
ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား... နေဦး... ငါ့ကိုယ်ငါ မိတ်ဆက်ရဦးမယ်၊
အဘွားက ဒီအိမ်မှာ အသက်အကြီးဆုံး၊ ဒါပေမယ့် ရုပ်က အနုဆုံး...
နော်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

အားလုံးက မုန့်ဟင်းခါးတန်ခိုးနဲ့ ဝိုင်းပြီး ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

သက္ကရာဇ်ကပါ ဝင်ပြီးထောက်ခံပေးရသည်။

“အဘွား နုပျိုနေတာ ကျွန်တော် ဝင်လာကတည်းက တွေ့
တယ်... အသည်းလေး ပြောထားတဲ့ အသက်နဲ့ဆို တကယ်ကို မယ့်
ချင်စရာကြီးပဲ”

ဘွားရွှေဥ ကျေနပ်သွားသည်။ အထင်ကရမေက သူမအမေ
နဲ့ ဆက်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆောင်း ညဖြာဆိုစာပေ

“ဒါက သည်းလေးအမေ ဒေါ်ရွှေငူဝါတဲ့”

“တွေ့ရတာ လှလိုက်တာ မာမီရယ်”

“ဟယ် . . . ငါ့သမက်လောင်းလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဟဲ့ . . . ပီတောက် ကြားတယ်နော်”

ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးတွေလို ဖလန်း ဖလန်းထပြီး ညီမတ်ပါ လှည့်ပြီး ကြားရသေးသည်။ တစ်ဆွဲလုံး၊ တစ်မျိုးလုံး သတ္တရာကို ပိုင်းပြီးချစ်နေကြသည်မို့ မင်းသားခမျာ နေရထိုင်ရ နည်းနည်းခက်လာပါသည်။

ဆရာမကြီးရဲ့နှစ်ဝမ်းကွဲညီမတွေဆို အသေကဲတာ။

“မျက်နှာလေးက အစက်အပြောက်တောင် မရှိဘူးနော်၊ နည်းနည်းလောက် ကိုင်းကြည့်မယ်နော်”

ကိုင်းကြည့်မယ်ဆိုလည်း ရိုးရိုးသားသားကိုင်းတာ မဟုတ်ပါးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီးကို ဆွဲလိပ်ပစ်တာ။ နာလည်း အမျိုးတူပြိုင်မှာစိုးလို့ အောင့်ခံနေရတဲ့ဘဝ။ အထင်ကရမေက အော်သည်

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဖြည်းဖြည်းကိုင်းကြပါဟဲ့ . . . ငါ့ကိုကိုဟာက နှလေး”

အထင်ကရမေရဲ့နှစ်ဝမ်းကွဲမောင်တွေက ပိုင်းပြီးလှောင်ကြသည်။

“ဘယ်နေရာက နုနေတာလဲဟင်”

“သေနာလေးတွေ . . . စကားပြောတာ မမိုက်ခိုင်းနဲ့နော် . . .

သာ . . . ကိုကို၊ သူတို့နဲ့ စကားမပြောနဲ့တော့၊ ဒြယ်မှာ သည်းလေးတို့ သွားစကားပြောမယ်လေ”

သက္ကရာဇ်က အထင်ကရမေ ဆွဲခေါ် ရာနောက်ကို လိုက်သွားရင်း -

“အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဟု နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။ ဒေါ်ရွှေငူဝါရဲ့သမက်တော် နှိမ့်ခန်း ပြန်စပါတော့သည်။

“ကောင်လေးက သိပ်ပြီး ရည်မှန်တာပဲနော်၊ ငုဝါတော့လေ နေ့ကောင်းရက်သာရွှေ့ပြီး အမြန်သာ ပေးစားလိုက်ချင်တော့တာပါ။

ဒါမှ ငါလည်း နေ့တိုင်း ရှုတင်လိုက်လို့ရမှာ”

ဒေါ်ရွှေငူဝါရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ စံပယ်က

“ဟယ် . . . ကောင်းလိုက်တာ မမရယ်၊ စံပယ်တို့လည်း လိုက်မယ်လေ . . . မကောင်းဘူးလား၊ ရှုတင်ထမင်း စားဖူးသည်ရှိအောင်”

ဟု ပြောသည်။ ဒေါ်ရွှေပီတောက်က သူမရဲ့တူမလိုတစ်မျိုး၊ သမီးလိုတစ်သွယ် ချစ်ရတဲ့ အထင်ကရမေလေးအတွက် စိမ့်ကိန်းတွေ ဝင်ပြီး ဆွဲပါလေသည်။

“မမ... ကိုကြီးဖေသက်အောင်ကို အမြန်ပြန်ခေါ်လိုက်တော့
လေ... တူမလေးက ပိတောက်တို့ညီအစ်မတွေ မှန်းလို့မမိခဲ့တဲ့ အန
ပညာရှင်တစ်ယောက်ကို ဖူးစာဖက်အဖြစ် ရှာထားပြီးပြီပဲ... သူတို့မင်
လာပွဲကို အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်... ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါမှ တို့အမျိုးတွေအားလုံး နွဲ့လို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင် အမျိုး
တွေအားလုံးကို ခေါ်သွားခိုင်းရမယ်”

အမျိုးတစ်အုပ်လုံးက သဘောတော်ကျတယ်ဆိုတော့ ဆရာ
မကြီးတို့ ဘဝင်ကျပြီး... စင်ပေါ်ကနေ အပြုံးနဲ့ပြုံးနိုင်ပြီပေါ့။

(၁၄)

သူ့သား ညောက်တောက်လေး ရည်းစားရသွားပြီတဲ့။
ကောင်မလေးဘက်က အလွန်အလွန်ချမ်းသာတဲ့အကြောင်း
ကောက်ရတို့ပြောပြလို့ ဒေါ်ပေါက်စီမှာ တစ်ရွာလုံးလှည့်ပတ်ပြီး ကြား
ရတာ အမော။

အခုဆို သားက နာမည်လည်း အသင့်အတင့်ရနေပြီ။ သူ့
ဝင်ငွေလေးနဲ့သူ တစ်ခါတလေဆို နယ်မှာ သီချင်းသွားဆိုရင်းနဲ့
အမေ့ဆီ ဝင် ဝင်လာပြီး ကန်တော့သွားတတ်သည်။ သားနဲ့ပတ်သက်
ပြီး စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်ပေါက်စီမှာ သားဆီက ဖုန်း
လည်း လာပြီးရော သွေးကျဆေးတွေ သောက်ရပါလေရော။ သွေးတိုး
တာလည်း မပြောနဲ့လေ။ သားတော်မောင်သက္ကရာဇ်က -

“အမေ သားကို ရှုတင်စရိတ် သိန်းတစ်ရာလောက် ထုတ်ပေး
ပါဦး” ဆိုပဲ။

ဒေါ်ပေါက်စီနားထဲကို မိုးကြိုးအလုံးလိုက် ပစ်ထည့်လိုက် သလိုပဲ။

“အမယ်လေး ညောက်တောက်ရယ်၊ အရှေ့မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ကားတွေ ငွေပြန်မရဘူးလား... အမေ့မှာလည်း ရောင်းစရာ လယ်မရှိ တော့ပါဘူး သားရယ်... ငါ့ရဲ့ ရှိစုမဲ့စုလယ်ကွက်လေး ရောင်းပြန်ရင် လည်း နင့်အဖေနဲ့ ငါ ကျိုင်တတ်ရဦးမှာ”

“အမေရယ်၊ ရှေ့က ကားတွေ မထုတ်သေးတာ အကြောင်း ရှိလို့ဗျ... အခုရိုက်မဲ့ကားက မင်းသမီးကို ပရိသတ်တွေ ပိုကြိုက်လို့ ဒီကားလေး ထုတ်ပြီးမှ ရှေ့က ကားတွေထုတ်မလားလို့... နောက်ပြီး တော့ သားကောင်မလေးရဲ့ အမျိုးတွေက သားရှုတင်ကို လိုက်ကြည့် ချင်နေကြတာ... သူတို့ရှေ့မှာ ကောင်းကောင်းလေး ရိုက်ပြချင်လို့ပဲ အမေရယ် နော်... အမေ့ချွေးမလေးက ရေလည် ဘောစီနော်”

ဒေါ်ပေါက်စီလည်း မစားရ အညှော်ခံ လာကြွားပြနေလို့ စိတ်တွေ တိုလာပြီး

“ဒါဆိုရင်လည်း... နင့်ကောင်မလေးဆီက ချေးပြီးရိုက်ပေး ဟယ်”

“အမေက မပိုက်ဘူးဗျာ... ယူတောင် မယူရသေးဘူး၊ ကောင်မလေးရှေ့မှာ ကိုယ့်သား သိက္ခာကျအောင်လို့... ဟိုလေ... အမေ့ဆီ

မှာ မရှိရင် အဘိုးဆီက ခဏလှည့်ပေးပါလား၊ အမေက အဘိုးကို အတိုးပေးလိုက်ပေါ့”

အဘိုးဆိုတာ ဒေါ်ပေါက်စီရဲ့အဖေ ဦးစုံလင်းကိုပြောတာပါ။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပေမယ့် ငွေတိုးချေးစားတုန်း။

ဒေါ်ပေါက်စီက သက်ပြင်းကို အရှည်ကြီးချရင်း “ဘယ်နှလ ယူမှာလဲ”

“အလွန်ဆုံး ငါးလပေါ့ အမေရယ်... ဒီထက်ပိုမြန်ရင်လည်း မြန်မှာပေါ့”

“အေးလေ... နင့်အဘိုးကိုပဲ မေးကြည့်ရမှာပေါ့”

“အဟီး... အဲဒါကြောင့် အမေ့ကိုချစ်ရတာ၊ ရရင် အမြန်ဆုံး လွှဲပေးလိုက်နော် အမေ”

“အေး... အေး... ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“Thank you အမေ... ကျေးဇူး အမေ၊ ရဲ့ရဲ့ အမေ”

ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပြီးသကာလ ဒေါ်ပေါက်စီက

“ဪ... အလှူလေးရဲ့ ဖုန်းချပါတော့ တော်ကြာ ဖုန်းကတ် ဖို့ တစ်ခါထပ်ပေးနေရဦးမယ်”

ဒါရိုက်တာတွေ ရိုက်ကူးမှုအများဆုံးနေရာဖြစ်တဲ့ မျှော်စင် ကျွန်းထဲမှာ ဒီနေ့ ရှုတင်တည်ထားသည်။

အရင်ရိုက်ဖူးတဲ့ရှုတင်တွေမှာ လူအများဆုံးဆိုလို့ လေး-ငါး ဆယ်ထက် မပိုဖူးပါ။ ဒီနေ့ ရှုတင်မှာတော့ လူတစ်ရာကျော်နေသည်။ မို့ ရှုတင်မန်နေဂျာ ကျိုကျော်ထော်ထော်ခမျာ တော်တော်ဦးနှောက် ခြောက်နေရသည်။ ထုတ်ပေးထားတဲ့ ရှုတင် စရိတ်နဲ့လောက်ပါမလား။

မင်းသားကတော့ မတော်ရသေးတဲ့အမျိုးတွေ တစ်အုပ်ကြီး နဲ့ လေပေးပြောလို့၊ ပျော်လို့ရွှင်လို့။

သက္ကရာဇ်က တောရန်နဲ့ကောက်ရကို အလိုက်မသိလို့ ဆူနေ သည်။

“မင်းတို့ကွာ... ဒီမှာ ကိုယ့်အဘွားအရွယ်ကြီးက မတ်တတ် ရပ်ပြီးကြည့်နေရတာ... ခုံလေးဘာလေး ယူပေးလေကွာ”

ဒါရိုက်တာ သူကြီးလျှိုက အထင်ကရမေကို မြင်တာနဲ့ အလှူ လုပ်ချင်စိတ်တွေ လျော့ကုန်သည်။ ဒီမိန်းမကို ကွယ်ရာမှာ နာမည်အထူး ထားကြသည်။ ဆရာမကြီးမှ တကယ်ဆရာမကြီး။

သက္ကရာဇ်ဆိုတဲ့ သူ့တပည့်ကျော်ကတော့ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ ပေးဦးမည်။ သူကြီးလျှိုက ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်မှာ လော်တပ်ပြီးအော် သည်။

“ဟေ့ကောင်... သက္ကရာဇ် ဒီနေ့အဖို့ ရိုက်ဖြစ်ဦးမှာလား” အထင်ကရမေက ဒါရိုက်တာကြီးကို အားကျမခံ အဆင်သင့် ယူလာတဲ့ လော်နဲ့ပြန်အော်သည်။

“ရိုက်ဖြစ်လို့ ရှုတင်လာတာပေါ့ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့” အမယ်... ဒင်းကများ ငါ့ကို လော်နဲ့ပြန်အော်တယ်။ King of the Setဆိုတဲ့ဒါရိုက်တာရာထူးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ပြော ပြန်ရင်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရှုတင်မှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်သတ် တယ်ဆိုပြီး အင်တာနက်မှာ ပါလာဦးမယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက် တည်း ခံပြင်းနေတုန်း ဘွားရွှေဥက -

“ဟဲ့... ဟိုဒါရိုက်တာ ခဏလာဦး” ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်သည်။ ဒါရိုက်တာကိုခေါ်တာလား၊ မုန့်သည် ကို ခေါ်တာလားတော့ မသိဘူး။ လေသံက ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ။ ကိုယ့်ထက် အသက်ကြီးတော့လည်း ခိုသေသမှုနဲ့ သွားရတာ ပေါ့။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ အဘွား”

“ငါ့ရှေ့မှာ ငါ့ရဲ့ မြေးသမက်လေးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါကွယ်... ဖရူဿဝါစာတွေ ပြောရင်... ကိုယ်စောင့်နတ်တွေ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှာ သက်ရည်လောင်းပြီး ချိုချိုသာသာနဲ့ ဆက်ဆံပါမယ်”

အမယ်လေး... တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွဲလုံး ဆရာမကြီးတွေ့လာ။ အဘွားဆရာမကြီး ပြီးတော့ အမေဆရာမကြီးက တစ်စခန်းလှလာသည်။

“ဒီနေ့ရိုက်မယ့် ဇာတ်ညွှန်း ကျွန်မ ဖတ်ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်မသမက်လောင်းလေးကို ဆင်းရဲသားကား ပေးမရိုက်ပါနဲ့၊ အင်္ကျီမပါဘာမပါနဲ့ရှင်”

ဒါရိုက်တာကြီး ကြောင်သွားသည်။

“ဗျာ... အဲဒီအခန်းတွေ မပါပါဘူး... ဆင်ဆာကလည်း ခွဲမဖြုတ်လေ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ မအေးနဲ့သား၊ မောင်နဲ့နှမ ကြည့်ဖို့ မသင့်တော်တဲ့ကားမျိုး တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးဘူးဗျ”

“ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး... ရှင်က တစ်မျိုး၊ ကိုယ်ဝါသနာပါရာကို ကိုယ်ဆွဲပြီး တွေးတော့တာပဲ၊ ကျွန်မပြောချင်တာက မင်းသားကို အင်္ကျီအလန်းလေးတွေ ဝတ်စေချင်တာ... သူဌေးသားလို အခန်းမျိုးပေါ့... ခုတော့ရှင် မင်းသားက အင်္ကျီ မပါ ဗလာကျင်းပြီး ပုဆိုးတစ်ထည်တည်းနဲ့ ရေခပ်ရတယ်လို့... ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ”

“ဟာ... ကြိုက်တာပေါ့ဗျာ... ဘာလို့မကြိုက်ရမှာလဲ၊ ကောင်မလေးတွေက ဒါမျိုးမှကြိုက်တာ၊ မင်းသားက ဗလာကျင်းလေ... သူတို့က စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး ရင်ခုန်လေပဲ”

“ဟင့်အင်း... ရင်မခုန်စေနဲ့၊ ကိုကို့ကို့ ကျွန်မကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ရင်မခုန်စေရဘူး”

အထင်ကရမေက ပြတ်ပြတ်သားသား ရာသေပေးလာသည်။ ဒါရိုက်တာလည်း အနုပညာကြေးငွေမယူဘဲ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

မြန်မြန်ရိုက်ပြီး ရှုတင်မြန်မြန်ပြီးမှ နားအေးမည်မို့ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ပန်းကန်လုံးဖီးပြီး ရိုက်ပါတော့သည်။ သတ္တရာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီမို့ -

“ရယ်ဒီ... ဖိုက်... ဖိုး... သမီး... တူး... ဝမ်း... အင်္ကျီရှင်”
မင်းသမီး နယူးခင်ခင်က သတ္တရာကို ပါးဆွဲချသည်။

“ဖြန်း... တစ်ပြိုင်တည်း ငါးရုံနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်ဦး၊ ရှင်လို့ မနုဿီဟ ဖင်နှစ်ခွနဲ့ လူမျိုးက ကျွန်မလက်ဝါးနဲ့ပဲ တန်တယ်”

“မင်း ထင်ရာတွေ စွတ်မပြောနဲ့မေ၊ ငါ့မှာလည်း လူမှုရေးဆိုတာ ရှိတယ်... ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်... မင်းအထင်လွဲမှာမို့တာနဲ့ပဲ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေနဲ့ မပတ်သက်ရတော့ဘူးလား”

မင်းသားက ဒီနေ့ကျတော့ သရုပ်ဆောင်တာ mood တွေ စင်ပြီး အရမ်း... အရမ်းကို ကောင်းနေသည်။ အမျိုးတွေရွှေမှာ ဆံတော့ အသေလုပ်ပြနေတာ။ ခံဘက်ကဆိုပေမယ့် ပြန်ချေတာတွေက လုံးဝအသက်ဝင်နေသည်။

အသက်ဝင်လွန်းတော့လည်း ဘေးနားက ကြည့်နေတဲ့အဖို့ တစ်အုပ်က ပုခွံအုံကို တုတ်နဲ့ထိုးသလို ကြွလာပါလေရော။ အသံတွေ မျိုးစုံထွက်လာလို့ မနည်းတောင်းပန်ယူရသည်။

“ကစိ... ဘေးနားက လူတွေ ငြိမ်ငြိမ်နေပေးကြပါ။ စကား မပြောပါနဲ့။”

အရေးထဲ ဒါရိုက်တာကြည့်မယ့် monitor ရွှေမှာ ကလေးတွေ တန်းစီပြီး ကြည့်နေကြလို့ ဒါရိုက်တာမှာ အပေါက်ပျောက်နေသည်။

“ဟဲ့... ကလေးတွေ... အရှေ့က ဖယ်ဦးလေ... ဒါ... ဦးဦး ကြည့်ရမယ့် အပေါက်ကွ”

“ဟီး... ဟီး... မင်းသမီးက အတွင်းခံလည်း မပါဘူး။ အင်္ကျီကလည်း ပါးပါးလေး... အားလုံးပေါ်နေတယ်”

အမယ်လေး... အမယ်လေး... အဲဒါ ကလေးပြောရမယ့် စကားလား။

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ကွ... ဒါ ကလေးပြောရမယ့်စကား မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်... ဦးဦးက အနီးကပ်ဆိုတော့ ကြည့်လို့ကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား... နှာဘူးကြီး”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးလာသည်။ တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းလာတဲ့ သိက္ခာတွေ သူတို့နဲ့ကျမှ နှာဘူးကြီးလုံးလုံးဖြစ်လို့။

“ကဲ-မင်းတို့ ဒီအပေါက်ရှေ့က ဖယ်မှာလား မဖယ်ဘူးလား”
“မဖယ်ဘူး... ဒီနေရာက အားလုံးကိုမြင်ရတယ်။ ဘာလို့ဖယ်ရမှာလဲ”

နဂိုကမှ ဒေါသကြီးတဲ့ ဒါရိုက်တာကြီးက အရွံ့တိုက်ပြီး “အေး... မဖယ်ရင်လည်း ပြီးရောကွာ၊ ငါလည်း မကြည့်ဘဲ ရိုက်ရုံပဲ”

အလိုက်ကမ်းဆိုးလည်း နည်းနည်းမှမသိတဲ့ အစားတွေ။ လူကြီးတောင်မှ ပြောလို့မရတာ။ ကလေးဆို ပိုဆိုးပြီပေါ့။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ဒါရိုက်တာကြီးလည်း ရိုက်ချင်တာရိုက်တော့တာပဲ။ မင်းသားက ကားတိုက်ခံရတဲ့အခန်းရိုက်တော့

“ဆရာ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလဲရမလဲ... ပက်လက်လား... မှောက်ရက်လား”

လို့ သက္ကရာဇ်က မေးတော့ ဒါရိုက်တာကြီးက

“စန့်စန့်ကြီး တန်းပြီးသေလိုက်တော့ကွာ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ဟေ့ကောင်၊ မြန်မြန်သေရင် မြန်မြန်ပြီးမှာ”

တစ်ဖက်မှာ ဒါရိုက်တာကြီး ဒေါပွနေပြီဆိုတာ သိပေမယ့် တစ်ဖက်မှာကျတော့ ကိုယ့်ကောင်မလေးရဲ့အမျိုးတွေပို့ အားနာစရာ မျက်နှာနာစရာတွေဖြစ်နေရသည်။

ဒီလိုနဲ့ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ နောက်ထပ် ကားနှစ်စီး ထပ်ရောက်လာသည်။

ဒီတစ်ခါရောက်လာတဲ့လူတွေက အထင်ကရမေရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာမကြီးရေ... ငါတို့လာပြီနော်... ရှုတင်ထမင်း စားလို့ရပြီလား”

ကျိုကြော်ထော်ထော်ခံများ မျက်လုံးပြူးရုံတင်မကဘူး။ မျက်ဆံတွေပါ လည်ချင်လာသည်။ သက္ကရာဇ်ဆီကို ပြေးပြီး သတင်းပို့သည်။

“သက္ကရာဇ်ရေ... ထမင်းစားမယ့်လူတွေက များလှချည်လာကွာ... ယူလာတဲ့ ထမင်းနဲ့ လောက်ပါမလား မသိဘူး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

သက္ကရာဇ်လည်း ခေါင်းမွှေးတွေထောင်လာသလား အောက်မေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်လည်း လူတွေ အဲဒီလောက်အများကြီးလာမယ် မထင်ဘူးလေ”

“အေး... မင်းကောင်မလေးက လျှောက်လျှောက် ခေါ်နေတာကို... ဒါက အရေးမကြီးဘူး... မင်းပေးထားတဲ့ ရှုတင်စရိတ်က ညနေကျရင် daily တွေ ရှင်းပေးရဦးမယ်၊ ပြီးသွားတဲ့ actor တွေ ရှင်းပေးရဦးမယ်”

ဒိတ်ဒိတ်ကြိမ်းသမီးနဲ့တွဲချင်လို့ ကျန်တဲ့စရိတ်တွေ ချွေတာပြီး ရိုက်နေရပါတယ်ဆိုမှ အားပေးသန်တဲ့အမျိုးတွေနဲ့တွေ့နေရပြီ။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ဒီမှာ သည်းလေးအမျိုးတွေရော၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ စုံပြီ... ထမင်းစားရအောင်လေ”

သက္ကရာဇ် တကယ့်ကို အကြပ်ရိုက်သွားသည်။

“စားရမှာပေါ့ သည်းလေးရယ်... သွားဧည့်ခံထားလိုက်ဦးနော်... ကိုကို လာခဲ့မယ်”

အထင်ကရမေ ထွက်သွားတော့ သက္ကရာဇ်က သူ့လက်မှာ

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဝတ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးကို ချွတ်ပေးပြီး -

“ရှေ့ဗျာ... ဒါလေးဖျော့လိုက်တော့၊ နှစ်သိန်းလောက်တော့ ရမယ်ထင်တယ်... အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ။”

အစ်ကိုညောက်တောက်ကိုကြည့်ပြီး တောရုံ စိတ်မကောင်း လိုက်တာ... သူ့ခံမှာ မြို့တက်လာပြီး အောင်မြင်ချင်လွန်းလို့ အခက် အခဲတွေ၊ ဒုက္ခတွေမျိုးစုံ ကျော့ကျော့အောင်ခံပြီး ကြိုးစားလိုက်ရတာ။ တောရုံနဲ့ ကောက်ရတ အထင်ကရမေကို သိပ်ပြီး ကြည့်လို့မရချင်။

မင်းသားကတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုတာ ရှိသေးတာမို့ တပည့် တွေကို ထမင်းပြင်ခိုင်းလေသည်။

စားမယ့်သောက်မယ့်လူတွေက အားလုံး အယောက် ခုနစ် ဆယ်ကျော်သည်။ တောရုံက တောသားပီပီ စိတ်ထဲ သိမ်းမထားတတ် သူမို့ အထင်ကရမေကို ပြောဖြစ်အောင် သွားပြောလေသည်။

“အစ်မတို့လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာတော့ လက်စွပ်တောင် ချွတ်ပြီး ရောင်းလိုက်ရပြီ”

“ဟဲ့... တောရုံ နှင် ဘာစကားပြောတာလဲ... ကိုကိုက ဘာ လို့ လက်စွပ်ချွတ်ရောင်းရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ဆရာမှာ ပိုက်ဆံမှမရှိတာ... ဝီဒီယိုတစ် ကားရိုက်တော့မယ်ဆို သူ့အမေဆီက ပိုက်ဆံလှမ်းလှမ်းတောင်းရတာ

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

သူ့အမေမှာလည်း လယ်ကွက်တွေ တစ်ကွက်ပြီး တစ်ကွက် ရောင်း နေရတာ ကုန်သလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီ... အစ်မဗျာ... ဆရာ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် ဆရာနစ်နာအောင် မလုပ်သင့်ဘူး”

တောရုံရဲ့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်အပြောက အထင်ကရမေရဲ့ ရင်ဝကို ဆောင့်ကန်ခံရသလို နှင်စေသည်။

အားလုံး တပျော်တပါးကြီး စားလို့သောက်လို့ ကောင်းနေ တဲ့အချိန်မှာ ထမင်းပန်းကန်ကြီးကိုင်ပြီး ဆရာမကြီးတို့ ငိုငင်လေပြီ။

ဘွားရွှေဥက -

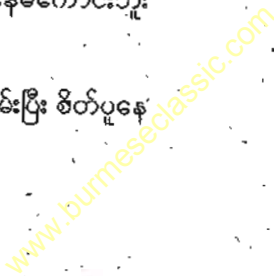
“ဟဲ့... ဆရာမကြီး စားလေ၊ဝါးကြင်းပေါင်းလေးက ကောင်း မကောင်းဟယ်”

လေးလေးသက်ကလည်း ထမင်းတွေ တစ်ပန်းကန်ပြီး တစ် ပန်းကန် ထပ်ထည့်နေသည်။ သူတို့တွေ စားကောင်းနေလေ... အထင် ကရမေမျက်လုံးထဲမှာ ကိုကိုလက်စွပ်လေးကို ပြေးပြီး မြင်လေဖြစ်နေ သည်။ အထင်ကရမေရဲ့ပန်းကန်ထဲကို သတ္တရာရင်က ဟင်းတွေ ပုံနေ အောင် ခပ်ထည့်ပေးထားသည်။

“သည်းလေး... စားလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူး သား၊ တစ်လွန်းမှ မစားသေးဘူး”

လူတွေရှေ့မှာ ကိုကိုက သူမနုဗူးလေးကို စမ်းပြီး စိတ်ပူနေ

အောင် ညပြာ သို့စာပေ

တော့ ပိုပြီး ဝမ်းနည်းလာသည်။ ကိုကိုလက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်မို့ အထင်ကရမေက ထိုင်နေရာမှ ထမင်းပန်းကန်တိုချထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ်မှာတော့ ချစ်သူနောက် လိုက်သွားရမလား။ သူမ အမျိုးတွေနဲ့ပဲ နေခဲ့ရမလား။ ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် ကံလေးတွေ ဟင်းလှစားပြီး ရန်ဖြစ်နေကြသည်။

“ငါ့ဝက်သားတုံးကြီး ပြန်ပေး”

“ဟီး.. မီးမီး အသည်းအမြစ်တွေ ယူသွားပြီ”

“ဟေ့ကောင်... လက်ဖက်ပန်းကန်က ငွန်းလေးဘာလေး အောက်ချပါဦး”

သက္ကရာဇ်က လူကြီးတွေကိုနှုတ်ဆက်ပြီး တောရုံနဲ့ကောက်ရေကို အားလုံး အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးထားဖို့မှာခဲ့ကာ အထင်ကရမေနောက်ကို ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေငါးက

“အမယ်လေး.. လေး.. ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ သမီးလေး တစ်ချက်မျက်နှာညှိတာနဲ့ သူ့မှာ ဖြစ်ဖျက်နေလိုက်တာ၊ ငါ့သမီးလေးကံကောင်းပါတယ်ကွယ်.. ငါ့သမက်လောင်းလေး ကြင်နာတတ်ပုံနဲ့ ငါ့တောင် ကိုဖေသက်အောင်ကြီးကို လွမ်းလာပြီ”

အောင် ညဖြာ သိုစာပေ

ဘွားရွှေဥက

“ညည်းက လွမ်းတယ် လွမ်းတယ်နဲ့ ပါးစပ်ကပဲ ပြောနေတာပါအေ.. ဟိုက ပြန်လာချင်ပါတယ်ပြောတာတောင်မှ မောင်ရယ်.. နောက်တစ်နှစ်လောက် ဆက်နေလိုက်ပါဦး.. ဒါမှ ငါ့တို့သားအဖမိ မျက်နှာမငယ်ရမှာဆို”

“အဟိ”

“ခွီး.. ခွီး”

သူတို့သားအဖမိရဲ့စကားစစ်ထိုးပွဲကို အမျိုးတွေက ဝိုင်းပြီးရယ်ကြသည်။

“အဲဒါ သူ့ရဲ့လက်သုံးစကားပဲ.. အလကား.. လင်ထက် ဒေါ်လာကို ပိုချစ်တဲ့မိန်းမ.. အကြောင်းမသိတဲ့လူတွေပဲ နှိုးလို့ရမယ် ငါက နင့်ကို မွေးထားတာနော်”

ဘွားရွှေဥက ဖော်ကောင်လုပ်တော့ မိုက်ကယ်သက်က

“အမေရယ်.. သားညီမကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်.. သူ့ယောက်ျား ကျွန်တော့်ယောက်ဖကြီးက ဒေါ်လာတွေ များများရှာမှ မျှန်တော် မှန်ဖို့များများရမှာပေါ့”

လို့ဝင်ပြီးပြောတော့ အမျိုးတွေက ရယ်ကြပြန်သည်။

အောင် ညဖြာ သိုစာပေ

ပြောရင်းနဲ့ တစ်ခါ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုပြန်သည်။ ငိုရင်းနဲ့ ဆက်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“သည်းလေးကိုက အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတာပါ ကိုကိုရယ် . . အဘွားနဲ့ အမေက လိုက်ကြည့်ချင်တယ်ပြောလို့ ခေါ်ရင်းနဲ့ သူတို့က အမျိုးတွေပါ ထပ်ခေါ်တော့ လူတွေအများကြီးဖြစ်ကုန်တာ”

သက္ကရာဇ်က အထင်ကရမေ့ရဲ့ ဆံပင်လေးကို တယုတယ ပွတ်ပေးပြီး

“တစ်ခါတလေပဲ သည်းလေးရာ၊ ကိုကိုနားလည်ပြီးသား . . ဘာမှစိတ်ထဲမထားနဲ့နော်”

“ကိုကို အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပဲနော် . . သည်းလေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောလေ”

“သည်းလေးက ကိုကိုဘေးနားမှာရှိနေပေးရင် ရပြီ”

“ကိုကိုရယ်”

အထင်ကရမေ့ ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ တစ်သက်လုံး လူတကာ အပေါ် ဆရာ လုပ်လာခဲ့တာ . . သက္ကရာဇ်နဲ့ ကျမှ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး စပြီး ထားတတ်လာသည်။ စာနာတတ်လာသည်။ သနားတတ်လာသည်။ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာဟာ အချစ်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

(၁၅)

အထင်ကရမေ့က သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အောက်မှာ ဖူးပေါ်နေတင်ပြီး ငိုနေသည်။ စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ မျက်လုံးမှာလည်း မျှော်ရည်တွေ ဝဲလို့။ သက္ကရာဇ် ဟာဟာသလဲဖြစ်သွားပြီး -

“သည်းလေး . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင် . . ကိုကိုကို စိတ်ကောက်နေတာလား . . ကိုကို တာဝန်မကျေတာ ရှိလည်း တောင်းပန်ပါတယ်နော် . . ကိုကိုမှာက ရှုတင်တစ်ဖက်နဲ့ တော့ . . ”

သက္ကရာဇ်စကားမဆုံးခင် အထင်ကရမေ့က သက္ကရာဇ်ပါးစေ့ကို သူမလက်ဖဝါးနုနုလေးနဲ့ လှမ်းပြီး ပိတ်သည်။

“တာဝန်ကျေလွန်းလို့ ကိုကိုမှာ လက်စွပ်တောင် မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား . . ဟင့် . . ဟင့်”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ဆရာမကြီးရဲ့စိတ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

အထင်ကရမဟာ အမျိုးတွေ အားလုံးကို ရှုတင် မပြီးခင် အပြီး ပထုတ်လာခဲ့သည်။

တို့ကို့ကို အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

အထင်ကရမေရဲ့ပြောင်းလဲချက်က တော်ရုံလူ့လိုက်လို့မခံဘူးဟုပြောရလိမ့်မည်။ အိမ်မှာလည်း အပိုးတွေကျိုးလို့၊ ကျိုးလွန်းလို့လည်း အိမ်က လူတွေ အကုန်ပျင်းကုန်ကြပြီ။ လေးလေးသက်ကဆို ဆရာမကြီး ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေလို့တဲ့ .

“အထင်ကရမေရယ် . . . ငါ့တူမကြီး ခုလိုငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နဲ့ အလုပ်တွေ သိမ်းကြုံးပြီးလုပ်နေတာ လေးလေးသက် ပျင်းလာပြီ . . . ခါတိုင်းလိုပဲ ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာနဲ့ စွာတာ စွာတာလေး နေစမ်းပါ ဆရာမကြီးရယ်”

ဆိုပြီး ပြောယူရတဲ့အထိ။ ဘွားရွှေ့က တစ်မျိုး။

“တစ်နေ့ကုန်နေလို့ ငါ့မြေးလေးအသံ တစ်ချက်မထွက်တာ အံ့ဩလွန်းလို့ပါတော် . . . ဆရာမကြီး အိမ်မှာမှ ရှိရဲ့လားလို့ ကောင်မလေးတွေ ကြည့်ခိုင်းယူရတယ်”

ကြည့်ခိုင်းလိုက်တိုင်းလည်း ဆရာမကြီးဟာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဟင်းချက်သင်ရင်သင်၊ မသင်ရင် မီးပူအတိုက်ကျင့်နေသတဲ့။

လင်ယူသားမွေးလုပ်ဖို့ ဝမ်းစာတွေဖြည့်နေတဲ့ သမီးကို ဒေါ်ရွှေငှက် အင်္ဂါတူးတော့တာပေါ့။ ဆရာမကြီး အဝတ်တွေ လျှော်နေတာတွေတော့ ဒေါ်ငှက်က

“မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တဲ့ သမီးကွယ် . . . ဒီအသက်အရွယ်ပဲ

ရောက်နေပြီ၊ ကျေးဇူးသိတတ်ရင် နင့်အဘွားထံသို့ ငါ့ထံသို့ အရင် လာလျှော်ကြည့်လေ... အလှေအကျင့်လေးရသွားတာပေါ့”

“လျှော်ပေးမှာပေါ့ အမေရယ်... သမီးမှာ ဒီအမေလေးတစ် ယောက်ပဲရှိတာ နေ့”

အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ဟိုနှိုက်ဒီနှိုက်လုပ်တော့

“ဟဲ့ကောင်မလေး... ငါ ယားလာပြီနော်၊ ဘယ်နှယ်တော်... မကြီးမငယ်နဲ့ နို့လာကိုင်ရတယ်လို့...”

“အမေ... ကိုကိုကလေး ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်လို့တဲ့... အဲဒါလေ”

အထင်ကရမေဝံ့ အမေ့ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့် ပြီး ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်ပစေပေါ့... ဘာလဲ ငါ့သမီးက သဘော မကျလို့လား”

“ဟင့်အင်း... သမီး ပရိဂ္ဂုဿာလုပ်ချင်လို့”

“အဟင်း... ဟင်း... မင်းသားကိုယူမယ်ဆိုတော့ ငါ့သမီးက

စီးပွားရေးအကွက်မြင်တယ်ပေါ့”

ပြောပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်သွားတဲ့ အမေ့ခါးကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး

“ဒါပေါ့... အဲဒါကြောင့် သမီးကို အရင်းအနှီးလုပ်ဖို့ သိန်း

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

တစ်ထောင်လောက် ထုတ်ပေးပါလား”

ဆရာမကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေဝါ လည်ချောင်းမှာနင် သွားသည်။

“ဘာပြောတယ်... သိန်းတစ်ထောင် ပေးရမယ်... ဟုတ် လား”

သန့်အတွက်တော်တဲ့... ဆရာမကြီးရဲ့အမေက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရာသေပေးလာလေသည်။

“ဒီမယ်... ညည်း အရင်တုန်းက လေကြီးမီးကြီးနိုင်ခဲ့တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲဟင်... ညည်းပြောတော့ အဒေါ်တို့ အမေတို့

ဆက်သာတာကို ယူမှာဆို၊ ငါတို့ညီအစ်မတွေက လင်ယူရင် အိတ်ထဲ က အပါခံတာ မဟုတ်ဘူးနော်... သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင်လင်မို့ပဲ ယူခဲ့

ဖို့ ခုဆိုကြည့်စမ်း... တို့အမေ ဒေါ်ရွှေဝါဆို သမီးကောင်းမိခင်ဘွဲ့ရ ပြီး မျက်နှာတွေပွင့်နေတာလေ... အေး... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါလည်း

ဘုတ်ယဘွားရွှေပဲ ဖြစ်ချင်တယ်ဟေ့”

အဲဒါမှအခက်ပဲ၊ အမေ့စကားတွေက ထွက်ပြီးဆင်စွယ် ပြန် ဝင်မိုးထုံးစံမရှိ ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်လိုပဲ တောင်းတောင်း ရမှာ

ဟုတ်တာက သေချာသွားပြီ။ ကိုကို့အခက်အခဲတွေကို မကူညီနိုင် လို့... သည်းလေး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်... ”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ဆရာမကြီးလို့... - ၁၉၀

အဝတ်တွေလျှော်၊ မီးပူတွေလည်း တိုက်ထားရတော့ ဗိုက်က ဆာနေပြီ။ စိတ်ကလည်း ညစ်နေပြီဆိုတော့ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်းကို လေ့ကြီးနဲ့ အပြည့်ထည့်ပြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်တွေ ခပ်ထည့်၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီးနဲ့ အားရပါးရစားပစ်လိုက်သည်။

ထမင်းစားရင်းနဲ့လည်း ခေါင်းထဲမှာ အကြံတွေထုတ်ကာ စဉ်းစားနေလေရဲ့။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

(၁၆)

ညက ထမင်းတွေ အစားများပြီး ဗိုက်လေးလေးနဲ့ အိပ်လိုက်တာ ဖုန်းသံကြားမှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ ဒီအချိန် ဖုန်းဆက်တာဆိုလို့ ကိုကိုပဲ ရှိမှာပေါ့။ အထင်ကရမဟာ အိပ်မှုနံ့စုံများနဲ့ မျက်လုံးတွေ ခိုတ်ပြီး

“morning ကိုကို. . ညက သည်းလေးကို အိပ်မက် မက်သေးလားဟင်”

“ဟဲ့. . ကောင်မလေး၊ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

အသံကြားမှ သူမအဖေက ရွှေခတ္တာဖြစ်နေမှန်း သိသွားတော့သည်။

“တီလေးက အသံမပေးဘာမပေးနဲ့ သူများကိုကိုဆက်တဲ့ အချိန် ဘာလို့ဆက်တာလဲလို့”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

“ကိစ္စရှိလို့ ဆက်တာပေါ့ သမီးရယ်... သမီးအန်ကယ်က မနေ့ညကပဲ ဘန်ကောက်ထွက်သွားပြီ၊ တီလေးကို ဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံ ထည့်ခိုင်းခဲ့တယ်... ဒီနေ့တော့ တီလေး ဘယ်လိုမှ အားမှာ မဟုတ်ဘူး... မနက်ဖြန်ကလည်း ဘဏ်ပိတ်ရက်ဆိုတော့ သမီးပဲ သွားထည့်ပေးလိုက်ပါလားကွယ်”

ဆရာမကြီးကလည်း နှစ်ခါ မစဉ်းစားပါဘူး။
ချက်ချင်းပဲ -

“ဟုတ်ပြီ... သမီး ဘဏ်ဖွင့်ချိန်အမိ သွားလိုက်မယ်လေ... နာရီဝက်အတွင်း ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်လေနော်”
“လိမ္မာလိုက်တဲ့ တူမကွယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် ချစ်နေရတာ”

အထင်ကရမေက ရေငိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး မနော်ဟရီလမ်းမှာရှိတဲ့ ဒေါ်ရွှေခတ္တာတို့ခြံကို ထွက်လာခဲ့သည်။ တီလေးက သူ့နဲ့အတူ breakfast စားသွားပါလို့ပြောတာတောင် ချိန်းထားတာရှိလို့ ဆိုပြီး ပိုက်ဆံသိန်းငါးရာကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပိုက်ဆံသိန်းငါးရာ ဆရာမကြီးတို့က ဘဏ်မှာ သွားထည့်ပေးပြီး ကားနဲ့ ထွက်လာတော့ ကိုကို့ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“သည်းလေး ဘယ်ရောက်နေလဲ”
“on the way...ကိုကိုရော အခုအားလား”

အလျင်စလိုမေးလိုက်တဲ့ အထင်ကရ အသံကြောင့် သတ္တရာဇ်က

“အားတယ်လေ... သည်းလေး ဘယ်သွားချင်လို့လဲ”
“မှတ်ပုံတင်ရော ပါလား”
“ပါတာပေါ့”

ဒီကောင်မလေး ဘာတွေဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ မေးနေတယ်။

“ဒါဆို သည်းလေး အခုလာခေါ်မယ်... ကိုကို ဘယ်မှာလဲ”
“ကိုကို ပြကွဒိန်လာရိုက်နေတာ (. . .)studio မှာ”
“ပြီးတော့မှာလား”

“နောက်တစ်စုံရိုက်ပြီးရင် ပြီးပြီလေ”

“ကိုကို”

“ဗျာ. . ဗျာ”

“သည်းလေးကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ရော. . ခက်နေပြီ. . မချစ်ဘဲနဲ့ ညာတဲ့ရုပ် ပေါက်နေလို့လား”

“အဟင်း. . ဟင်း. . သိချင်လို့ မေးတာပဲဟာကို. . ကိုကိုက သည်းလေးကို ချစ်တယ်ဆိုတော့ သည်းလေး ဘယ်သွားသွား လိုက်မှာလားဟင်”

“ဒါပေါ့. . လိုက်မှာပေါ့”

ချစ်တာကို သက်သေပြဖို့အတွက် မင်းသားခေမာ အထင်ကရ မေ လာခေါ်တဲ့ကားပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လိုက်သွားလေရဲ့။

ဘုမသိဘမသိနဲ့ ပါသွားတဲ့ သက္ကရာဇ်။ ဆရာမကြီးရေးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း လိုက်ကနေရရှာတာ။

အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရောက်မလာသည့် ဆရာမကြီးကြောင့် ဒေါ်ရွှေငူဝါက ညီမတော် ရွှေခတ္တာတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးသည်။

“ရှင်. . ဆရာမကြီး ပြန်မရောက်သေးဘူး. . ဟုတ်လား. .

မမ”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“အေး. . ဟုတ်တယ်၊ နင့်တူမ ဒီနေ့မနက် နင့်ဆီ လာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“လာတယ်. . လာလို့ ခတ္တာက ပိုက်ဆံ သိန်းငါးရာ ပေးပြီး ဘဏ်မှာ သွားထည့်ခိုင်းလိုက်တာ. . အမယ်လေး. . မမ့သမီး တကယ် လုပ်ချသွားပြီ. . ခတ္တာတော့ သူ့ခိုးစားနိမ့်ကမ်းမိပြီထင်တယ်”

“အဲဒါ ညည်းအပြစ်. . ညည်းတူမ လက်ထဲ ဒီလောက် ငွေ အများကြီးအပ်စရာလား. . ဟီး. . အခုတော့ ပါသွားပြီ. . ဟင်. . အီး. . . .”

ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိ အော်ငိုနေတဲ့အစ်မဖြစ်သူကို ခတ္တာက “ပါသွားတာ မဟုတ်ဘူး မမရဲ့. . သူက ကောင်လေးကိုခိုး

သွားတာ” လို့ ပြင်ပေးတော့ ဒေါ်ရွှေငူဝါက

“ဟဲ့. . ခတ္တာမ၊ ညည်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း. . ဒီစကားကို မှားယောင်ပြီး ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမှ မပြောမိစေနဲ့. . ငါ့သမီးသိက္ခာကျမယ် သိလား”

အမေတူသမီးလေး အထင်ကရမေက ကားမောင်းနေရင်းမှ သက္ကရာဇ်မျက်နှာကို အပြုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး

“ကိုကိုနော်. . နောင်လာနောက်သားတွေရှေ့မှာ၊ သည်းလေး

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

ဆရာမကြီးလို့... - ၁၉၆

တို့ရဲ့သားသမီးမြေးမြစ်တွေ ရှေ့မှာ သည်းလေးက ကိုကိုကို ခိုးလာ
တယ်လို့ လုံးဝမပြောရဘူးနော်။ သည်းလေး သိက္ခာကျတယ် သိလား
သက္ကရာဇ်က ရယ်ချင်စိတ်ကို အသည်းအသန်ထိန်းရင်း
“အေးပါကွာ... အေးပါ... ကိုကိုက သည်းလေးကို ခိုးလာ
တယ်လို့ ပြောမှာပေါ့”

“အဟင်း... ဟင်း...”

“ဟား... ဟား...”

ရယ်သံလေးတွေ ကိုယ်စိတွက်လာကြသည်။ ဒါကြောင့်
အထင်ကရမေကို ဆရာမကြီးလို့ပြောကြတာပေါ့။ ခုချိန်ထိတော့
ဟာ ဆရာမကြီးဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်နေတုန်းပါပဲ။

သက္ကရာဇ်က တိုးတိုးလေးကပ်ပြီး ခေါ်သည်။

“ဆရာမကြီး”

တဲ့။ အထင်ကရမေက စွာသည်။

“ကိုကိုနော်... ဆရာမကြီးလို့ တံဆိပ်လာမတပ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ဟော... ဟာ”

ဆရာမကြီးတွေနဲ့ ရည်းစားထားမိရင် တကယ် မလွယ်ဘူး
နော်။ ဥပမာ ကျွန်တော့်လိုပေါ့။ ဘုမသိဘာမသိနဲ့ မိန်းမရတတ်တယ်

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

(၁၇)

Display ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာ
မကြီး မျက်လုံးတွေ ပြူးသွားသည်။

“ကိုကို... အမေဆီက ဖုန်းလာနေတယ်”

သက္ကရာဇ်က ဖုန်းကိုင်ဖို့ အချက်ပြနေပြီမို့။

“အမေ”

သမီးအသံလည်း ကြားရော ဒေါ်ရွှေငုဝါတို့ အသံပြုကြီးနဲ့
အော်ပြီး ဝိုင်းပါလေရော...

“သမီးရယ်... အမေတို့က သဘောတူပါတယ်လို့ ပြောထား
ရက်နဲ့ ဘာလို့ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားရတာလဲကွယ်... နေပါဦး
သမီးအပေါ် ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ယောက်ျားခိုးသွားတာလားဟင်”

သူ့သမီးအကြောင်း သူ သိပုံရသည်။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

သက္ကရာဇ်က မခိုးဘဲ ဆရာမကြီးက သက္ကရာဇ်ကို ခိုးသွားတာပဲ ဖြစ်မည်။

“အမေနော် . . . လူကိုလာပြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ တီလေးပိုက်ဆံက ဘဏ်မှာ သွားထည့်ပြီးပြီ။ အမေ့ဆီက သိန်းတစ်ထောင်လေး တောင်းတာ အမေမှ မပေးတာ . . . အခုဟာက ကိုကိုက သမီးကို ခိုးလာတာ သည်းလေးနဲ့ မခွဲနိုင်လို့တဲ့ . . . အခု သမီးတို့ တရားရုံးကို သွားနေကြပြီ။ လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမယ် . . . သင်္ဘောပေါ်က အဖေကိုလည်း အမြန်ပြန်လာခဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်နော် . . . အမေ၊ ပြန်ခေါ်လိုက်တော့”

ခုချိန်ကျမှ ခွဲလို့လည်း ရတော့မှာမဟုတ်တာ . . . အလကား နေရင်း အမှန်းမခံတော့ပါဘူး။

“ဒါဆို ငါ့သမက်လောင်းလေးကို ဖုန်းခဏပေးလိုက်စမ်း”

“ကိုကို . . . အမေက ကိုကိုနဲ့ စကားပြောမယ်တဲ့”

သက္ကရာဇ် မျက်ခမ်းတွေ လှုပ်လာသည်။ သူ မတတ်နိုင်တာတွေ တောင်းဆိုလာရင်တော့

“အမေ . . . သား ပြောနေပါတယ်”

“သားရယ် . . . အမေတို့က သဘောတူပြီးသားဥစ္စာ ဘာမှ ခိုးပြေးရတာလဲကွယ် . . . တော်တော် စတန့်ထွင်တဲ့ ကလေးတွေပဲ . . .

ဆောင်း ဥပြာဆိုစာပေ

ကံ . . . ခုချိန်ကျမှတော့ ပြောနေလည်း အပိုပဲ . . . မင်းမိဘတွေ ခေါ်လာပြီး ငါ့သမီးကို လာပြန်အပ် . . . အမေတို့ဘက်က တောင်းဆိုစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာ . . . ဘာများလဲ အမေ”

“အမေတို့မှာက ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား . . . ပြီးတော့ . . . မင်းကလည်း နိုင်ငံကျော်မင်းသား ဖြစ်မယ့်သူဆိုတော့ မင်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒီတော့ Chatrium မှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး Kandawgyi Palace မှာ dinner ကျွေးမယ်။ ဘယ်လောက်မှ မရှိပါဘူးကွယ် . . . တစ်ယောက်မှ လေးဆယ့်ငါးခေါ်လာပဲ ရှိတာ”

လေးဆယ့်ငါးခေါ်လာဆိုတော့ မြန်မာငွေနဲ့ လေးသောင်းခွဲ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . .

“လူ . . . လူက ဘယ်နှယောက်လဲ အမေ”

“အမေ့ မိတ်ဆွေတွေ . . . အမျိုးတွေနဲ့ တင် လူက ခုနစ်ရာ လောက်ရှိမယ် . . . သမီးအဒေါ်တွေကလည်း မိတ်များတယ်ဆိုတော့ လူတစ်ထောင်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

လေးသောင်းခွဲ . . . လူတစ်ထောင်ဆိုတော့ သိန်းလေးရာ

ငါးဆယ် . . . ဒါ dinner ပဲ ရှိသေးတယ်။

ဆောင်း ဥပြာဆိုစာပေ

Chatrium မှာက လူတစ်ထောင်ကို နှစ်သောင်း အောက် ထစ်တော့ ရှိမှာပဲ... လူတစ်ထောင်ဆို သိန်းနှစ်ရာ ထပ်လိုသေးတာ ပေါ့... မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်မူပါ။

သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာမကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြန်တော့ သူ့လိုပဲ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့လှမ်းကြည့်နေရှာသည်။

“ဟဲ့... ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား၊ နင်တို့နှစ်ယောက် လက် မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်ခဲ့တော့”

သက္ကရာဇ်ဆီက ထွက်လာတဲ့စကားသံက အားမရှိတဲ့ လူမမာ လေသံမျိုး ဖြစ်လို့နေသည်။

“ရတယ် အမေ... ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှပဲ လာနေ ပါတော့မယ်”

“ကိုကို”

အထင်ကရမေမာ ကားမောင်းရင်း ကိုကို လို့ မကျေမနပ် အော်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“သည်းလေးနဲ့ အတူတူ လိုက်မနေနိုင်တာက ဘာသဘော လဲ”

“အမေ... ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်... ဟုတ်တု... ဟုတ်ကဲ့... အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ဒေါ်ရွှေငါ ဖုန်းချသွားတော့... အထင်ကရမေနဲ့ ဆက်ပြီး စာရင်းရှင်းရပြီ။

“ကိုကိုက အထာကိုင်တာလား... သည်းလေးက ကိုကိုကို ချစ်လို့ မခွဲနိုင်တော့လို့ ခေါ်လာတာနဲ့ပဲ သည်းလေးတို့အိမ်ကို မလိုက် တော့တာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကို”

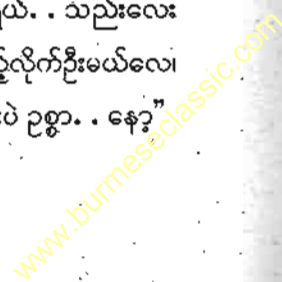
အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ချစ်သူရဲ့မျက်နှာလေးမှာ... အတော့ မိုးတွေ့ညိုနေပြီ။

“ကိုကို ယောက်ျားပါ သည်းလေးရာ... သည်းလေး ချစ်သလို ကိုကိုလည်း ချစ်ပါတယ်... ချစ်လို့လည်း သည်းလေးနောက်ကို လိုက် ဘာပေါ့... ဒါပေမယ့် သည်းလေးအမေတောင်းဆိုသလို ကိုကို မလုပ် မေးနိုင်မှာကို ကြောက်နေတာ... ဟူး...”

လေဖူတစ်ချက်ကိုမှတ်ထုတ်ပြီး ငေးမိုင်းနေတဲ့ ချစ်သူကိုကြည့် တာ အထင်ကရမေ သနားသွားသည်။

သက္ကရာဇ်ရဲ့လက်လေးတစ်ဖက်ကို သူမလက်လေးဖြင့် အုပ် နှိပ်ပြီး -

“အဲဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကိုရယ်... သည်းလေး တို့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် sponsor တောင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ၊ ချင်လည်း ရလောက်ပါတယ်၊ ကိုကိုက မင်းသားပဲ ဥစ္စာ... နေ့”

“မထင်ပါဘူး သည်းလေးရယ်၊ ပိုက်ဆံ သိန်းခုနစ်ရာလောက်ကို ဘယ်သူမှပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကို့အလိုဆို ဒီငွေတွေအားလုံးကို မင်္ဂလာပွဲမှာ ပုံအောပြီးသုံးခဲ့အစား အကျိုးရှိတဲ့နေရာတွေမှာပဲ သုံးချင်တယ်”

အမေနဲ့ကိုကိုကြားမှာ အကြီးအကျယ်ကို လွဲနေပြီ။

“ဒါဆို... ကိုကိုက သည်းလေးကို လက်ထပ်တော့ဘူးလားဟင်... သည်းလေးအမေက ခုခိုန့်လောက်ဆို လျှောက်ပြောပြီးလောက်ပြီနော်... ကိုကိုမယူလည်း သည်းလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က အပျိုလှယ်ထင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ အတူမနေချင်တဲ့သူ ရှိပါ့မလား။

ဖြစ်လာသမျှ အကြောင်း အကောင်းပဲ အောက်မေ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တရားရုံးတစ်ခုမှာ လက်မှတ်သွားထိုးကြသည်။ သက်သေလိုတော့ တောရုံနဲ့ ကောက်ရကို Taxi နဲ့ လိုက်လာခိုင်းရသည်။

သက္ကရာဇ်နဲ့ အထင်ကရမေတို့ အပေးအယူလုပ်ပြီး ညီကြသည်။ အဆင်မပြေ။ သူ့အိမ်လိုက်နေ၊ ငါ့အိမ်လိုက်နေနဲ့ နောက်ဆုံး အဝေမတည့်တော့ တောရုံက အကြံပေးသည်။

ဗိုလ်ကျားသေနတ် ဆွဲစေသတည်းတဲ့...

တကယ်ဆွဲတော့ သက္ကရာဇ်က နိုင်သွားသည်။

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ဒါဆို အထင်ကရမေက သူ့နေတဲ့အိမ်မှာ လိုက်နေရမှာပေါ့။ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့ ဆရာမကြီးဆိုတော့လည်း ဘယ်လိုကိုင်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

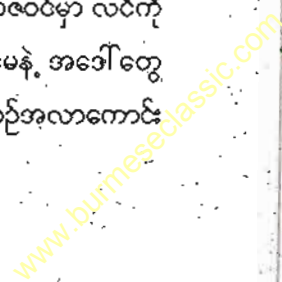
“ကိုကိုနော်... သူများအိမ်မှာ သည်းလေးက အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော နေရမှာလား... အခန်းလေးတွေက ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့... အို... မနေတတ်ပါဘူး”

သက္ကရာဇ်မှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့အမေပေးတဲ့ pressure ကလည်း နည်းနည်းနောနောမဟုတ်တာ။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သည်းလေးကို ကိုကို တင့်တောင့်တင့်တယ်ထားနိုင်တဲ့အချိန်ကျမှ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပြီး အတူတူနေကြမယ်လေ... နော်”

“အခု ကိုကိုလိုက်ခဲ့တော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ... သည်းလေးက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားပြီ ပြောထားပြီးမှ အိမ်ပြန်တော့... ယောက်ျားပါမလာရင် အမေတို့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ... ပြောပြီးသားနော်... ခေါ်တုန်း လိုက်ရင် လိုက်၊ မလိုက်လို့ကတော့ အင်တာနက်ပေါ်မှာ ဖွပ်ဖွပ်လိုက်မယ်... သည်းလေးတို့ရာဇဝင်မှာ လင်ကို အလျှော့ပေးရိုးထိုးစံမရှိဘူး၊ အဘွားက အစ... အမေနဲ့ အဒေါ်တွေ အဆုံး... အကုန်လုံး လင်နိုင်မို့ချည်းပဲ... အဲဒီလို အစဉ်အလာကောင်း”

ဆောင်း ညပြာ ဆိုစာပေ

ခဲတဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို... ကိုယ့်လက်ထက်ကျမှ အပျောက်မခံနိုင်ဘူး... ဒါပဲ”

သက္ကရာဇ်မှာ စဉ်းစားကြပ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ဆရာမကြီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကုလားမနိုင် ရနိုင်မဲ ဆိုသလို တောရုံနဲ့ကောက်ရဘက်ကို လှည့်ပြီး စွာပြန်သည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်... နင်တို့ဆရာ ငါတို့အိမ်မှာ လိုက်နေအောင် ပြောပေး... မပြောလို့ကတော့ နင်တို့အကြောင်းပါ ဖွပ်စမယ် သိလား တောရုံက Aကိုက်နေတယ်... ကောက်ရကျတော့ B ပိုးရော C ပိုးရော ရှိတယ်... ဝေးဝေးရှောင်လို့”

ဟိုနှစ်ယောက်မှာတော့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့လင်းတကို မြွေပွေးကိုက်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ အလောသုံးဆယ်ပြောလာသည်။

“ဆရာ... လိုက်သွားလိုက်ပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာ မလိုက်မချင် ကျွန်တော်တို့ကို Aတွေ Bတွေ Cတွေနဲ့ ကိုင်တုတ်နေတော့တာပဲ အဝတ်အစားတွေ သိမ်းပေးရဦးမလား ဆရာ”

ဘေးနားမှာ နားပူနားဆာလုပ်မယ့်သူတွေ များလာတော့... သက္ကရာဇ်လည်း ကြံရာမရတော့ဘဲ ဆံထုံးနောက်ကို သျှောင်ပါသွားလေသည်။

(၁၈)

နံနက်ခင်း ထမင်းစားစားပွဲမှာ လူစုံတက်စုံရှိနေတုန်း ဘွားရွှေညက စကားစလှာသည်။

“ငါ့မြေးတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်မှာစီစဉ်ထားကြလဲ... သိပ်ကြာသွားရင် လူများပြောစရာဖြစ်လာမှာ”

ဒေါ်ရွှေငုဝါက -

“သမီးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေတော့ ပြောထားပြီးပါပြီ မေမေ... အားလုံး ပွဲကြီးလေးပွဲ လုပ်မလားလို့”

“ဟဲ့... ဒါမျိုးက နင့်သဘောနဲ့ နင် မပြီးဘူးလေ၊ ကာယကံ ခိုင်တွေရဲ့ဆန္ဒကလည်း ရှိသေးတယ်”

ဆရာမကြီးက ဒီလိုအပြောမျိုးကို စောင့်နေတာ။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... မေမေက လုံးဝ မတရားဘူး”

www.burmeseclassic.com

အဘွား... တကယ်ဆို သမီးတို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်သူဘဝကတည်းက plan ချထားပြီးသား။ သမီးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သင်္ဘောကြီးပေါ်မှာ ကျင်းပချင်တာ... Titanic ကား ကြည့်ပြီးကတည်းက ရူးသွပ်ခဲ့တာ အဘွားရယ်... သမီးရဲ့ သတို့သားကလည်း လီယိုနာဒိုထက် ချောတယ် မဟုတ်လား... ”

ပြောပြီး ယောက်ျားမျက်နှာကိုကြည့်ရသေးသည်။

“သည်းလေးက တကယ်မြင်တတ်တယ်ကွာ... အဲဒါတွေ ကြောင့် ချစ်နေရတာ”

“အမယ်လေးဟဲ့... နံဘေးက လူတွေ နေရခက်အောင်”

မိုက်ကယ်သက်က ထအော်သည်။

“ကဲပါ... ခုနက သမီးပြောတဲ့အစီအစဉ် ဘယ်လိုသဘောပေးသလဲ”

“ကိုကိုက အပြည့်အဝထောက်ခံတယ်”

“ငါလည်း ထောက်ခံတယ်ဟေ့။ သင်္ဘောမစီးရတာ ကြာပြီ အဘိုးဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ထွက်လာတော့ ဘွားရွှေဥက အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး

“အတိုးကြီးနော်... ရှင်က မကြီးမငယ်နဲ့ ဘာထပြီး သူငယ်ပြန်တာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ ခိုးပြေးတုန်းက တွဲတေးဘက်ကို သင်္ဘောနဲ့ သွားတာ မေ့သွားပြီလား... မင်္ဂလာဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ ဆောင်ရတာ... နောက်ပြန်ဆောင်ချင်သပဆိုရင် နောက်တစ်ယောက်ယူမှပဲရတော့မှာ... အဲဒီတော့... သူတို့ ဆောင်ချင်သလို သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ ဆောင်ပစေ... ဒါပဲ”

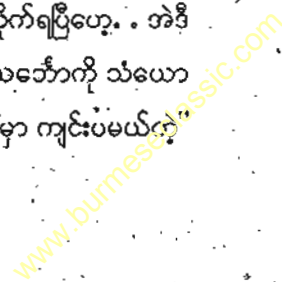
ဗီတိုအာဏာနဲ့ တစ်ချက်လွတ်အမိန့် ထုတ်လိုက်တော့... မဲအပြတ်အသတ်နဲ့ နိုင်တဲ့ အောင်နိုင်သူကြီးလို့ သက္ကရာဇ်နဲ့ အထင်ကရ မေတ္တို မျက်နှာကြီးတွေ ဝင်းပသွားသည်။

ဒေါ်ရွှေငူဝါလည်း ကိုယ့်အထက်က လူကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ သိပ်မကြည်ပေမယ့် ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး နေရတော့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူ စစ်ကူတောင်းရမယ့်လူတစ်ယောက် မနက်ဖြန် ရောက်လာမှာမို့... ”

“ဆရာမကြီးရေ... ညည်းအဖေ မနက်ဖြန် ပြန်ရောက်လာမှာနော်... အဲဒီအခါကျရင်တော့... နင်တို့ တစ်မိန့်မှာ သေချာတယ်ဟေ့”

“ဟား... ဟား... ဟား... အမေတို့ ခံလိုက်ရပြီဟေ့... အဲဒီအကြံအစည်ကို အဖေက ပေးတာ... အဖေက သင်္ဘောကို သံယောဇဉ်ကြီးတော့ သူ့သမီး မင်္ဂလာပွဲကို သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျင်းပမယ်တဲ့”

အထင်ကရမေ့ကားအဆုံးမှာတော့ သတ္တရာဇ်က ထအော်သည်။

“ဟေး.. တစ်မဲတိုးပြန်ပြီဟေ့”

“အေး.. သိပ်လည်းပျော်မနေနဲ့ဦး.. ငါတို့အမျိုးတွေက ခပ်များများရယ်.. အဲဒီတော့ သင်္ဘောကြီးကြီးသာ ငှားဖို့ ပြင်ထား”

“အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ အမေ.. သမီး သင်္ဘော sponsor ရအောင် ကြိုးစားနေတယ်.. အခု Foreigner တွေ စီးနေတဲ့ Cruise သင်္ဘောကြီးတွေ မရရင်တောင်.. ရန်ကုန်နဲ့ ဒလ ကူးနေတဲ့ သင်္ဘောလောက်တော့ ရမှာပါ.. အဟင်း.. ဟင်း”

“ပွဲနေကျရင်.. ငါ့အမျိုးတွေရှေ့မှာ ငါ သိက္ခာကျမခံနိုင်ဘူးနော်.. ဒါပဲ”

“စိတ်ချပါ.. မေမေ့ သမီးပဲ၊ ဆရာမကြီးတို့ကလေ လင်ယုရင် အမေတို့ အန်တီလတ်တို့ အန်တီလေးတို့ထက် သာစေရမယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားပြီးသား.. နေ့.. ကိုကိုက သာတယ် မဟုတ်လား”

ယောက်ျားဘက် လှည့်လှည့်ပြီး ဖားနေတာကြီးက မြင်ပြင်ကတ်စရာ။

အမြင်ကတ်တော့ မိုက်ကယ်သက်က မတော်မတည့်တာတွေ ထပြီး မေးပြီပေါ့။

“ဟဲ့.. ဆရာမကြီး.. နင်ရော သင်္ဘောပေါ်ရောက်ရင် ကိတ်ဝင်းစလက်လို့ ပန်းချီဆွဲခံမှာလား”

“No...No...No...ကျွန်တော့်ရဲ့ အသစ်စက်စက် တံစဦးတည်းသော မိန်းမလေးကို အဲဒီလောက် မရက်ရောနိုင်ပါဘူး”

သတ္တရာဇ်ရဲ့အပြောကြောင့် ဆရာမကြီးက သတ္တရာဇ်ပေးကို အာဘွားတစ်ခါပေးကာ..

“ဟေး.. ဒါမှ တို့ကိုကိုကွ”

“ဟဲ့.. ကောင်မလေး၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာ”

ဒေါ်ရွှေငူဝါက မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး အော်သည်။

Ending

ညဘက် dinnerအတွက် သုံးနာရီလောက်ကတည်းက အိမ်မှာ ယောက်ယက်တွေ ခတ်နေကြသည်။

အလှဖန်တီးရှင်မမတွေကလည်း တစ်အုပ်ကြီး။ အမျိုးတွေကလည်း တစ်ပြုံကြီးနဲ့ ကျွက်ကျွက်ကိုညလို့။ ဒေါ်ရွှေငွေဝါတို့ ညီအစ်မတွေက သိပ်မလှချင်ရှာပါဘူး။

“မာမိ. . မျက်တောင်တုက နည်းနည်းစောင်းနေတယ်”

“မာမိရေ. . ခတ္တာကို အုပ်ဆံထုံးလေးနော်”

“မာမိ. . နိုင်သင်းကြည်အင်္ကျီဆိုတော့ တွယ်ချိတ်လေးတွေ လာတပ်ပေးပါဦး”

မာမိမကြီးသန်းက သက္ကရာဇ်ကို ကြိတ်ပိုးပြီး. . ခုကျတော့ သက္ကရာဇ်ရဲ့ယောက်ျားအိတ်တောင်တွေကို ပြင်ပေးရတာဆိုတော့ နဂိုစိတ်အခံကိုက သိပ်ပြီးမကြည်လင်လှတာမို့ -

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“အမယ်လေးဟဲ့. . ကျုပ်လက်က ကုလားဘုရားလက်မှ မဟုတ်တာ. . ရှင်တို့တွေနော်. . သမီးတောင် လင်ရနေပြီ တော်တော်ကဲတာပဲ”

“ကဲရမယ်လေ. . ငုဝါတို့မှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ. . အပြတ်ကို ဝုန်းရမှာပဲ”

အဒေါ်တွေ၊ အမေတွေ အလှပြင်တာကို ကြမ်းပြင်မှာ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ပြီးကြည့်နေတဲ့ ဆရာမကြီးက -

“မာမိ. . သမီးက ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြင်ရမှာလဲဟင်. . သမီးက သတို့သမီးနော်”

“အမယ်လေးဟဲ့. . သတို့သမီးမှန်း သိပါတယ်. . ခဏခဏ လာပြီး ကြော်ငြာဝင်မနေနဲ့”

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်က ညနေ ငါးနာရီကျော်လာပြီ။ ဆရာမကြီးအလှည့် မရောက်သေး။ မရောက်ဆို မကြီးသန်းက သူ့သူငယ်ကို ဖမ်းသွားတယ်ဆိုပြီး lesson ပေးထားတာလေ။

“သားရေ. . မာမိတို့ကို ဓာတ်ပုံလာရိုက်ပေးပါဦး”

“ငါတို့လည်း ရိုက်မယ်နော်၊ လှလှလေး”

ဒီအုပ်စုတွေ မသွားသရွေ့တော့ သူ့မိန်းမ အလှပြင်ရမှာ မဟုတ်မှန်း သက္ကရာဇ်က သိလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ပထုတ်တဲ့အနေနဲ့

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“မာမိ... သင်္ဘောက ခြောက်နာရီဆို စထွက်ပြီနော်... ဟိုမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီလို့ကြားတယ်... မာမိတို့ သွားဧည့်ခံမှဖြစ် မယ် ထင်တယ်...”

“အေးဟဲ့... ဟုတ်သားပဲ... ငါတို့ လူရင်းတွေမရှိလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ... လာ... လာ... ငါတို့ အရင်သွားရအောင်၊ သမီးရေ... နင် တို့ ပြင်ဆင်ပြီးရင် မြန်မြန်လိုက်ခဲ့တော့နော်... မောင်ရေ... လာတော့ လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ဦးဖေသက်အောင်က Master ကြီး ပါပဲ...

ဒါပေမယ့် အိမ်ရောက်တော့ သူ့မိန်းမရဲ့ Boyအဆင့်သာ သာမို့ ဟောက်လည်းခံ၊ ငေါက်လည်းခံဘဝနဲ့ သနားစရာလေးပါ။

ဒေါ်ရွှေငူဝါက ကော့ကော့ ကော့ကော့နဲ့ ထွက်သွားပြီ... ဦးဖေသက်အောင်က မိန်းမနောက်မှာ ရှိရှိကလေး ပါသွားလေရဲ့... တစ်အိမ်လုံး တဝန်းဝန်းနဲ့ ထွက်သွားပြီးတဲ့အချိန်မှာတော့ သက္ကရာဇ် က စိတ်တွေ ပူနေပြီ။

“သည်းလေး... မောင်တို့ မိပုမလားဟင်... မကြီးသန်းရေ မြန်မြန်လေး လုပ်ပေးပါနော်၊ လမ်းမှာ traffic ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခရောက် မယ်နော်”

အိမ်မှာ ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေ၊ ဖြစ်နေ၊ Cruise ပေါ်မှာတော့ ဆရာမကြီးရဲ့အမျိုးတွေ သောင်းကျန်းနေကြပြီ။ ဘွားရွှေ့က -

“ဟဲ့... ငသက်၊ ငါ့ကို ဓာတ်ပုံလာရိုက်စမ်း... ဒီလိုသင်္ဘော ကြီးပေါ်မှာ ဟောဒီလို ခုံလေးပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်နောက်ခံ နဲ့ရိုက်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်ပန်းချီဆန်လိုက်မလဲ”

မိုက်ကယ်သက်က ကျိတ်ပြီးရယ်သည်။ ပြီးတော့... တိုးတိုး လေး ပြောသည်။

“သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်ရှစ်နှစ် မော်ဒယ်လေးများ မှတ်နေလား မသိဘူး”

ကျန်တဲ့ ကလေးတွေကလည်း မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့နေ လို့ အမြင်မတော်တဲ့သူတွေက ဝိုင်းပြီးထိန်းပေါ့။

“ဟိုကောင်လေး... ရေထဲ ပြုတ်ကျရင် သေစာတိတ်တယ်နော်၊ အမယ်လေး... ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်လာမထိန်းကြဘဲ ဓာတ်ပုံတွေပဲ ခွတ်ရိုက်နေကြတယ်... ဘယ်လိုကလေးအမေတွေလည်း မသိဘူး”

သူများပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ ကလေးအမေနှစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံတွေ တစ်ယောက် တစ် သူည့်ရိုက်ပြီး facebook မှာ တင်နေကြသည်။

“ဒီပုံလေး မိုက်တယ်၊ တင်လိုက်ဦးမယ်”

သက္ကရာဇ်တို့စုံတွဲက သင်္ဘောပေါ်ရောက်ဖို့ နေနေသာသာ၊
လမ်းပေါ်မှာ... ကားလမ်းတွေ ပိတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေသည်။

“ကျွတ်... ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သည်းလေးကို ကိုကို
ပြောတယ်လေ... စောစောထွက်မှဖြစ်မယ်လို့”

“သည်းလေးကိုပဲ အပြစ်မပြောနဲ့လေ... ကိုကိုယောက္ခမကို
သွားပြောပါလား”

“သူတို့က သေချာမှာထားတာ... ခြောက်နာရီထိုးရင် ထွက်
ပြီတဲ့... ဒါပေမယ့် ကိုကိုတို့က သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးပဲဥစ္စာ... စောင့်
တော့ စောင့်မယ်နဲ့ တူတယ်နော်”

“ဒါပေါ့... သည်းလေးတို့ မပါတဲနဲ့ သူတို့... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ထွက်လို့ရမှာလဲ”

သူတို့က ဒီလိုပဲ ထင်နေသည်။

သင်္ဘောပေါ်မှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်က အော်ပြီးပြော
သည်။

အားလုံးက ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ်...။

“ဟိုမှာ... လာပြီ... လာပြီ... သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး”

ဒေါ်ရွှေဝါ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ ခြောက်နာရီထိုးနေပြီ
မို့ စိတ်က ပူနေပြီ မဟုတ်လား။

“မောင်... ကလေးတွေ ရောက်လာပြီ၊ သင်္ဘောထွက်တော့
လို့ ပြောလိုက်လေ”

သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲ အသံကြားနဲ့ တရားနာလိုက်
သည်။

သင်္ဘော ကမ်းကစခွာနေပြီ။ ခုနက အော်ပြောတဲ့ ကလေး
က စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံနဲ့ တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“ဟင်... သတို့သားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အန်ကြီး”

“တာ... ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... အစ်မ အထင်ကရ ကျန်
ခဲ့ပြီထင်တယ်”

နှစ်ဝမ်းကွဲမောင်လေး သူတက ပြောတော့ ဆရာမကြီးကိုဆို
lesson ပေးချင်နေတဲ့ ညီမတွေက ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ထားလိုက်... ထားလိုက်... နေရာတကာ ဆရာမကြီး လုပ်
ချင်နေတာ... ဒီတစ်ခါတော့ သူခဲရပြီသာ မှတ်တော့”

ဆိုပဲ။ အားလုံးကလည်း တညီတညာတည်း ထောက်ခံကြ
သည်။ သင်္ဘောကြီးကတော့ ရန်ကုန်မြစ်ဝဆီ ဦးတည်ပြီး ခုတ်မောင်း
နေသည်။

သက္ကရာဇ်တို့ ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်လာတော့ ဂိတ်ဝက လှ
ခြုံရေးတစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

“သင်္ဘောထွက်သွားပြီ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

သက္ကရာဇ်က အံ့ဩပြီး အော်သည်။ ပြီးတော့မှ

“ကျွန်တော်တို့က သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးလေ... ကျွန်တော်

တို့ မပါဘဲ ထွက်သွားတယ်...”

“ကိုကို... သည်းလေးအိပ်မက်တွေ ပျက်ပြီပေါ့နော်... ”

ဟီး... ဟီး”

အထင်ကရမေက ပြင်ထားတဲ့မိတ်ကပ်တွေ ပျက်ကုန်မှာမို့ လို့ ဟန်လုပ်ပြီး ငိုနေသည်။ လုံခြုံရေးအစောင့်က ရယ်နေတာထင်ပြီး

“ဟော... ဟော... ရယ်နေပြီ... ရယ်နေပြီ”

“ငိုနေတာရှင်... ရယ်မှန်း မသိ၊ ငိုမှန်း မသိ”

“သည်းလေး... သင်္ဘောနောက်ကို လိုက်ချင်တယ် မဟုတ်

လား... ဟိုမှာ တော်တော်တောင် ဝေးသွားပြီ”

နေလည်း ဝင်သွားပြီ။ အတော်ဝေးဝေးကိုရောက်နေပြီဖြစ် တဲ့ သင်္ဘောကြီးကတော့ သူတို့ကို လှောင်ပြောင်သလိုဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ စက်တပ်သမ္ဗန်လေးတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီ

ငှားပြီးလိုက်ရင် မိလောက်ပါတယ်”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ပါဗျာ... ငှားပေးပါလား၊ မြန်မြန်လေး”

ထွက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောနောက်ကို သတို့သားနဲ့ သတို့ သမီး တင်ဆောင်လာတဲ့ စက်တပ်သမ္ဗန်ကလေးက အမီလိုက်နေ သည်။

“သည်းလေး... ဝမ်းနည်းနေလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... သည်းလေး ပျော်နေတာ၊ သည်းလေးလို သတို့ သမီးမျိုး ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေါ့... ခုဆို ကြည့်စမ်း၊ နေဝင်ချိန်လေးမှာ လေလေးက တဖြူဖြူနဲ့... စင်ရော်လေးတွေကတောင် ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲကို လာ ပြီး ချီးမြှင့်ပေးနေတယ်လေ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်...”

သင်္ဘောပေါ်က အုပ်စုတွေ သက္ကရာဇ်နဲ့ အထင်ရမေတို့ကို တွေ့သွားကြပြီး ဝိုင်းအော်ကြ၊ ဝိုင်းလျှောင်ကြသည်။

“ဟေး... ဆရာမကြီး သမ္ဗန်မီးနေပြီဟေ့... မှတ်ပြီလား”

“Titanic လို မင်္ဂလာဆောင်ချင်တယ်ဆို”

“Romantic အဆန်လွန်သွားတာဗျို့”

ဆရာမကြီးလည်း ရှက်ရှက်နဲ့ အားကျမခံပြန်အော်သည်။

“မမှတ်ဘူးဟေ့... မမှတ်ဘူး... နေရာက အဓိက မဟုတ်ဘူး”

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဆရာမကြီးလို့... - ၂၁၈

နောင်... ဝါဘေးနားမှာ ကိုကို ရှိနေရင် ရပြီ... သမ္မာန်မပြောနဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာလည်း ဆောင်ရဲတယ်”

အဲဒီအပြောတွေကြောင့်ပဲ သတ္တရာဇ်က ပိုပြီးကြွေသွားကာ အထင်ကရမေကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ပြီး အကြင်နာပေးတော့ သင်္ဘောပေါ်က လူတွေ ဝိုင်းအော်ကြပြန်သည်။

“ဝေး... ဟေး...”

မူပိုင်နှင်းဆီ

17:45. PM(Sunset).

25-1-2014(Saturday)

at R. V. King Whale..

ဆောင်း ညပြာ သို့စာပေ

မူပိုင်နှင်းဆီ

၁။ ပင်လယ်ငေချမ်းဝန်း (DVD ဇာတ်ကားကြီး)

(နေတိုး၊ သက်မွန်မြင့်-အိရိတ်တာဝင်းထွန်းထွန်း)

၂။ ပူးစာလူးလားဒူးကလီစရ(ပွဲဒီယို)

(မင်းမော်ထွန်း၊ ရဲအောင်၊ ဇေလုစ၊ စိုးမြတ်သူစာ၊ ခင်လေးနွယ်၊ အိရိတ်တာ ကိုဇော်-အရက်ဦး)

၃။ အိရိတ်တာ ၂၀၀၉

၄။ စပ်မထိဘုံငေါင်

၅။ ဇောသုံးဇော(ပွဲဒီယို)

(မင်းမော်ထွန်း၊ ရဲအောင်၊ မိုးမြင့်အောင်၊ မေသန်းနု၊ နိဘယ်ကျော်ကျော် အိရိတ်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း)

၆။ တူညီ... ဝိုးလ်... ဝိုက် (ပွဲဒီယို)

၇။ နောက်ကြည့်အစိတ်... ငွေကြည့်လေးဆယ်(ပွဲဒီယို)

(မင်းမော်ထွန်း၊ မိုးမဟကို၊ အိရိတ်တာကိုဇော် - အရက်ဦး)

၈။ ရွံ့ရုပ်(ရုပ်ရှင်ကားကြီး)

၉။ ပင်လယ်ငေမျက်နှာပြင်ထက်ကမ္ဘာ့ချယ်ရီ (ပွဲဒီယို)

(မြင့်မြတ်၊ နဝရတ်၊ မင်းဦး၊ အိရိတ်တာ-နေပိုင်)

၁၀။ လက်မှတ်

၁၁။ ပုလင်းကွဲ (ပွဲဒီယို)

(မင်းမော်ထွန်း၊ မိုးမဟကို၊ အိရိတ်တာ-နေပိုင်)

၁၂။ အားအားယားယား (DVD ဇာတ်ကားကြီး)

(ရန်အောင်၊ ရဲအောင်၊ မင်းမော်ထွန်း၊ စိုးမြတ်သူစာ၊ ခင်လေးနွယ်၊ အိရိတ်တာ ကိုဇော်-အရက်ဦး)